

Giới thiệu Xuyên Không Bất Đắc Dĩ

Cô đam mê sáng tác lại thích viết truyện mặc kệ ngoài trời mưa gió bão, Cô ấy ngồi cặm cụi 1 mình trong phòng kín và liêm diêm buồn ngủ đột nhiên cô giật mình vì tiếng sét hãi hùng từ trên đám mây vọng xuống đánh cả hồn và xác cô bay vào quyển truyện xuyên không của chính mình. Cuộc Xuyên Không Bất Đắc Dĩ bắt đầu từ đây

Trong chính câu chuyện của mình , cô đã cho nam chính một gương mặt xinh đẹp nhưng không bao giờ cười lại càng không động lòng trước ai dù cho họ có xinh đẹp cỡ nào, thật sự ẩn sâu trong đó là gì mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nam chính

Du Vỹ Tường :

Thiếu gia nhà họ Du , con trai chủ tịch tập đoàn Thương mại , xuất nhập khẩu các loại đàn như piano , violin , guitar ,v.v phục vụ cho nền âm nhạc trong và ngoài nước .

Bản tính điềm đạm , kiệm lời , lạnh lùng với tất cả mọi người vì vậy anh là 1 người rất khó gần .

Anh không theo cha quản lý tập đoàn mà lại thích tự do với sở thích học đàn Violin tức Vĩ Cầm . Sở hữu 1 giọng ca thiên phú âm áp nhưng hòa lẫn vào sự cô độc trong anh .

Cổ Lực Quân :

Con nhà nổi chính hiệu trong gia đình âm nhạc , tên này có chất giọng trẻ trung , phóng khoáng hiện là ca sĩ solo nổi tiếng là Idol của giới trẻ hiện nay . Học cùng trường đồng thời là bạn thân của Vỹ Tường .

Tuy vậy , tính anh chàng này lại khác xa . Hay ghẹo tán tỉnh các bạn nữ cùng trường .

Châu Lập Tuyên :

Đẹp trai thân thiện cùng là sinh viên Nhạc Viện với Tường và Quân cũng là quản lý của Quân .

Tính cách hiền lành , nghiêm khắc , xem trọng bạn bè và lịch trình của Quân .

Nữ chính :

Mạc Hiểu Tinh .

Con gái duy nhất của một nhà văn lỗi thời , mẹ cô đã mất khi cô vừa lọt lòng .

Dung mạo thanh khiết và đơn thuần với đôi mắt to lấp lánh và mũi cao thanh tú , có nét gì đó duyên ngầm ít người để tâm đến .

Tính cách cổ quái , lạ lùng pha chút khôi hài , thẳng thắn . Sở thích kì quặc là sưu tầm những chuyện liên quan tới tâm linh , kì bí , kinh dị khiến các bạn cô còn bảo cô là điên rồ lập dị . Không màn chuyện tình duyên thế gian .

Guu thời trang tối giản , đen trắng , hay đội nón lưỡi trai đen và đi giày thể thao hoặc sandal đen , cô ko có 1 chiếc váy hay 1 đôi giày cao gót , búp bê nào cả .

Cô cùng học Nhạc viện với 3 chàng trên , khác ngành . Ngành cô chọn là guitar điện .

Lưu Trình .

Bạn học Hiểu Tinh , tính cách hoạt bát , năng động và cũng xinh xắn .

Nhỏ cùng sở thích và ngành học với Hiểu Tinh nên 2 nàng cực thân nhau . Ba của nhỏ là ông chủ quán Bar lớn ở thành phố này .

Trương Ý Hàm .

Hoa khôi nhạc viện Tổng Hoa Âm, là con gái hiệu trưởng nhạc viện này, bà ấy ngày xưa là 1 nghệ sĩ nổi tiếng đã thành lập ngôi trường này hơn 20 năm danh tiếng đến tận bây giờ.

Nhu mì, dịu dàng như làn gió thu thổi nhẹ, thanh lịch và giỏi nhất khoa, đám con trai luôn ao ước dc che chở cho cô nàng.

Học cùng niên khóa với 2 bạn nữ trên nhưng khác lớp, cô ấy học Piano.

Sau đây là thân phận của 1 vị khách à ko là nhân vật tạm xem là hư cấu thừa thải trong Cốt truyện.

Tạm xem vị này là bà mối bất đắc dĩ! Chính là tác giả của tác phẩm này mà xui quỷ khiến kiểu gì bị lọt vào trong truyện nên phải dùng thân phận ảo để tồn tại chờ ngày thoát ra.

Lấy tên là Lâm Từ chỉ 2 tên cho gọn. (Lâm Từ nghe như sắp chết vậy kakaka)

Một truyện chính hiệu, dc chuyển vào trường nhờ may mắn giấy tờ giả, hiện đang theo học ngành Drum bas tức Trống hiện đại, luôn ngồi cuối lớp.

Ngoại hình bình thường đến độ bị xem như người tàn hình bạn bè ko quen đứa nào cả, lúc nào cũng bộ dạng tóc buộc đuôi ngựa cao mái có 2 sợi râu bấp lờng thông 2 bên.

Ăn mặc đơn giản hết mức có thể nhưng cũng ra chất chứ ko đơn điệu quê lúa à nha.

Là cứu tinh của các cặp đôi chính có nguy cơ bị nhân vật phản diện phá đám, kiêm luôn chức nguyệt lão nối dây tơ hồng cho các cặp tình nhân, nguyên nhân dẫn tới tình cảnh FA đều do như thế mà ra.

Kết thúc phần giới thiệu nhân vật.

Ánh nắng ban mai đang chiếu rọi hàng cây bên đường, bất chợt tiếng còi xe bóp inh ỏi làm cho ai đó đang nằm vắt vẻo trên cây với quần áo tả tơi như vừa bị hồ vồ tỉnh giấc.:" _ Ừm... ồn quá! OápÁ.....Why? Trời ơi mình sao lại ở đây vậy?

Đích thị là cô nàng tác giả thảm thương của truyện đây rồi, hầy ko hiểu sao từ trên trời rớt xuống mà rớt ngay ngọn cây người ta chả trách quần áo tả tơi vì bị cây móc rách.

Cô nàng dụi mắt vài lần, tự và mặt ngất nhéo cho tỉnh vì cứ tưởng bản thân còn nằm mơ nhưng vô hiệu, cô nhảy phát xuống và đi lang thang như ăn mày đường phố. Mấy vị Cái Bang nhìn cô còn chê lên chê xuống là nhỏ này bị điên thôi đừng có đụng vào kéo nó xé cho rách quần.

Cô khóc ko ra nước mắt, bụng đói rú rụi mệt là thân và lại ngất tiếp ngay quán cafe tuy nhỏ nhưng nhìn rất cổ điển sang trọng.

Tại đây cô được chủ quán là chú A Bình cứu vớt đưa đi bệnh viện. Vài phút sau cô gái này tỉnh lại thấy mình tiếp tục chuyển hướng tại bệnh viện thì hoảng tập 2:

_ Hờ sao tự nhiên ở đây vậy ta?

Chú nghe tiếng chạy vào trông gần hỏi:

_ Con gái à sao con ngất ở nhà chú vậy? Nhà cháu ở đâu? Nói chú đưa về!

Cô vẫn còn hoang mang ậm ừ rồi nói: " _ Ồ dạ cháu...nhà cháu ở xa lắm, cháu mới chuyển đến đây thì bị móc túi ko có tiền thuê nhà ở, ko có tiền ăn nên cháu leo lên cây ngủ đỡ ạ! (Nó mừng thầm vì nghĩ dc lý do này)

Chú ấy thấy tình cảnh đáng thương nên có ý thu nhận cô vào quán cho ăn ở miễn phí với điều kiện làm nhân viên bồi bàn cho chú.

Cháu có chịu làm phục vụ giúp chú trông nom quán ko? Nếu dc thì cháu sẽ dc ăn ở miễn phí mỗi tháng chú trả lương cứng cho cháu.. thấy sao? _ Chú mở lời đề nghị.

À nếu được vậy thì tốt quá rồi, cháu cảm ơnchú tốt bụng quá! _ Cô mừng rỡ nhận lời.

Thế rồi dạo đó cô nàng dc có nơi ăn chốn ở vừa dc việc làm có cơ ngơi để viết tiếp mảnh truyện còn lại của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tại nhà chú A Bình cô hay gọi là Lâm Từ hăng hái dọn dẹp lau chùi ly tách khiến chú ấy rất hài lòng và nảy sinh ý định nhận làm con nuôi vì chú chỉ có một mình và đa phần là cô rất giống con gái đã mất của chú .

Chú ấy tiến tới và bảo cô ngồi xuống ghế chú có chuyện cần bàn .

_ Lâm Từ à , cháu có đi học chưa ? _ Chú Bình ân cần hỏi .

_ Dạ cháu vừa tốt nghiệp và thi DH xong nhưng điểm chưa dc duyệt nên cháu chưa có trường ạ ! _ Lâm Từ buồn bã nói .

Thấy thế chú Bình liền bảo : _ Hay chú nộp đơn giúp cháu nhé ! Gần đây có trường Nhạc Viện danh tiếng điểm của cháu chú xem có lẽ hợp với khoa nào đó trong trường .

_ Thật hả chú ? Cháu cảm ơn chú lần nữa đã giúp cháu . _ Lâm Từ hớn hờ nhận lời .

Hỏi có gì đâu , chú thấy cháu có vẻ ko phải người xấu , chú tin chính mắt nhìn người của cháu . _ Chú Bình cười hiền .

Hai ngày sau ! __

Woa..... Trường bự quá xá , đi chắc là mỏi chân lắm đây . _ Nó trầm trồ .

Chân sáo chân vịt nhảy tung tung vào cổng vô tình va phải 1 cô bạn , ngược lên : " Chu choa nữ sinh trường này xinh phết " !

Bạn ơi , bạn đụng trúng mình rồi kìa _ Cô bạn đó mở lời .

Đến lượt Lâm Từ lên tiếng : " _ Ô xin lỗi nhe , mình mới chuyển tới lo ngấm trường ko để ý hihi " .

Cô bạn nó nhìn 1 dọc rồi hỏi : " _ Cậu là học sinh vừa chuyển tới à ? Học khoa nào đấy ?

Nó vừa đi vừa trả lời : " Ủ mình học khoa nhạc cụ Trống , à tiện thể cho mình hỏi lớp NCT 2 nằm ở dải nào vậy ?

Cô bạn đó vui vẻ giải đáp và nhiệt tình trả lời :

_ Ô kể lớp mình rồi cậu , hehe chúng ta làm quen nha . Mình tên là Mạc Hiểu Tinh học lớp guitar điện kể lớp cậu đóa !

What ? Nó có nghe lắm ko ? Ô chính nhân vật của mình viết ra cộng thêm cái tên trường nữa sao trùng hợp dữ hôn . Nó vừa điên não vừa suy nghĩ .

Nó cũng giới thiệu luôn : " _ Mình tên họ Lâm Từ rất hân hạnh dc làm quen vs bạn , hi bắt tay cái coi " .

Thấy nó hòa đồng vui vẻ cô nàng cũng vui theo bắt tay và 2 người bắt đầu quen biết thân nhau .

2 nàng dung dăng dung dẻ dắt tay nhau vào đến lớp guitar 2 đứa chia tay trong ngậm ngùi thương tiếc (Trời cứ như chia ly cuộc tình ko bằng)

_ Nó vừa ngồi lấy tập sách vừa suy tư nghĩ : “ _ Quái lạ , chuyện gì thế này ? Sao có lắm sự trùng hợp thế ?

Bên lớp kia . Hiểu Tinh vừa vào đã kể cho Lưu Trinh nghe về cô bạn mới quen .

Xong hết tiết nó Lâm Từ ảo cật bước ra khỏi lớpHê Lâm Từ , mình có thể gọi vậy dc ko ? _ Cô Hiểu Tinh vẫy tay nó .

Nó từ xa vọng tới : " _Ồ tất nhiên " .

3 Người tụ lại 1 bàn tại căn tin trường .

Mình là Lưu Trinh học cùng lớp cùng bàn vs Hiểu Tinh _ Lưu Trinh nhanh nhẩu đáp .

Nó ngạc nhiên tập 3 (Lại nữa ư ? sao trùng hợp dữ ta ?) , 1 mớ bong bóng trong não nó hiện ra . Nó định thần lại và trò chuyện tiếp . Cả 3 vô cùng ấn tượng gấu thì tên ca sĩ Cổ Lực Quân lão đạo lạng tới chào tập thể : " _ Hello các bạn nữ xinh đẹp , tớ đây hôm nay sẽ hát tặng 1 bài giúp các bạn ăn ngon miệng hơn nha " !

Nó bất chợt hỏi : " _ Ai thế ? Giờ ăn mà hát hò cũng dc sao ? "

Lưu Trinh cười lớn phán : " _ Thần linh ơi anh ta là ca sĩ nổi nhất hiện nay đấy cậu ko biết thật sao ? Anh ta tên là Cổ Lực Quân " .

Nó sặc com : " _ HẢ ? Tiêu rồi trùng hợp liên hoàn luôn rồi lẽ nào mình đã xuyên không ? Oh My God ! No , ko thể tin dc " .

Ái chà chà mình phải tìm hiểu kỹ vụ này mới dc , quá đáng ngờ . Nó thì thầm trong bụng .

Trong khi ba nàng đang ăn và trò chuyện ngon lành mặc cho giọng ca oanh vàng của tên đó vang lên , tên đó thấy cảm giác ảm ức vì bị người ta lơ đi giọng ca của mình liền tiến tới bàn của 3 nhỏ : "

_ Wey , 3 người có tập trung ko zậy ?

Cả 3 đáp : _ " Có đang tập trung ăn nè ! " "

Tên đó bốc khói và hậm hực đi qua bàn bên cạnh ngồi cùng 2 thằng bạn chí thân .

_ Grumm.. Úc chế quá !

_ Chuyện gì với cậu thế ? Lập Tuyên hiền lành hồi hán .

3 nhỏ bàn kia kia thấy ko ? Bọn họ nghĩ gì mà lơ đi giọng hát đầy ma lực của tớ chứ ? Hực tức quá mà . _ Lực Quân nghiêng răng ken két .

Lúc này Võ Tường mới lên tiếng : " _ hừm , thằng trẻ con, đi chấp vật với tụi con gái làm gì cho mệt " "

Bị bạn tát cho 1 gào nước mắt lên , Lực Quân càng ảm ức hơn nhưng đành cầm lặng cắn răng ăn com .

Bỗng 1 đám con gái bu tới xin chữ ký của Lực Quân và sẵn ngắm trai đẹp kể bên :

_ Anh Lực Quân hát hay quá cho chúng em xin chữ ký nha , cả 2 anh kể bên nữa nha !

Lực Quân vì bản chất ngôi sao nên sẵn lòng ra tay còn 2 anh kia cứ tìm cách tránh nạn bỏ cậu ta 1 mình mòn mỏi vs đôi tay .

Bạn với chả bè thân ai nấy lo . Haizzz...

Tan học cả trường đổ xô ra cổng , nó đã lớn lên về từ lúc nào ko hay , riêng về Hiểu Tinh cô nàng bay xe máy trên đường cùng Lưu Trinh thì " Àm " bị 1 chiếc xe tải quẹt đất xe cô kéo cô té xuống đường , Lưu Trinh thì la hét lên chửi tên tài xế bất cẩn kia chạy mất dạng .

Kết quả hiện trường kẹt xe cục bộ làm cho xe hơi của Võ Tường ko thể lách qua dc , cậu cố gắng diềm tĩnh chờ xe thông nhưng thấy tình hình Hiểu Tinh ko đứng dậy dc tự nhiên cậu lại hành động trái với não bộ mở cửa xe ra bước xuống xem xét : " _ Nè bạn học kia , ổn chứ ? Đứng dậy đi dc ko ? Làm ừn tắc giao thông rồi kia . " "

Hiểu Tinh đang đau lại bị hỏi như tra khảo cô bực dọc trả lời : " _ Ko thấy sao còn hỏi , muốn qua thì mọc cánh mà bay đi hử " .

Võ Tường cứng họng , lần đầu tiên có cô gái ko vì nhan sắc mà đối xử vs anh như vậy cũng thấy khá ức .

Cậu liêu lĩnh bỗng cô lên xe và lái 1 mạch tới viện chấn thương chỉnh hình yêu cầu khám nhanh chuẩn xác mặc cho cô vung vẩy thậm chí cào cấu anh để dc xuống đất .

Bấy giờ , cô đã dc băng bó và dc nằm lại bệnh viện tiện cho việc theo dõi .

Xe cô dc xe cầu mang đi khỏi hiện trường , Lưu Trinh tắt bật gọi cho ba cô và hót ha chạy theo xe anh ta .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Sự Rung Động Bất Hợp Lý

Cảm giác kỳ lạ !

Hiện giờ chân Hiểu Tinh đỡ đau hơn và dần hồi phục , cô muốn về nhà ngất nỗi vị thiếu gia đây cứ thích chắn đường .

Wey ... tôi khỏe rồi cảm ơn đã đưa tôi đi bệnh viện bây giờ tôi phải về nhà , bye bye ! _ Hiểu Tinh tỏ ra biết ơn và yêu cầu dc về nhà .

Này nói đi là đi sao ? Ổn nghĩa gì thế này ? _ Cậu ta có ý trách móc .

Cô ko trả lời mà tự ý bước đi khoan thai vô tư vô ý sao chân cô đá vào gầm cánh cửa kết cục bị thảm là ngã vào vòng tay cậu ta , cô vội vàng đứng dậy mặt cô xanh đỏ trộn lẫn ko nói ko rằng gắng gượng bỏ đi . Phía cậu ta càng nực cười hơn , tìm cậu ta cứ nhảy lô tô mặt thì ko còn hột máu à phải nói máu dồn tới não thân đứng như tượng bất động bất dịch .

Cậu ta tự gạt phẳng cảm giác lúc này sang một bên và tự lừa gạt bản thân đó chỉ là sợ cô ta ngã đề chết mình thôi .

(Kakakakaka lý do hết sức vô lý)

Cô ra trước cổng gọi ba để đón nhưng ba cô bận ở nhà viết văn điện thoại bật chế độ " Im lặng là vàng ". Cô giận quá gọi cho Lưu Trình tới rước , trên đường Lưu Trình hỏi han cô đủ điều :

_ Hey cậu sướng nhe , cả trường đồn rần rần lên chuyện cậu dc hoàng tử của trường bỗng đi cấp cứu đó .

Nói đoạn Lưu Trình còn cười cợt chọc Cô thêm :

_ Sao cảm giác có huyền bí khó lý giải lắm không nà ?

_ Bí bí giải giải cái đầu cậu , bực mình . _ Cô khó chịu mắng Lưu Trình 1 tràn .

Lại nói đến vị thiếu gia ấy , kể từ lúc chạm mặt Hiểu Tinh cậu ta cứ bị cảm giác gì đó khó nói được tên cảm giác ấy bủa vây trong đầu .

Cậu ta vừa bước chân vào dinh thự to lớn , tức nhà cậu gặp ngay ba cậu đang ngồi trên bàn , ông ấy gọi :

_ Tiểu Tường qua đây ba có đôi chuyện muốn bàn cùng con !

Cậu lạnh lùng ngồi xuống , gương mặt ko biểu cảm khiến ba cậu thấy buồn hơn : _ Có chuyện gì ko ba ?

Ba cậu cười trừ và nghĩ ý : " _ Ngày mai chúng ta và mẹ con cùng đi nhà hàng ba muốn giới thiệu với con con gái của Hiệu Trưởng trường còn đang học đây , chắc con cũng biết con bé mà nhì ? Vừa xinh đẹp , nho nhã lại rất tài giỏi .

Ông tiện thể khen vài câu hi vọng cậu có cảm tình với cô bé .

Cậu ta im lặng và phán 1 câu : _ Con bận tập đàn ko đi dc .

Ba cậu thấy thế cổ nài nỉ thêm : _ Đi đi con , tập đàn lúc nào tập chả được , gặp con bé 1 lần cho biết , nếu dc 2 đứa có thể kết bạn hoặc tiến tới luôn !

Cậu ta chưa kịp nói thêm thì nẫu thân cậu từ trên lầu bước xuống : _ Ba con nói đúng đó , từ trước tới giờ con có quen ai đâu , chưa có bạn gái nữa là ...phải quen cho biết chứ ! Và lại con trai cưng của mẹ đẹp trai lại giỏi cô bé đó mẹ chắc 100% là thích con cho xem .

và sau đây là căn biệt thự nhà họ Trương

Tại đây đang có sự hiện diện của nữ hoa khôi Trương Ý Hàm và ba mẹ cô ấy .

_ Hàm Hàm à , ngày mai ba mẹ sẽ sắp xếp đưa con đi xem mắt 1 vị thiếu gia nhà họ Du , con có quen cậu ta ko ?

Ý Hàm nghe thế cuối mặt thẹn thùng : _ Uhm... dạ con có nghe nói , anh ấy là hoàng tử trong mơ của nhiều bạn nữ lắm ạ ! Nhưng mà lỡ anh ấy ko thích con thì sao ? Con từng nhìn thấy anh ấy vài lần tính anh ấy lạnh lùng lắm ít khi thấy anh ấy vui cười với ai .

A.... nghe con nói là biết cục cưng của ba thích người ta rồi chứ gì hề hề ! Sợ gì có ba mẹ , con gái xinh của ba xinh đẹp tài năng lại thanh lịch như thế này biết bao chàng vương tôn công tử xem con là người trong mộng ý chứ . _ Ba Ý Hàm khen ngợi con mình hết lời .

Quay lại với Du Vy Tường , cậu ta thấy ba mẹ cứ nói miết nên đồng ý cho xong đỡ phiền phức .

Hai ông bà mừng rỡ chưa xong , cậu nói thêm : _ Nhưng đây là lần cuối con chỉ tới cho có mặt thôi , còn mắt mũi thế nào ba mẹ cứ tự nhiên nhìn , đừng lôi kéo con thêm nữa . Con nói rồi , con chưa muốn yêu đương gì , con chỉ muốn yên ổn học ngành của con thôi .

Bàn xong cậu bỏ lên sân thượng tập đàn 1 mình trong nỗi cô đơn đã ăn sâu vào người cậu .

Bên dưới ba mẹ cậu lại hiện lên nỗi buồn , mẹ cậu nhìn ba cậu rồi nói : _ Haizz thằng bé này từ nhỏ đã ko thấy dc nụ cười của nó , e ko yên tâm dc anh à !

Ông Du cũng bực bạch : _ Thôi tất cả là do ông trời sắp đặt , mình cứ thử lần này coi sao biết đâu nó quen dc 1 cô gái có thể mang lại nụ cười thật sự cho nó .

Nhà Hiểu Tinh __

Ba.....tiếng thét kinh hoàng của Hiểu Tinh làm ba cô giật bắn người rớt cả bút , ông quay người lại mắng yêu con gái :

_ Con bé ranh này , làm ba hết hồn , suýt chết vì suy tim đấy biết ko ?

Hiểu Tinh chân nhất chân lành bước vào ngồi phệt xuống bộ ghế gỗ miệng lẩm nhảm : _ Ba đáng ghét , sao con gọi ko trả lời ?

Ba cô xoa đầu cô : _ Thoai cục vàng , ba biết lỗi rồi , tại ba chỉnh chế độ im có nghe con gọi ầu ơ bắt máy chứ ! Hề chân con làm sao vậy ?

Hiếu Tinh giận dỗi trả lời : _ Xe tông , mà ba ko hay sao ?

Ba Hiếu Tinh vội vàng ngồi xuống xem vết thương con gái : _ " Chật chặt , tội con tôi quá , sao ra thế này ? "

_ Con mệt mẹ , kêu mẹ về xử tội ba giờ . _ Hiếu Tinh nhìn lên di ảnh của mẹ không nhỡ .

Mãi nói đến nhân vật chính chúng ta lại bỏ rơi ngài tác giả đã dùng mồ hôi , nước mắt của mình hao tâm lao lực vì sự nghiệp văn học này .

Cái tên ảo Lâm Tử nó bịa ra bây giờ trở thành trò cười cho chính mình , nó vừa lau tách lau bàn vừa suy ngẫm chuyện về gia đình : _ Cha mẹ ơi ! Con đã xa nhà bao lâu nay , chắc hẳn cha mẹ cũng báo công an tìm trẻ mất tích , có khi lục tung mấy khúc sông sợ con chết đuối nơi nào rồihíc híc thật là muốn khóc mà chả có giọt lệ nào rơi nổi là sao ? Ông trời ơi !.....

Chuyện gì ..chuyện gì .. ? _ Chú Bình nghe nó la oai oai hết hồn chạy ra .

Ồ...dạ con nhớ nhà thôi hà chú hề hề ! _ Nó vớ đại lý do trả lời chú .

Làm chú sợ chết khiếp , nhớ nhà phải ráng làm đi có lương rồi chú cho về quê thăm . _ Chú cũng hiểu dc tình cảnh nó lúc này an ủi .

Màn đêm buông xuống , những ánh đèn lấp lánh rực rỡ cả thành phố , khung cảnh bắt đầu nhộn nhịp về đêm .

Quán cafe chú Bình đã lên đèn và công việc pha chế càng tất bật hơn , nó đã mặc bộ đồng phục dành cho phục vụ vừa pha chế vừa bung hộ chú ra bàn cho khách .

Kết..... tiếng thắng xe của những vị khách sang trọng lịch lãm ghé vào , 2 cô nàng và 2 anh chàng vô cùng bảnh bao bước vào cửa xoay .

Nó kính cẩn mời chào : _ Xin chào quý khách , mời quý khách sang bàn bên này ạ !

Hai cô gái kia trong có vẻ cao sang kênh kiệu bước vào bàn cùng 2 chàng nọ ngồi xuống và lật menu ko thèm nhìn mặt nó luôn , chảnh ón .

_ Cho tôi 1 tách Coffe cappuchino .

_ Tôi 1 tách Macchiato .

Hai chàng trai bảnh tòn kia gọi chung 1 khẩu vị là cafe đắng nguyên chất từ Italia .

Nó ghi chép cẩn thận rồi xin phép vào trong pha chế . Bụng thầm nghĩ : _ " Thánh thần ơi , 2 thứ kia nghe còn biết đường pha , còn thêm cafe Italia nguyên chất ở đâu ra vậy chời ? "

Bí quá nó gọi chú ra pha giúp nó , chú bước ra pha 1 cách chuyên nghiệp làm nó lóa cả mắt * _ *

Xong nó có nhiệm vụ bung ra để trên bàn và không quên buông lời nói quen thuộc Chúc Ngon Miệng ạ !

Cả 4 vị đó ko thèm nhìn mặt cảm ơn nó mà cầm đầu thưởng thức .

Thiết nghĩ ta có nên thương lượng chú tuyển thêm nhân viên ko vì quá ít nhân lực trong khi quán đắt hời ời làm không kịp là mất khách như chơi . _ Nó lẩm bẩm .

Làm 1 tua tới chóng mặt , bụng nó lại kêu la thảm thiết , nó ngồi trong quầy pha chế nghỉ mệt .

Nhạc chuông dt nó reo lên : _ Quầy , ai đó ?

Đầu dây bên kia : _ Minh Hiếu Tinh nè , cho sdt làm chi rồi ko nhớ vậy cô nương ?

_ Á là cậu hả , gọi có j hông ?

Có , mình với Lưu Trinh chuẩn bị đi ăn đêm cậu có rảnh ko ? _ Hiếu Tinh rừ rừ .

Nghe tới đây bụng nó càng đồng tình hơn phát thanh quyết liệt , nó trả lời : _ " Mình cũng đang đói lên meo rừ rừ mà đang bận làm việc chắc là ko dc ăn cùng 2 cậu ừ "

Hiếu Tinh tò mò : " Hừm cậu làm thêm à ? Ở đâu ạ nói đi tụi này tụi góp tí công suất coi ! "

Nó đáp : " Tại quán cafe Blue gần ngã tư đèn xanh đèn đỏ gần công viên ABC đó ! "

15' sau , 2 đứa lái xe tới nơi , vào trong gặp nó cả bọn mừng húm . Nó hăng hái chào mời : " Cùng nghênh 2 vị khách iu đầu của tớ " . Muốn uống gì cứ nói , có gì tớ ghi nợ cho trả góp lần lần . "

Cậu này biết đùa quá đấy . _ Luru Trinh gõ vào trán nó cốc cốc .

Hí hí tớ đang chán đây , đùa tào không khí mờ . _ Nó nhon mở nói .

Ok không giỡn nữa để tui tớ vào giúp cậu 1 tay cho nhanh . Luru Trinh nhanh miệng .

Dứt lời 2 nàng hăng sai phụ bếp đồ uống cho khách .

Hoàn thành xong công việc , quán đóng cửa đúng giờ quy định . Ba cô gái 2 chiếc xe máy phi đến 1 địa điểm ăn uống trông đơn giản nhưng hấp dẫn vô cùng , mắt nó như hải cẩu trên trời lung linh sắp rớt .

Ba nàng kêu 3 ký tôm hùm nướng ra chấm tương sốt ăn ngon lành , nhìn nó ăn Hiểu Tinh và Luru Trinh ko ngớt hơi cười .

Nè Lâm Tử cậu đói từ kiếp nào vậy hả ? Ăn từ từ thôi mắc nghẹn là tớ ko hô hấp nhân tạo cho cậu đâu á ! _ Hiểu Tinh cười chọc nó .

Luru Trinh cũng hùa theo : " _ Phải đó , cậu này ăn uống phải từ tốn chút chút , con gái gì ko giữ hình tượng j hết , ai mà dám đeo đuổi đây " .

Nó nhai ngồm ngoàm nói : " Hai cậu á... hông lo ăn tớ ngốn hết bây giờ ở đó hình với chả tượng " .

_ Thoai chúng ta ăn thôi kéo con heo này nó tranh mất phần đấy ! _ Hiểu Tinh chế giễu . Xem

Xem này , nói người ta mà cách ăn của 3 nàng cũng y nhau " Cá mè một lứa" mà .

Xa xa có ánh đèn le lói của 2 chiếc 4 bánh sang chảnh hướng tới quán ăn của tụi nó .

Oh kia ko ai khác chính là 3 vị hoàng tử trong mơ của các cô gái , rốt cuộc 3 chàng kia vào đây làm gì ? _ Luru Trinh phụ họa

Ăn chứ gì hỏi lăng nhách . _ Nó , chen vào 1 câu có duyên dễ sợ .

Ba anh chàng đập troai tiến tới bàn bên cạnh và gọi rất nhiều hải sản tất cả đều dc tẩm gia vị nướng lên thơm phưng phức . Lập Tuyên phát biểu :

_ Đây ăn thoải mái đi hôm nay tớ bao !

_ Ờ hôm nay cậu mới lãnh lương hay cưa dc gái mà hào phóng thế ? _ Lực Quân châm chọc .

Vỹ Tường cũng góp phần chen chút : " _ Hào phóng mà vào đây , coi như cậu ta còn biết khôn nhì ? "

Lập Tuyên đành bó tay với 2 tay tổ này khai sự thật : " _ Thật ra hôm nay ăn mừng chiến thắng Lực Quân nhà chúng ta lên dc Top đầu bảng xếp hạng ca khúc được yêu thích nhất " .

Thật ra phải nói anh bạn Lập Tuyên này là người có lương tâm nhất trong 3 anh bạn này , hiền nhất luôn . Nhưng tới mức cần nghiêm khắc thì cả Lực Quân bon chen cũng phải đầu hàng .

Thôi ăn đi kéo nguội . _ Lập Tuyên chấm dứt cuộc trò chuyện lãng xẹt này .

Bàn bên , Hiểu Tinh : " Hum nay quên cúng cô hồn hay sao lại gặp 3 tên tâm thần phân liệt này nữa . "

Luru Trinh chen vào : _ dc rồi mà , cẩn thận họ nghe giờ !

Nó chỏ mở vào : " _ Đây có phải cậu có thù oán gì với bọn họ hả ? "

Hiểu Tinh kể nhỏ vào tai nó chuyện ban sáng .

Ú Á... vui quây kaka ! _ Nó hí hửng lên .

(Bụng bảo dạ , ko ngờ các tình tiết xảy ra rất khớp và đúng với cấu kết truyện của nó , mắt cả lòng dạ không uống công sức ta bỏ ra hàng giờ ngồi công hiến chữ) .

Đang ra sức tàn phá mối , bọn nó kêu thêm mấy chai bia ra nhâm nhi cho thấm tình chiến hữu thì cả 3 nó có cảm giác chạy dọc sống lưng , hình như bị ai đó liếc ngang liếc xéo .

Cổ Lực Quân hỏi khề Vỹ Tường :

_ Hey , lại gặp 3 nhò này rồi , có duyên nhì ? Ờ mà nghe đồn cậu bỗng nhò Hiểu Tinh gì đó đi cấp cứu phải hông ?

_ Uhm ...làm ơn nhắc oán cậu nhắc tới làm j . _ Võ Tường lờm quýt bọn nó .

Lập Tuyên đang im lặng bỗng cất tiếng : _ " kệ bọn họ đi , con gái là vậy ó " .

Lực Quân lại tò mò hỏi : _ Võ Tường à cậu trước giờ có để mắt tới ai chưa ?

Câu hỏi ấy dc đáp lại bằng ánh mắt chết người Lực Quân cảm nhận dc sát khí từ cậu nên ngoảnh đầu lại nhìn Lập Tuyên với ánh mắt thấu hiểu .

Lập Tuyên nở nụ cười nửa miệng vô tình làm cho Lưu Trinh , vốn trước giờ chả yêu ai phải lố vài nhịp tim và vội nốc mấy ngụm bia vào nhằm hạ cảm giác ấy xuống .

Cô tự nhủ : " Chắc mình say rồi phải ăn cho tỉnh thôi . "

Ăn xong trả tiền quán , cả ba đưa con gái dắt nhau đi nhà nghỉ à nhằm ra khỏi quán .

Cuộc đời ko dễ dàng như vậy , khi cả 3 đụng phải mấy tên dê xồm .

_ Ủi mấy em xinh đi đâu khuya vậy theo tụi anh về ngủ nào !

Tên kia bước tới định động tay động chân thì 3 vị anh hùng bàn kia đã bẻ tay hất cong ngược vòng luôn , hất la như chó kêu ăng ăng , tình thế như vậy tên kia nóng máu nhào vào tấn công và lại thảm hại dưới tay chàng ca sĩ Lực Quân .

Mấy tên còn lại hơi ngán nên đã rút lui , trong đó có 1 tên cầm iphone quay lên cảnh ca sĩ Lực Quân động thủ giữa chốn đêm khuya . Lập Tuyên đã nhanh mắt tóm dc hân và giẫm nát iphone rút cả thẻ nhớ và sim ra tịch thu .

Ba nàng kia lại chả cần làm gì chỉ đứng xem phim hành động đã mất ấy . Xong cả bọn , 3 cô nàng đổi đầu 3 chàng trai .

Woa... anh hùng cứu mỹ nhân à ? _ Nó lên tiếng .

Hiểu Tinh tiếp lời : " _ Hừ lại đụng mặt các người nữa "

Võ Tường tăng hăng : " Uh ...rrr , phải chi mỹ nhân cũng đỡ , đảng này toàn mỹ lợn "

Lưu Trinh đáp : _ Tụi này mà là mỹ lợn thì các người là thụ lợn rồi phải hông 2 cậu á hahahaha ! "

Ba đứa đứng cười như đười ươi làm 3 chàng tức hộc máu , Lập Tuyên nhìn quanh 1 lượt 3 cô xong phán 1 câu mát xanh trời xanh :

_ Các cô khuya rồi định ở đây làm loạn à , về nhà ngủ hết đi !

Hừ các người mới phải là người xéo trước đóá . _ Hiểu Tinh cãi lại .

Võ Tường mới lên tiếng :

_ Các người làm ơn nhắc oán quá đấy , ko phải tụi này vừa ra tay nghĩa hiệp giúp các cô đuổi bọn thần kinh kia đi sao ?

Hiểu Tinh chống nạnh : _ Cóc có mượn nhé , tụi các người thích thì tụi ra tay còn lấy chúng tôi ra làm cái cớ khoe mẽ tài cán .

Há há hiệp sĩ lợn kakakaka! _ Nó hóng hót vừa nói vừa cười vô tư .

Cô đó , lùn mà ham nói , nín ngay cho tôi ! _ Hân quát tới cả mặt người chả liên can như nó .

Nó tức trào máu hộc vì câu nói của tên Võ Tường làm nhâm trong miệng : " _ Hực tức chết mờ , ta chính là mẹ đẻ của người đấy , ko nhờ bà đây ai xây dựng hình tượng hoàn hảo cho người thì người có ngày hôm nay à ? Đồ bất hiếu , biết vậy ta cho người làm 1 thằng bê đê , thụ lòi là ok roài " .

Cha mẹ ơi , con có phải lùn lùn đâu chỉ tại nó cao quá thôi màkhóc ko ra nước mắt haizzz.. _ Nó than vãn .

Võ Tường nghe nó nhảm bán tính bán nghi nó nói xấu cậu lập tức xoay qua trừng mắt : _ Cô... mới nói cái gì đó ?

Hiểu Tinh thấy Võ Tường có ý xúc phạm nó nên quay qua chửi tiếp 1 câu rồi dắt cả bọn bỏ đi : _ Anh quá đáng vừa thôi sao có thể bắt nạt cậu ấy chứ , đừng để bọn này nhìn thấy mặt các người , lo mua khẩu trang đi Hừ ! "

Chấm dứt xung đột , nhà ai nấy về . Tuy vậy nhưng mỗi người 1 góc nằm và suy nghĩ tới vụ xung đột lúc này cả đêm .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Buổi Xem Mắt Thất Bại

Hôm nay , tiết trời bỗng se lạnh người người ra đường diện những chiếc áo giữ ấm đa thể loại mẫu mã khác nhau .

Nghe đài khí tượng dự báo trời sẽ trở rét và kéo dài , vâng . Mùa đông đã kéo đến , mùa của sự yêu thương , hẹn hò đôi lứa sắp đến .

Có 1 vị công tử nọ , đang nằm trên chiếc giường rộng thênh thang trong không gian rộng hết cỡ tựa như phòng của các quý tộc .

Căn phòng được bố trí theo kiểu Pháp cổ điển , sang trọng với 2 tông màu trắng và đen socola và cách bày trí vật dụng ngăn nắp mang đậm chất phương tây .

Trong chốn là vị thiếu gia được mệnh danh " Hoàng tử vĩ cầm " trằm kín mít ngủ say đắm trong giấc mơ .

Reng.....reng....reng !!!

Tiếng bác đồng hồ báo thức đã phá hồng giấc mơ ngàn vàng của ngài quý tử , chàng hí mắt nhẹ và dụi 2 ba lần rồi mới ngồi dậy . Than ôi ! Trai đẹp ngủ dậy có khác , tuy say ke tóc rối mắt trật tự nhưng vẫn thu hút lũ chim bồ câu tới ngắm nhan sắc tuyệt mỹ này 1 cách vô thức .

Chàng bò xuống giường vào WC giải quyết nhu cầu , sau đó chàng nhìn vào gương tiện tay vớ lấy cây kem nặn ra 1 cục kem và cho vào bàn chải chà 1 cách kỹ lưỡng từng ngóe ngách ngọn ngành . Rửa mặt xong chàng bước vào 1 phòng thay đồ dành riêng cho bản thiếu gia đây .

Oh My God ! Thân hình hoàn mỹ ấy nhanh chóng hiện ra , cơ bắp cuộn cuộn săn chắc vạm vỡ khiến bác gương còn phải méo mó vì ghen tỵ , diện xong bộ âu phục chàng chọn lấy chiếc máy sấy tóc và vừa sấy vừa tạo kiểu chuyên nghiệp như nhà tạo mẫu .

Vì hôm nay chàng phải dự một buổi tiệc dành riêng cho các vị thương gia hạng sang , nào là chủ tịch của những tập đoàn lớn mang tầm cỡ quốc tế cho đến các ngài tổng tài trẻ tuổi thành công khác , ngoài việc giao lưu học hỏi kinh nghiệm ra buổi tiệc còn mang đến những món quà tình yêu cho các vị tiểu thư quyền quý và các vương tôn công tử có dịp tiếp xúc với nhau .

Chàng bước xuống lầu với tạo hình hết sức lịch lãm cùng bộ vest màu trắng càng tăng thêm nét quyền rũ hảo soái khiến mẹ chàng còn phải thốt lên :

_ Choa ! Con trai của mẹ Handsome thế !!! Thế nào cũng làm vỡ tim các cô gái cảnh vàng lá ngọc kia cho xem !

Phụ thân chàng cũng bước xuống với bộ vest đen chinh tề đậm chất quý ông , hai ông bà dắt tay nhau ra xe riêng bỏ chàng tự lái chiếc xe hạng sang màu đen sang chảnh một mình dự tiệc .

Tại tòa cao ốc chọc trời ấy đang diễn ra chuỗi sự kiện dành cho các doanh nhân đứng tuổi có , trẻ tuổi có . Các bản nhạc du dương được các nghệ sĩ chuyên nghiệp tạo nên làm tăng không khí trang trọng hơn cho buổi tiệc .

Chiếc xe hơi đen bóng láng từ xa xăm tiến tới , đó là Du Vỹ Tường và 2 vị sinh thành cùng 1 lúc mở cửa ra .

Cửa lái thứ nhất của Vỹ Tường chân chàng bước xuống rồi tiếp chân còn lại sau đó mới lộ ra nguyên hình hài sáng chói làm các vị khách khác phải ngoái cổ nhìn theo , tiếng trầm trồ của các thiếu nữ hòa lẫn với tiếng tim đập loạn xạ của các cô nhân viên phục vụ càng thêm khí phái đối với thiếu gia nhà họ Du .

Nhập tiệc !

Tiệc này được tổ chức theo kiểu Buffet nên thực khách dc tự do lấy thức ăn và đồ uống thoải mái .

Trong lúc anh chàng dc tặng 1 ly rượu vang đỏ từ cô phục vụ thì ba mẹ anh gặp ba mẹ vợ tương lai họ vừa nhấm rượu vừa trò chuyện uyên thâm .

Chàng ta cứ đứng 1 mình nhấm rượu tiện mắt nhìn quanh xem cậu ca sĩ Lực Quân có đây không bất ngờ cậu ta đập vai Vỹ Tường từ phía sau vậy mà ko làm Vỹ Tường giật mình xiu nào cả , chắc là lá gan và tim bị hội chứng " Mất cảm giác " rồi .

Hey , cậu ko giật mình j cảchán thật ! _ Cậu ta có vẻ thất vọng với thái độ bình thản của Vỹ Tường .

Này , cậu tới khi nào thế ? _ Vỹ Tường hỏi .

Vừa tới dc vài phút trước cậu . _ Lực Quân đáp .

Lập Tuyên có đi chung với cậu ko ? _ Vỹ Tường hỏi lần 2 .

Có , đứng bên kia kia ! _ Lực Quân chỉ tay về phía gần bàn ăn .

Vỹ Tường nghe thể hưởng mắt qua phía Lập Tuyên đang tán gẫu cùng cô gái nào đó . Lập tức , Lập Tuyên chuyển qua chỗ 2 cậu bạn thân dẫn theo cô gái thần bí trông rất sành điệu với váy đen nhưng ôm body cúp ngực xẻ đùi dài đến gót chân .

Wow....Lực Quân suýt soa nhìn cô ta với ánh mắt béo mỡ miệng nhanh như chớp :

_ Lập Tuyên , Lập Tuyên cô gái này là ai vậy ?

Lập Tuyên dc nước giới thiệu : " _ Xin giới thiệu 2 cậu , đây là em gái tớ Châu Lập Hân !

Oh ...ko hổ danh em gái của Lập Tuyên cậu nha , sexy thật đấy ! _ Cô Lực Quân mắt điều hâu đầy tà khí .

Vâng , đa tạ anh có lời khen ngợi , các anh cũng rất bánh trai ! _ Cô gái khen trả lại .

Này có cô em xinh thế sao cậu nữ giầu bọn này hở ? _ Cô Lực Quân tra khảo Lập Tuyên khí thế .

Cô gái vui vẻ cười nói với các chàng tình cờ nhìn qua Du Vỹ Tường , cô bị xao xuyến ngay lần đầu gặp mặt , cô chìa tay ra hiệu bắt tay làm quen :

_ Chào anh , rất vui dc biết anh !

Ừh .. Chào cô , tôi cũng vậy ! _ Vỹ Tường lạnh nhạt chào lại nhưng ko bắt tay làm cô ấy hơi bị hụt hẫng .

Lập Tuyên thừa hiểu tính cậu ta nên ko trách gì chỉ nói : " _ Cậu ta là vậy đó , bọn a quen rồi , thông cảm nha em gái ! "

Không khí có vẻ ko dc ổn , Lực Quân đánh trống lảng hỏi Lập Hân :

_ Còn em đang học ngành gì ? Trường nào thế ?

Cô ấy cười mỉm trả lời :

_ Em học ở Đại học Vũ Hiên , chuyên ngành múa ba lê ạ !

Oh thảo nào thân hình đẹp như vậy ! _ Cô Lực Quân lại ko bỏ dc tật mê gái .

Bỏ qua tình tiết này , chúng ta chuyển qua nam chính Du Vỹ Tường nhé .

Anh chàng đang trò chuyện cùng 1 số người bạn khác thì mẹ cậu ngoắc cậu qua , cậu ta xin phép qua bên chỗ mẹ cậu đứng , hóa ra người nc với mẹ cậu là hiệu trưởng của cậu cùng cô hoa khôi Trương Ý Hàm .

Mẹ cậu khều cậu và giới thiệu :

_ Đây là con trai em đó chị ...Tiểu Tường qua chào cô đi con !

Dạ em là Vỹ Tường học khoa Violin xin chào cô Tổng ạ ! _ Cậu lễ phép cuối đầu .

Mẹ cậu lại giục cậu : _ Này chào cả em nó nữa chứ !

Cậu ta vẫn cố bình thản : _ Nĩ hạo ! (Tiếng Trung Quốc)

Cô nàng vừa dc gặp trực tiếp nên tim cô rất hồi hộp vì dc đứng gần còn dc người cô thích chào hỏi .

Cô ngập ngừng :

_ C..hào anh Vỹ..vỹ Tường . Cô ngượng quá nên cười gượng .

Cứ tưởng cô cười như thế thì chàng sẽ động lòng hơn 1 chút , trước giờ cô nàng luôn tự tin mình có nụ cười thiên thần hút hồn bao chàng trai . Lại 1 chữ " Nhưng " cô đã làm , chàng ta chẳng có tí nào rung động cả , vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt như bao người với cô .

Cô nghĩ có lẽ do mới gặp nên anh còn ngượng và chưa quen .

Cô nàng chỉ còn cách trông chờ vào cuộc xem mắt trong nhà hàng mà ba mẹ 2 bên đã đặt sẵn .

Sự chờ đợi của cô cuối cùng cũng được thực hiện sau khi buổi tiệc kết thúc , ba mẹ 2 bên cùng 2 cô cậu đã đến 1 Nhà hàng 5 Sao .

Tại đây , cô mặc 1 chiếc váy trắng tinh khiết thắt eo trẻ vai tóc xoắn đuôi dài nhẹ nhàng tựa thiên thần trong truyện tranh . Bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ đều dồn về phía cô và cậu , bọn họ thì thầm tai nhau rằng " Họ đẹp đôi thật đấy " điều này làm chàng cảm thấy khó chịu hơn .

Ba cô chủ động bắt chuyện :

_ Các con chọn món đi nào !

Anh phục vụ đem menu ra , 2 gia đình chọn món xong họ ngồi nói chuyện hỏi thăm nhau về mảng kinh doanh 2 bên ko quên đề cập tới chuyện thông gia nếu 2 đứa nhỏ chịu đến với nhau .

Trong khi cô ngồi đó với sự thẹn thùng của mình thì anh chàng lại chăm chú ăn thức ăn của mình ko quan tâm tới những người còn lại .

Cô thấy thế chủ động hỏi chuyện anh :

_ Chào anh lần nữa nhe , chắc là anh thích chơi vĩ cầm lắm , hôm nào anh dạy em nhé !

Anh chàng đáp 1 cách hồ hững :

_ Tôi cảm thấy ta nên tự học vẫn hay hơn , hoặc là cô có thể đăng ký 1 khóa ở trung tâm đi .

Cô nàng vẫn kiên nhẫn hết mức : _ Dạ cảm ơn anh đã hướng dẫn em .

Mẹ anh cảm nhận dc tình hình ko khả quan nên đá vào chân con trai mình thò thễ vào tai :

_ Thằng này , ăn nói gì phũ phé ? ko sợ em nó buồn sao ?

Vỹ Tường thờ ơ đáp lại :

_ Chuyện này là do ba mẹ , con ko có hứng thú .

Ba Vỹ Tường nhảy vào cứu nguy :

_ À haha ! Anh chị thông cảm , thằng con tôi trước giờ nó như vậy đấy ko sao cả .

Bên kia cũng chỉ biết cười trừ cảm thông :

_ Ah ko sao đâu , chúng tôi hiểu mà ! Như thế con gái tôi nó càng thích ạ .

Bỗng nhiên ba ý Hàm đề nghị 1 chuyện khiến ai cũng tán thành :

_ Tôi thấy hay là để 2 đứa nhỏ hẹn hò riêng xem , chứ có người lớn chúng ta e là chúng nó ngại .

Oh thế thì hay biết mấy , anh thật thông minh ! _ Ba Vỹ Tường gật gù tán thưởng .

Cô nàng nghe 2 bác nói cũng mừng thầm trong bụng ôm hi vọng tới ngày đó . Cô ăn rất ra dáng 1 tiểu thư đài cát , nhẹ nhàng từ tốn từng miếng nhỏ nhẹ .

Ba mẹ Vỹ Tường khá hài lòng nhưng trong bụng ko khỏi âu lo đối với thái độ của con trai mình .

Kết thúc buổi xem mắt , cả 2 bên tuy khá lo lắng về chàng rể tương lai nhưng cũng yên tâm hơn khi dc thông gia tương lai có vẻ ủng hộ . Cũng hi vọng con gái họ dc gả cho 1 người " Thập Toàn Thập Mỹ " như thiếu gia nhà họ Du , có cuộc sống hạnh phúc bên nhưng lựa giàu sang .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Buổi Hẹn Hò Bất Đắc Dĩ

Sáng hôm sau , thời tiết ngày càng se lạnh tụt xuống còn 10 độ C , nhân dân qua lại càng mặc đồ nhiều lớp hơn .

Tại quán cà phê chú A Bình , nơi chị tác giả nhà ta còn say ngủ bỗng chốc điện thoại reo lên làm nó thức giấc , mắt mũi mù tịt vì ghen đóng kín . Sau cuộc gỡ gạc thành công nó đã :

_ A nhôai đóa oáp... ?

Hiểu Tinh đầu dây :

_ Thần linh ơi ! Lâm Từ giờ này cậu còn ngáy ngủ à ? Sắp trễ học rồi kìa Nhanh lên đi !

HẢ ? Chết con rồi , thôi mình cúp máy thay đồ đây . _ Nó cúp cái tút rồi vận hết công suất thay đồ đánh răng , rửa mặt .

Chú A Bình thấy nó vội vội vàng vàng liền hỏi nó :

_ Chuyện gì vậy ?

Nó đáp nhanh : " _ Con đi học đây sắp chễ òi báỉ bai chú ...ú !

Ê coi chừng xe đó , haizz con bé này !!! _ Chú đành chờ dài với nó .

Nó vận ga xe máy cũ mượn của chú phóng bay bay trên đường ko kịp ăn sáng .

Tiếng còi giao thông thổi " Quét "Chết mụ rồi hồng lẽ mình bị thổi ta ? _ Nó căng thẳng .

Nó liều mạng chạy luôn bỏ mặc chiếc xe đằng sau nó bị thổi thương tâm , xe đó ko ai khác ngoài ô tô bốn bánh mới tinh . Chủ nhân ko xa lạ gì lại là cậu chủ nhà họ Du .

_ Haizz... mới sáng sớm thật là xúi quẩy mà . _ Cậu ta cảm rằm ông cảnh sát giao thông .

Cậu mở kính xe ra hỏi : _ Này anh có chuyện gì ko ? Tôi đang có chuyện gấp đấy , nhanh lên .

Anh cảnh sát nhường mắt nhìn cậu nói :

_ Anh chạy quá tốc độ đấy , cảm phiền đưa giấy tờ xe ra !

Cậu ta cãi lý : _ Nè anh , lúc nãy có 1 chiếc xe máy còn phóng nhanh hơn tôi sao anh ko thổi mà thổi xe tôi ?

Anh ta phản biện : " _ Xe đó tôi ko thấy chỉ thấy xe anh là vượt quy định vì ô tô ko dc chạy quá tốc độ gây nguy hiểm . "

Cậu ta bực mình gọi điện cho ai đó rồi bỏ xe lại tự thân đón taxi đi học tiếp . Lên lớp tâm trạng Võ Tường ko dc vui làm 2 thằng bạn đành im lìm theo .
Lập Tuyên thử hỏi : " _ Võ Tường , cậu sao vậy ? "

Anh ta đáp lững : _ Xe bị thổi , đi taxi tới ! "

Lục Quân lại chen ngang : " _ What ? Lý do ? "

_ Quá tốc độ ! _ Võ Tường trả lời cụt ngắn .

Qua phần Nó : _ Haizz... phũ ! May quá mình ko bị thổi , chút nữa là cuộc đời đi ngắm hoa biên bản roài !

Vừa kịp vào lớp , nó lò mò xuống bàn chót ngồi thở dốc , bụng lại đánh trống đòi ăn nó đành ngủ cho qua con .

Bỗng rùng mình : " _ Ôi mẹ ơi sao nay lạnh quá zì chời ? Chết nãy đi gấp quên mang vớ (tất) rồi , cũng may là còn nhớ quơ dc áo ấm . "

Bên lớp Hiểu Tinh .

_ Trinh Trinh à cậu tối nay có muốn thám hiểm nhà ma với mình không ? Hehe mình phát hiện chỗ này hấp dẫn lắm lắm ! _ Hiểu Tinh tiến hành dụ dỗ bạn .

Lưu Trinh có vẻ ngao ngán hỏi : " _ Mà cậu định đi thật á ? Hai người thôi sao , ơ um mình thấy thôi đi , tối nay lạnh như vậy mà đi vô đó hả thôi mình ở nhà ngủ còn hơn . "

Ồ vậy mình đi 1 mình sao ? _ Hiểu Tinh khá thất vọng .

Lưu Trinh chợt nghĩ tới : " _ À chúng ta còn 1 người nữa sao cậu ko rủ Lâm Tử ấy , mình thấy cậu ấy cũng dị dị gần giống cậu , có lẽ hợp gu đó . "

Ồ há tớ quên bèn đi ! Ô mà có 2 đứa à phải dc cậu nữa mới vui . _ Hiểu Tinh mất buồn buồn .

Kế hoạch đi nhà ma sắp hoàn tất thì hoa khôi Nhạc Viện từ lớp khác bước vào cửa cùng cô chủ nhiệm .

Hello ...các bạn , mình là Trương Ý Hàm đến từ khoa Piano , chuyện là mình có ý định thành lập 1 nhóm nhạc Rock mang phong cách Rock nhẹ , cá tính để phục vụ cho trường ta chuẩn bị tổ chức cuộc thi âm nhạc với các trường Âm Nhạc khác .

Hiện mình cần tìm 3 bạn nữ hoàn thành nhóm nhạc hoàn chỉnh ! _ Ý Hàm thân thiện kêu gọi thành viên .

Mình cần tìm 2 bạn guitar điện và guitar thường , còn 1 bạn nữ chuyên về Trống và nhất thiết phải cần có giọng hát khỏe , có thể hát tốt và 1 bạn biết Rap .

Nghe tới đây , cả lớp lao nhao lên ai cũng đòi đăng ký càng khiến tình hình rối hơn .

Ầy chết , nếu cứ tuyển theo cách này thì biết khi nào mới xong đây ? _ Ý Hàm bần khoản .

Cứ thế cô nàng đành nhờ các chuyên gia âm nhạc quen biết vào quan sát phụ cô xem có tìm ra dc nhân tố nào khả quan ko .

Trong lúc giảng viên vào kiểm tra bài tập và chất giọng cũng như khả năng tiếp thu nhạc cụ thì có cô ca sĩ chuyên môn theo quan sát .

Mạc Hiểu Tinh , đến lượt em kiểm tra . _ Cô giảng viên đọc tên .

Dạ ! Có em thưa cô ! _ Hiểu Tinh giờ tay đi lên bục . Cô hít thở sâu lấy tinh thần cầm guitar điện vừa gảy vừa hát .

Cô có giọng hát ấm và đầy nội lực làm cho người nghe có cảm giác tràn đầy sức sống làm cho cô ca sĩ có thâm niên kinh nghiệm kia phải chú ý nể phục .

Và tiếp lược em Lưu Trinh , cô gái năng động này mang chất giọng thanh nhẹ và âm vang bay bổng .

Tốt hai em cả kỹ năng đàn , hát rất tốt , có tiềm năng ! _ Cô giảng viên và cô ca sĩ kia ko tiếc lời khen .

Về bên lớp Nó - Lâm Từ .

Ý Hàm cũng có mặt tại đó sau khi khảo sát bên kia xong , sau hàng loạt tay trống cừ khôi ra trận vẫn chưa làm cho anh chàng Rapper kia cùng Anh nhạc công trống nổi tiếng trong nước hải lòng .

Cuối cùng là nó , nó dc gọi lên kiểm tra .

Anh chàng nhạc công có tiếng kia yêu cầu nó đánh 1 bản đối với các bạn còn lại độ khó tăng cao .

Hai người chăm chú soi kỹ từng cách cầm dùi và nhịp trống của nó hồi lâu .

WowTuyệt đấy ! Anh nhạc công ngạc nhiên và ngỡ ngàng tột đỉnh với 1 con nhóc khá là nhỏ con nhưng có sức đánh và điều luyện kinh khủng , vào rất đúng ko sai nhịp nào ý là độ này đối vs các tay trống chuyên nghiệp khác ko phải điều giỡn chơi .

Tay chân linh hoạt , cách chơi thân nhiên nhưng cực kỳ " Máu ." Kết thúc trong sự vỗ tay cả lớp .

Anh chàng Rapper kia xem ko rời mắt và yêu cầu nó thử Rap 1 đoạn do anh ta tự chọn trong bài Price Tag của Jessie J .

Đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác , 2 anh lão này phục nó sát đất và tiếp tục yêu cầu bài khó hơn . Nó đã hoàn thành tất cả trong sự " Sốc " tập thể này .

Phải nói chất giọng của nó trầm và cực kì khỏe , cộng thêm chất hơi khàn nữa lúc nó đọc những đoạn trầm rất là " Chất Lừ Cá Tính " .

Thêm 1 lần nữa anh chàng này hứng thú tăng lên và bảo nó thử vừa đánh trống vừa rap xem sao .

Hai anh chỉ còn biết chấp tay lạy vị thánh Lâm Từ này , 1 điều phải nói vô cùng khó vì trước giờ ít có nghệ sĩ nào trên thế giới vừa rap vừa chơi trống khiếp hồn thế này .

Trống đúng nhịp và rap ko bị ảnh hưởng gì với nhau cả .

(Em đây xin tự cấp bậc sư tôn cho nó)

Công nhận mình chém cũng siêu thiệt .

Sau tất cả 4 em đã về với nhóm . Nhóm nó dc thành lập thành công Lấy tên : " Witch Girls "

Lịch tập luyện dc trường nhóm là cô nàng nhu mì bé bỏng Trương Ý Hàm sắp xếp .

Trở lại với nam chính và bạn anh ta , chiều nay là cuộc hẹn giữa anh chàng họ Du và cô gái hoa khôi .

Ngồi trên xe cùng 2 thằng bạn Võ Tường kể bọn họ nghe chuyện hôm qua , cả bọn thi nhau lượn răng vì cười hà hà .

Lực Quân hưng phấn đòi theo :

_ Cho tụi này theo với , yên tâm bọn tớ chỉ theo xem ko có phá đám đâu mà sợ .

_ Tớ đây tò mò lém rồi đấy , cha ko biết hẹn hò với hoa khôi sẽ như thế nào ? _ Lập Tuyên hào hứng ko kém thằng bạn .

Haizz 2 cậu rảnh thật , thích thì hẹn hò thay tớ đi , dù sao tớ chả hứng thú đi theo sự sắp xếp của gia đình , còn cô ta tớ ko bao giờ kết thông gia với nhà bọn họ . _ Cậu ta nhất mực quả quyết .

Đúng 5 giờ chiều , cả ba anh ăn vận sành điệu leo lên chiếc ô tô màu trắng sọc đen mượn xe của Lực Quân đi chung .

Người lái lại là Võ Tường , cậu ta lần này ko phóng nhanh như lúc sáng mà cho xe chạy chậm rãi trên đường , 2 thằng bạn đứng ngồi ko yên :

_ Lực Quân ngồi sao chồm lên nhấn nhò : " Hey , sao chạy gì chậm thế ? "

Lập Tuyên cũng góp câu : _ Cậu định biến xe cậu ta thành xe rùa à ?

Võ Tường nhếch mép : _ Hừ , chuyện j phải gấp gấp chứ , 2 cậu cứ vô tư ngắm cảnh đi !

Aczzz.... cái thằng định giờ trò j ko biết ? _ Cả 2 ko chịu dc bèn đồng thanh cằn nhằn võ Tường .

.....VỪ.....VỪ..... chiếc xe gần máy Nó chở Hiếu Tinh chạy ngang , phóng hết tên lửa vút ngang qua đầu xe Cậu mắt hút để lại làn khói mù mịt làm Võ Tường và cả bọn hoảng cả hồn vía .

_ Cái quái gì vừa bay ngang thía ? _ Lập Tuyên định thần lại thối mồm .

_ Phải đó , há chẳng phải là xe máy sao ? _ Lực Quân khẳng định .

_ Võ Tường cậu có kịp thấy ai quen quen ngồi trên xe máy đó bay qua ko ? _ Lực Quân ngờ ngợ .

Uhm... trông đáng quen quen , để tớ ráng cạy não nhớ xemĐúng rồi ! _ Cậu ta đập tay cái bốp vào vô lăng .

Nhớ rồi , chiếc xe máy hồi sáng vượt mặt xe tớ hại tớ bị thổi đây mà , chắc chắc ai mà phóng ghê thế nhỉ ? Nhìn trông quen mắt . _ Cậu ta tuôn 1 tràn .

Lúc này Lập Tuyên đang ngồi suy nghĩ bỗng la lên : " _ Tớ thấy rồi , nhìn giống con nhỏ Hiếu Tinh đang ngồi yên sao đấy .

Hà ? Vậy người lái xe máy bay đó là ai vậy nhỉ ? Gã nào lái liều thế ? _ Lực Quân nghĩ mãi ko ra .

Yên lặng , tớ chưa nói xongtheo con mắt tớ kịp quan sát nói ra có lẽ các cậu ko tin đâu . _ Lập Tuyên vuốt cằm .

Ai vậy ? Cậu cứ nói xem ...! _ Võ Tường vô cùng tò mò về tay lái lạ đó .

Là nhỏ mà cậu chê lùn mà ham nói nhiều hay đi chung vs 2 nhỏ Hiếu Tinh và Lưu Trinh đó . _ Lập Tuyên chắc nịch với tầm nhìn của bản thân .

What...Ch.. Cậu có nhìn lầm ko thế ? Sao có thể dc ? Con nhóc đó chỉ có một nắm à gan nào mà lái được kiểu đó chứ ? _ Võ Tường nửa ngờ nửa vực .

Cậu yên tâm , với kinh nghiệm xương máu của tớ là ko sai , nhưng mà cũng lạ nhỉ ? Tớ cảm thấy sốc với con mắt của mình rồi . _ Lập Tuyên nhướn mày khó hiểu .

Cổ Lực Quân chau mày : _ Cơ mà , con nhỏ đó có chút ếch mà cùm dấm phóng xe ào ào thế này , gan cũng to ghê nhỉ hừm hừm ... !

Thôi dẹp đi , lo chuyện chính kìa . Cậu lái nhanh đi Võ Tường , xem con nhỏ đó lái mà tớ thấy chúng ta nhục ghê , khiếp , đi siêu xe mà ko lợi hại bằng xe máy cùi bắp đó . _ Cổ Lực Quân chán nản hời hợt .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Buổi Hẹn Hò Và Nước Mắt Hoa Khôi !

Bóng chiều xé tà sang dần dần chập tối , tại quán cà phê lãng mạn nọ có một cô nàng à phải gọi là thiên thần mỏng manh xinh ngất ngây đương ngồi chờ đợi vị hôn phu tương lai , nàng ấy môi nhắm tách cà phê sữa béo ngậy nóng hổi mặc cho đám trai khác mắt ếch lò ra, enzym sắp tràn cả họng.

Nói đến đây, có lẽ các bạn đọc giả đã đoán ra là ai rồi nhỉ? Ánh mắt mơ màng ấy trông xa xăm mõi mòn đợi, đợi mãi!

Cuối cùng sự chờ đợi ấy đã dc đền đáp khi chiếc xe lạ kia chợt dừng lại đứng vào bãi giữ xe gần quán.

Du Võ Tường, cuối cùng cậu đã chịu xuất hiện.

Xin phép tả một tạo, anh ta diện chiếc áo sơ mi màu xanh đen trông phóng khoáng và thoải mái khi thả lỏng hai cúc áo trên cổ tình để nửa kín nửa hở lộ 1 phần cơ ngực săn chắc trắng mượt. (Chà ời, nói đến đây ta còn phải ganh tỵ vì hần còn trắng hơn ta, xấu hổ thật), thân dưới với chiếc quần jean xanh nhạt sành điệu dc xé rách ngẫu hứng, giày thể thao màu xanh đen. Với bộ dạng đó khiến ko ít thiếu nữ phụt máu đều đều đã đành, tóc tai chải vuốt dựng lên chóp mũi đầu, đeo cả khuyên tai bên phải 1 bông tai bạc màu đen càng khiến gương mặt, từng góc cạnh trở nên đẹp 1 cách rợn người.

Nhìn từ chân đến đỉnh đầu cả tác giả như ta còn phải rối loạn tiền đình nữa là các cô nương xinh phơi phới kia.

Anh chàng đẩy cửa bước vào vô tình vô ý làm cô bồi bàn suýt đổ trà vào người khách vì bị vẻ đẹp trắng trợn của anh ta mê hoặc.

Anh ta tiến tới 1 góc bàn hướng đến chiếc ghế đối diện cô nàng hoa khôi kia đang hồn phách phiêu lạc chốn thiên thu vĩnh cửu nào đó.

_ Tôi đến rồi! Anh ta chỉ nói 1 câu duy nhất đủ khiến nàng hoàn hồn trở lại.

_ O..ơ chào anh Vỹ Tường, anh ngồi đi! Ý Hàm tìm vẫn còn đứng đưa chưa vững dc nhịp.

_ Vào đề chính luôn đi, tôi hỏi cô 1 lần thôi: " Rốt cuộc cô có ưng ý với cách sắp xếp này ko? _ Anh ta thẳng thừng hỏi.

Cô nàng đỏ mặt nhưng vẫn có cách trả lời rất chuẩn của 1 cô nàng biết cách ăn nói làm người khác hài lòng:

_ Um...có thể đây là sự sắp xếp hợp lý mà ba mẹ 2 chúng ta đã dày công chọn. Riêng em thấy rất hài lòng, hi vọng 2 chúng ta sẽ hiểu nhau hơn. Uhm. còn anh? Anh có cảm thấy đây là 1 nơi lãng mạn thích hợp để nơi hẹn hò chứ?

Anh chàng bung ly cafe vừa gọi ực hết 1 lần rồi trả lời vô tình:

_ Còn tôi, cảm thấy tôi và cô không thích hợp hẹn hò hay hứa hôn dù chỉ 1 giây. Tôi cũng hi vọng sau này tôi và cô ko còn phải chịu sự sắp xếp vô nghĩa này nữa.

Cô nghe như vỡ nát con tim, cô cố gắng kìm nén hỏi cho ra lẽ rốt cuộc anh ta có tình cảm hay cảm giác gì dù chỉ 1 chút với cô hay ko:

_ Nếu a đã nói như vậy, em có thể hỏi a 1 câu, anh phải thật lòng trả lời: " Thực sự từ lúc mới gặp đến bây giờ, anh có chút tình cảm hay cảm giác gì với em ko? "

Anh ta lạnh lùng đáp:

_ Không! Tôi đã nói rõ rồi, mong cô về khuyên gia đình nên từ bỏ hôn sự này và cả cô nữa, tôi mặc kệ cô có tình cảm với tôi hay ko nhưng tôi muốn nhân mạnh " Cô!!! Sẽ Không Bao Giờ Có Được Tình Cảm Của Tôi ".

Mọi chuyện đã xong, chào cô!

Du Vỹ Tường quay đầu bỏ đi hiên ngang ko thêm đoái hoài gì mà ngoái đầu lại quan tâm đến cảm xúc của Trương Ý Hàm cả.

Lúc này, 2 tên trộm nghe lén đã lộ nguyên hình sau cú gọi hồn của công tử nhà họ Du.

Lục Quân bất bình thay cô ta hét lời trách móc Vỹ Tường:

_ Cậu, có phải đàn ông ko? Rút cục cậu là quý hay người thế? Những lời nói như thế mà cũng thốt ra dc với cô gái yếu đuối mỏng manh như cô ấy sao? Thật hết thuốc chữa...!

Lập Tuyên hiền hơn cậu ta ko nổi nóng mà chỉ lắc đầu thương hại cho cô gái hoa khôi đó.

Chiếc xe của 3 anh chàng vừa ra đi được vài phút thì tại quán cà phê thanh bình đó ngăn lệ nhạt nhòa của cô gái Họ Trương tên Ý Hàm kia.

Tại hạ mạng phép được diễn biến tâm trạng của nhân vật đáng thương Trương Ý Hàm.

Sao có thể như thế chứ? Sao anh ấy lại vô tình với mình? Sao anh ấy có thể ko bận tâm đến ngoại hình của mình?

Nghĩ kỹ lại, anh ấy chưa hề thốt tên của mình lần nào cả? Ngay cả 1 cái cười mỉm mình cũng chưa bao giờ dc nhìn thấy anh ấy cười với mình. Ánh mắt của anh ấy lại càng lạnh lùng hơn, anh ấy chẳng khi nào nhìn mình bằng ánh mắt triu mến hay thân thiện.

Không lẽ mình chưa đủ thu hút 1 người hoàn hảo như anh ấy? Rốt cuộc anh ấy thích mẫu người ra sao? _ Cô tự hỏi bản thân mình hàng loạt câu ko có lời giải đáp.

Và rồi...1..2.....3 cô nàng đã rơi những giọt lệ bi thương, cô chạy đi trong cái lạnh của mùa đông và sự đau đớn.

Haizzz! Phải trách tên nam chính vài câu tại hạ mới chịu nổi, quá vô tâm, vô tình. Đồng ý là anh ta có bệnh từ nhỏ nhưng cũng ko cần phải cay đắng với con gái người ta thế này.

Tác giả như tại hạ còn cảm thấy tội nghiệp, cô gái nhu mì hiền thực nét na như vậy mà nở lòng xé nát trái tim bé bỏng người ta. Quả là nhỏ đã bệnh nặng,

lớn lên càng vô cầu vô cứu hơn.

Xin hết ả!

Quay lại nữ chính, cô nàng lập dị này ôm cứng ngắt nhỏ Lâm Từ trên chiếc xe máy cùi bắp mặt cắt ko còn giọt máu.

Lâm Từ đã đến địa điểm khám phá, máy xe đã tắt hơn 10 phút nhưng có lẽ Hiểu Tinh của chúng ta hồn vẫn còn chưa về bầy vĩa chưa xuống.

Nó phải hét vào lỗ tai cô nàng mới hồi dương.

_ Nè, cậu muốn tở thùng mềnh nhĩ sao? Hiểu Tinh bán cả hồn mềnh nó.

_ Tở ko ngờ ngồi xe cậu chờ lại nguy hiểm như zị ó? Hiểu Tinh suýt vỡ mặt vì sợ.

_ Thôi dc rồi, tại cậu bảo gáp nên tở mới chiều theo ý cậu chứ bộ. Nó biện minh.

Hờ hờ, tới giờ tìm tở vẫn chưa ổn định nữa nè, đầu còn quay mòng mòng đây. _ Hiểu Tinh chói với cổ gắg trấn an lại tinh thần.

Vô đi, xem thử ngôi nhà này có gì mà thu hút cậu, nó nói rồi lời Hiểu Tinh mặt vẫn còn xanh lè có thể nhát ma người ta còn dc.

Không gian u ám cộng hưởng theo cơn gió lạnh rít liên hồi càng tăng không khí ám đạm, mờ ảo cho căn nhà vô chủ này hơn.

Nó, Hiểu Tinh bật đèn pin lên chân nhè nhẹ bước vào, cửa rào căn nhà khóa rất cẩn thận nhưng lại bị rỉ sét nên mục nát vừa chạm vào đã ngã ra khiến bọn nó nuốt nước bọt ừng ực, thở cũng ko dám thở mạnh.

Hiểu Tinh cảm đèn rọi từng ngõ ngách và nhân tiện lấy điện thoại ra thử chụp 1 vài bức họa may có gì kì lạ ko?

Được 1 đoạn ngắn, nó và Hiểu Tinh khoát chặt tay nhau rón rén từng bước chân nhấc nhẹ nhàng hạn chế gây tiếng động.

Cô nàng Hiểu Tinh bây giờ đã bớt rung hơn và dạn dĩ soi từng góc nhỏ của căn nhà cũ kỹ này.

Thoạt nhiên, nó bị vướng sợi chỉ quần vào thứ gì đó, nó mặt căng thẳng thì thảo với Hiểu Tinh:

_ Dừng lại, chân tở bị vướng rồi!

Hiểu Tinh từ từ rọi đèn xuống, hú hồn hóa ra là 1 nhánh cây mọc vào ống quần. Gỡ ra xong, 2 đứa tiếp tục hành trình khám phá.

Hiểu Tinh lại bật máy quay lên và đi từ từ vào trong, cô quay hăng say và mê mẩn quên hẳn đi nó bị tụt dây giày, bỏ nó lại 1 khoảng không gian tĩnh mịch im lìm ko ánh đèn, nó bật điện thoại lên soi đường liên đứng tìm vì mặt Hiểu Tinh sáng lập lờ trên ánh đèn pin.

Nó thủ thỉ mềnh nhẹ: _ Cậu bị hâm à? Tự nhiên xịt đèn vào mặt làm gì?

Hiểu Tinh cười mềnh _ Hi thấy cậu loay hoay với đôi giày tở ghẹo chút xú hui!

Đáng ghét, dám hù tở! _ Nó sợ xanh mặt chửi.

Hiểu Tinh nhỏ nhẹ hỏi:

_ Là chưa? Cậu phi xe vèo vèo ko sợ mà lại sợ mấy thứ này à?

Nó nghiêng răng: _ Hai chuyện đ.... đ.... ó hoàn toàn khác nhau.

Tiếp tục mò mẫm vào trong 2 đứa nghe tiếng vài người đàn ông đang bàn tán về phi vụ nào đó. Bản chất 2 mụ này nổi lên, tính tọc mạch càng dần sâu vào 2 nữ quái này.

Nội dung cuộc đối thoại:

_ Tại bây nhớ ngày mai đem hàng đúng địa điểm ko dc sợ sẩy nghe chưa? Một tên bậm trợn nói.

_ Còn mấy thùng thuốc nổ này xử sao đây đại ca? Có lẽ là giọng thẳng đàn em.

Văng văng và văng văng. Nội dung được tóm tắt là những tên này đang buôn hàng cấm hay buôn lậu những món hàng mờ ám gì đấy.

Hiểu Tinh nhìn nó 2 đứa mặt chuyển màu xanh lá, nói ko ra dc câu nào ra ám hiệu cho nhau thay phiên quay lên và ghi âm. Tránh bị phát hiện, 2 nàng đánh bỏ từ từ ko dám rục rịch gây âm thanh.

Tình hình bọn chúng ko hề hay biết bọn nó đã theo dõi và quay lén, lờ rời nên 2 đứa bỏ nhẹ nhàng xuống lầu và ra xe dẫn bộ 1 đoạn sợ gây tiếng xe "Đánh rần động cò " khoảng cách khá xa nên Hiểu Tinh có vẻ rung tay ko thể cầm lái dc và nó lại là quái xế chở Hiểu Tinh về nhà.

Hiểu Tinh xin ở lại nhà nó về đêm đã khuya, nó cho cô 1 bộ đồ ngủ màu trắng in hình Conan kakakaka!

Hiểu Tinh cười: _ Cậu cũng thích truyện này sao?

Ừh tất nhiên, bỏ rút của tớ mùr hé hé! _ Nó cười điệu cười vô cùng dị hợm

Cô gọi điện báo cho ba cô khỏi lo rồi cùng nó mở nội dung lúc nãy lên xem nhưng ko dám cho chú Bình biết, sợ chú ấy mắng.

Hai nàng hiện ra về mặt hình sự ra quyết định báo cảnh sát vào ngày mai.

___ Khò khò khò.....!

Cúng cuối à nhằm cuối cùng 2 con ranh ma này đã say trọn giấc nồng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thiên Duyên Tiền Định Hay Nghiệt Duyên

Tít títtít tít.....!

Bác đồng hồ nhà tác giả Lâm Tử ảo réo rắc kêu gọi đồng bào dậy sớm !

Hoápnó vươn mình chớp mắt neho neho nhìn qua con heo mọi Hiểu Tinh đang quần chăn của nó cả đêm, nó bị đập xuống đất tự lúc nào .

Tỉnh dậy trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê , nó ngồi bật dậy bò lên giường ngất nheo , sờ mó gương mặt cô nàng Hiểu Tinh miệng nhảm nhảm : " _ Hề.....mình cũng có óc sáng tạo quá chứ ! Tạc cho con heo này hình tượng đẹp đề thể này , không ngờ hình tượng trong truyện lại lột tả còn sáng láng tuyệt hảo ngoài sức tưởng tượng của mình ! "

Nó lại tưởng tượng viễn cảnh tiếp theo xảy đến với nhân vật của chính mình tác tạo nên , đột nhiên nó phát hiện và mới nghĩ tới cảnh tượng rui ro mà nó chưa bao giờ nghĩ đến trước đó .

_ Oh thôi chết , ko biết truyện của mình có còn ở nhà ko ? Tự nhiên giờ mới nhớ tới làm nó hoang mang .

_ Nhớ đâu bị quăng vào số nào , tệ hơn là đem đi bán ve chai là toi đời nhà ma . Chị tác giả bắt đầu sợ hãi cái viễn cảnh diệt vong ấy .

Oh không không , có lẽ do mình tự đa nghi thôi , cầu xin Chúa hãy phù hộ cho cuốn truyện của con được bình an sống mãi mãi . _ Nó ngước mặt cầu khẩn .

Sột soạt , sột soạtTiếng gãi đầu và cựa mình của cô nàng Hiểu Tinh làm nó bưng tỉnh .

Nó nhìn Hiểu Tinh với biểu cảm mắt tròn trừng răng nghiến chặt , con heo này ngủ hoài vậy chời ?

_ Dậy.....Nó hùng hổ kéo mền lao vào lôi cô nàng sên sệt vào toilet .

Hiểu Tinh vẫn ngủ bất chấp ko hay biết gì . Nó lấy điện thoại mở nhạc " Tiếng cười ma quái " áp vào tai Hiểu Tinh khiến cô giật mình tỉnh ngủ .

Tỉnh dậy thấy mình trong toilet , cô nàng hét hồn .

Nàng tác giả sau trận quánh răng , chà rửa mặt mũi xong đã quay trở lại với hình tượng nữ sinh chinh chu tươm tất .

Bỏ mặc con heo Hiểu Tinh còn lơ ngơ thờ hơi ke . Hai nàng sau trận đấu bần chải xong tinh tảo xuống nhà ăn sáng .

Chú Bình khuyến mãi đĩa 1 tách cafe nóng hổi thơm lừng cùng đĩa trứng chiên , bánh mì nóng giòn .

Lần này Hiểu Tinh tự tay lái xe chở nó ghé qua nhà Hiểu Tinh thăm nhà xem ba cô thế nào rồi băng băng tới trường .

Nhạc Viện bây giờ nghẹt cả sinh viên , gửi xe xong 2 cô nàng chen chút vào bắt gặp Lưu Trình đang ôm cặp ngồi trước cửa lớp vì cửa bị khóa bác bảo vệ ngủ quên hay sao chưa vào mở cửa .

Lưu Trinh hôm nay khác hẳn mọi ngày, cô diện áo len cổ lọ màu hồng nhạt tay dài đóng thùng vào quần jean dài màu xám lông chuột đi đôi boot thấp, tóc xoắn đuôi màu vàng mặt ong buộc cao để lộ vầng trán thông minh. Xinh hết biết, cô tuy ko nổi bật bằng hoa khôi nhưng cũng đủ sức gây ấn tượng với các nam sinh vs vẻ ngoài năng động đáng yêu.

Đối với Hiểu Tinh, cô nàng lập dị này chẳng bao giờ thu hút bất kì ai với cách ăn mặc cổ cổ dị dị, ít người thèm chú ý. Sáng nay vì trời đổ lạnh, cô nàng giữ ấm bằng cách bên trong chiếc áo khoác măng-tô dày màu nâu đơn giản là áo sơ mi đen nhét đằng trước chừa đằng sau đồng màu với quần jean đen rách đầu gối, đi đôi giày thể thao cùng đôi vớ hay gọi là tất màu đen. Tóc đen búi nửa đầu làm cô trông lạ đời hơn các bạn gái khác. Bà cô này phối đồ lạ lùng thật.

Đến lượt chị Tác Giả tên cũng giả Lâm Từ, xuất hiện với hình tượng chả đầu vào đầu. Tóc búi lỏng phồng ót nhìn xơ xài hết biết, chừa 2 sợi tóc mai dài gió thổi hiu hiu chơi vơi đó. Thời trang cũng ko ăn nhập gì với nhau, bên trong mặc áo thun tay ngắn độc 1 màu trắng in hình chữ Death màu đen chết chóc quần jean màu bạc bị cào vài đường mỏng trên đầu gối, phía ngoài đơn giản với 1 chiếc áo khoác kiểu phao cứu hộ màu xanh cô-ban tẹp với đôi giày thể thao xanh dương.

Các bạn tự tưởng tượng xem là hiểu nhé (Tác giả như tại hạ còn bụm mồm vì sợ rớt răng đây)

_ Way, Lưu Trinh, sao ngồi đây? Lớp chưa mở cửa à? Hiểu Tinh ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Nó cũng lúi thúi đi vào lớp và cũng bị tình trạng y chang lớp kế. Nó quay ra ngồi xuống cạnh 2 nàng tán dóc chờ sung rụng.

Lưu Trinh dòm nó từ đầu đến chân rồi hỏi: " _ Ai mix đồ cho cậu thế? "

Nó đồng dạng trả lời: " _ It's me! "

A zui.ya...xem ra The Fashion như tớ phải tận tay phở cập 1 khóa cách Mix đồ giúp cậu thoải! _ Lưu Trinh chắc lưỡi.

Hiểu Tinh bật cười: " _ Khi.. khi...khi, tớ đã tự ti với cách mix thời trang của chính bản thân mình, ko ngờ núi này thấp còn núi khác thấp hơn kha..kha! "

Lưu Trinh tự đánh vào đầu mình:

_ Thiên địa ơi! Sao mình lại có 2 con bạn sục đồ Fashion thế chứ?

Tán dóc hơn 15 phút trôi qua, cả trường nghe dc tin dữ. Bác bảo vệ đã bị lên tầng xông nằm bệnh viện, phải chờ con của bác ấy tới mở khóa.

Chán quá, nó kéo cặp ra lấy 1 bịch snack ra 3 nhỏ cùng ngồi thưởng thức. Đúng lúc, 3 vị thiếu gia có tiếng trong trường đi ngang qua vì lớp của bọn họ ở trên tầng lầu 3.

Một trong 3 anh thốt ra 1 câu tuy nhỏ nhưng có lẽ đủ âm thanh để ai đó lọt vào lỗ tai: " _ Hừm 2 cậu dc tận hưởng The Fashion Bad nhất mọi thời đại rồi đây. "

Được ban tặng 1 câu thánh chỉ ấy, 3 đứa ngồi ăn chả còn mùi vị gì nhất là 2 vị thánh phối đồ kia.

Này, Hiểu Tinh, tớ mất hết khẩu vị rồi, còn cậu thì sao? _ Lâm Từ ngừng nhai phán.

Còn tớ ...! Ước gì dc cho tên đầu gà đít vịt kia ăn vớ bản của tớ thay cơm. _ Hiểu Tinh vừa nhai bánh chanh miền khoai tây trong miệng vừa ca trù.

Còn lại Lưu Trinh, cô nàng cũng bức xúc rằng muốn bay lên nào.

Phía 2 anh chàng kia cũng nghe dc những câu châm ngôn đầy lời lẽ hăm dọa kia mà cười muốn vỡ cả nướu. Ngay cả anh chàng vừa thốt ra câu lúc nãy ko ai khác là Vỹ Tường cũng phải ko kìm chế dc và lỡ nở nụ cười bán nguyệt ngàn năm chôn dấu ra trước 2 thằng bạn thậm chí chơi vs nhau từ thời tấm mựa còi chuồng kia còn chưa dc thưởng mất.

Đám nữ sinh fan của Tam Đại Hoàng Tử vô tình dc chiêm ngưỡng bị tụt hồng cầu xuống còn 0 % lết theo gầm rú rần rần cả lên.

Đang học trời bỗng xoay chuyển càn khôn ban tặng những bông hoa tuyết trắng tinh khôi buốt giá xuống khắp nơi thành phố.

Woa...đẹp quá! !!! Nó mát long lanh ngấm say đắm những hạt mưa tuyết tâm trí ko còn học hành gì dc nữa.

Lần đầu nó dc chiêm ngắm tuyết cảnh như thế, tất cả sinh viên cũng đều giống nó hướng mắt ra cửa sổ ngắm toàn cảnh tuyết rơi.

Các em tập trung học nè!!! Cô giảng viên đập bàn rầm rầm nhằm củng cố lại bài giảng và các bạn sinh viên.

Chuông báo beng bengtan lớp!

Cả khu trường như vỡ ổ ong chạy ồ ồ ra ngắm tuyết, nghịch tuyết v.v...v.v.v!

Cả bọn nó cũng góp tinh thần ham vui, lúc này tuyết đã rơi đầy đặn nguyên khu, đóng lớp lớp trên các tán cây nơi nào cũng ngập lầy.

Nó , Hiểu Tinh , Luru Trinh bay òa vào đám tuyết , lạnh quá nó lục cặp lấy khăn choàng màu socola sữa ra quấn vào cổ rồi hốt 1 nắm tuyết ném " BẠCH " vào người Hiểu Tinh , cả ba đùa giỡn vô tư . Luru Trinh nảy ra ý tưởng chơi đột kích với tuyết .

Ba cô gái tươi cười xây thành chiến và thu thập đạn tuyết .

Hiểu Tinh đã đắp thành công người tuyết mập mạp và núp tại đó , còn Luru Trinh cũng xây thành tòa lâu đài kim tự tháp . Chỉ có Nó là nấn thành 1 khối tròn to lớn có lỗ chui vào để ẩn nấp .

Game đột kích khởi động !

Nó liên tục ném vào Luru Trinh nhưng cô nàng nhanh chân né kịp và phản công lại liên hoàn tuyết vào người nó .

Thừa lúc " Tuyết đục thả bom " Hiểu Tinh vo 3 viên to gấp đôi bọn nó dùng hết sức bình sinh ném về hướng nó và Luru Trinh " Bịch , bịch , bịch " 3 phát trúng đều nhưng tiếc quá nạn nhân ko phải tụi nó mà là 1 gã đực rựa to tướng đang đứng quay lưng lại , Hiểu Tinh cảm thấy mục tiêu sắp quay lại tìm hung thủ bèn núp vào tượng tuyết .

Cậu ta mất sắc hơn lưỡi dao quay đầu lại liếc tìm = dc hung thủ . Nhỏ tìm quánh thùng thùng , mồ hôi có muốn rơi cũng ko có hột nào mà rơi .

Du Vy Tường chính là nạn nhân trúng đạn , cậu ta dùng đôi mắt " Nhị Lang Thần " quan sát từng chi tiết một .

Đã nhắm dc mục tiêu , cậu tiến thẳng đến tượng người tuyết vô tình lộ sợi dây giày đó , từng bước một .

Cậu cuối xuống nắm sợi dây đó thật chặt và mạnh lòi ra ngoài , hết đường chạy , cô nàng đành cam tâm chuẩn bị lãnh án tử .

Bất thành linh cô bị trơn trượt ngã nhào ra ngoài nằm sổng soài dưới đất miệng cạp hết mấy ngụm cơm tuyết .

Ừ..rr..Há Há Há! A há...há ...há ! _ .Nhìn cảnh tượng huy hoàng ấy cậu ta cười bất chấp sinh lý lẫn hình tượng .

Cười đến hết nổi , cậu ngồi ịch xuống cạnh nhỏ với ánh mắt đều lạ kỳ .

Hiểu Tinh đứng lên rồi lại bị lún xuống ngã tập hai , tình thế bất đắc dĩ cậu ta lực bất tòng tâm thân bất nghe lời nắm cổ tay Hiểu Tinh kéo mạnh lên làm cô mất thăng bằng ập mặt vào ngực tên đó .

Mặt cô từ hồng chuyển sang màu đỏ đầy cậu ta ra cố gắng tự lấy thăng bằng trở lại liếc Vy Tường bằng nửa con ngươi : _ Đồ biến thái !

Tìm cậu ta lúc này đánh trống liên hồi , cậu ta cố lấy lại bình tĩnh nhếch mép đáp trả :

_ Cô...! Đồ làm on mắc oán , tụi có thiện chí mún kéo cô lên còn bị chửi , cô là đồ con gái quái vật , vô lý ...Hừm !

Hiểu Tinh mặt đỏ như quả Gấc , ngậm miệng bỏ đi bẹp bẹp tới chỗ của Nó và Luru Trinh đang đứng bên Khối tròn do nó tạo ra .

Hai cô gái vô can đã chứng kiến cảnh tượng huy hoàng lúc nãy , miệng Chửi A mồm Chửi Ô mắt sắp lọt cả nguyên con ra ngoài nhìn chết trân 2 người đó .

Cô nàng Hiểu Tinh gập bồm khỏi lời nhờ Luru Trinh đi , còn nó chưa kịp bước theo đã bị sản phẩm hình tròn chính chủ tạo ra lăn tới đè sập .

Kết cục bi thảm là nằm vất vươngng dưới lớp tuyết ko kịp kêu chữ Help !

Hắn thấy vậy , khoanh tay quăng cho 2 chữ : " Đáng Đời " rồi ung dung quay đầu bỏ đi 1 nước .

Mặc cho nó lạnh quéo dưới lớp tuyết , chả ai ứng cứu .

Whywhy.....nước mắt còn chưa kịp trào đã dc cái lạnh ấy làm cho khô lại còn may là chưa bị đóng băng .

TA.....NGUYỄN RỬA CÁC NGƯỜI.....! yA.....h ! _ Nó hét lên đầy hận thù .

GAME OVER.....!

K.O

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đêm Đại Nhạc Hội Định Mệnh!

Hiệu Tinh nắm tay Lưu Trinh lôi đi chợt nhớ ra nó nên quay lại thấy 1 nắm mồ tuyết nhô lên, hai cô gái hốt hoảng dùng tay cào hết lớp tuyết và kéo xác nó ra ngoài phủi phủi những chỗ còn vương vài hạt tuyết trên người và cả tóc nó.

Cậu ko sao chứ? _ Lưu Trinh ko khỏi buồn cười nhìn nó hỏi han.

Lại cả Hiệu Tinh lúc này nóng giận giờ thấy cảnh của nó liền quên đi cơn giận mà đỡ nó dậy:

_ Lâm Tử. Sao cậu lại nằm dưới đó thế? Lỡ thành người tuyết thật thì gây go mắt!

Hừ...!! Tớ cứ tưởng hai cậu bỏ mặc tớ, suýt nữa tớ thành Elsa ngoại truyện rồi đấy! _ Nó giận lẫy.

Ai bảo cậu tạo chi cái thứ quái đản tròn tròn còn đục lỗ nữa, tự làm tự chịu. _ Hiệu Tinh bắt bẻ lời giận lẫy của nó.

Hạo...lahạo ..la 2 cậu đủ rồi đó. Đi thôi _ Lưu Trinh hối thúc.

(Có nghĩa là được rồi, được rồi)

(Tiếng Hoa Ngữ vì tác giả viết truyện dựa theo ngôn tình Trung Quốc hay xen vài câu cho có màu đó mà)

Thời gian chạy thật nhanh, thoáng chốc đã 1 giờ chiều. Nó sực nhớ ra chuyện quan trọng mà nó đã cùng Hiệu Tinh khám phá ở ngôi nhà cũ nọ.

Ui trời, mình quên mất tiu, còn vụ này nữa phải bàn với cậu ấy đã! _ Nó nhanh miệng.

Đến sở cảnh sát.

Cả ba đứa xúm lại xem đoạn clip và khai báo với cảnh sát vụ tối qua xong. Mừng quá thế là hết nhiệm vụ, 3 đứa rảnh rang cười xe chò nhau đi uống trà sữa tại 1 quán nhỏ dễ thương.

Điện thoại của Lưu Trinh bỗng nhiên lên nhạc, bắt máy xong Lưu Trinh thông báo:

_ Hey 2 cậu, Ý Hàm gọi chúng ta về phòng tập ở trường cho tiết mục ngày mai kìa. Let's Go!

_ Oh ...oke rút thôi. Hai người còn lại đồng thanh.

Phòng tập lúc này khá đông, chỉ còn phòng kia là còn trống 3 đứa vào trong gặp mặt Ý Hàm.

Trương Ý Hàm ưỡn ngực tự tin cầm bài hát dự định và phổ biến lại cho 3 nhỏ:

_ Hallo các cậu, hôm nay chúng ta phải tập cho xong 5 tiết mục trong vòng nội ngày hôm nay vì thời gian có hạn, mong các cậu phối hợp tập luyện vui vẻ!

Tiết mục thứ nhất phải thể hiện 1 bài hát thể loại Vui tươi, tiết tấu nhanh để mở màn cho nhóm bọn nó.

Bài hát này nói lên tình yêu chớm nở lúc rung động đầu dành cho các bạn sinh viên. Bài này là Ý Hàm hát chính, với giọng hát ngọt ngào thánh thót trong trẻo như nước suối nhẹ tựa chốn bồng lai tiên cảnh.

Có tựa đề: Hãy yêu đi! (Mình tự bịa bài này vì mình ko có nhiều vốn bài hát tiếng Trung)

Ý Hàm mặt nghiêm túc phân công đoạn:

_ Hiệu Tinh, cậu chịu trách nhiệm guitar điện và hát đệm nhé!

_ Lưu Trinh, cậu đàn guitar thường và hát bè với tớ phần điệp khúc.

_ Lâm Tử, của cậu là trống và đoạn Rap, cơ mà cậu vừa Rap vừa đánh trống thế có ổn ko? Cậu có tự tin ko thế?

Nó vỗ ngực: _ An tâm đi, tớ sẽ làm tốt mà hìhì!

Ok Chúng ta bắt đầu tập.

Bài đầu tiên đã hoàn thành, đến bài thứ hai Hiệu Tinh được lên hát chính cùng với nhóm.

Cô nàng hát bài " Đó không phải là yêu chứ? " của ca sĩ Trương Lương Đình

Và Lưu Trinh chịu khúc đệm cao còn Ý Hàm đệm phần thấp, dĩ nhiên ko thể thiếu phần rap do Nó tự biên làm cho ca khúc tăng tính bắt tai hơn.

Bài thứ 3 là 1 bài tiếng Anh rất hay rất nổi tiếng bất hủ " The Day You Went Away " của nhóm M2M

Bài thứ 4 là nhẹ nhàng tình cảm Đôi Cánh Vô Hình của ca sĩ Trương Thiều Hàm , chị gái của Trương Ý Hàm (Mình chém đó)

Bài này sẽ do Luru Trinh hát chính .

Và bài hát cuối Ý Hàm phân chia như vậy là để dc công bằng cho cả nhóm khi ai cũng dc hát đều nhau .

Bài cuối giao mạng cho con nhỏ Vừa Trông vừa Ráp Vừa Hót luôn . Ấy da ca này hơi khó đây , cả nhóm đang lo cho nó . Tên bài hát là " Tồi Hát Nên Tồi Tồn Tại " 1 bài cực mạnh và đòi hỏi nội lực . (Nếu các bạn muốn biết có thể vào google gõ tên và ca sĩ là Cát Khắc Tuyên Đạt)

Về phần đoạn Rap nó cũng tự biên soạn cho hợp với cấu trúc bài .

Luru Trinh cùng Ý Hàm đệm phần nhỏ , còn Hiểu Tinh đệm đoạn mấy câu ở Điệp khúc .

Không thể thiếu đoạn nhảy nên 4 nàng đã tập nhảy hiện đại , sắp xếp đội hình nó lại dc giao nhiệm vụ Rap kèm luôn nhảy hiphop . Tiết mục này thứ 6 ko sử dụng đến nhạc cụ chỉ mở nhạc và vừa hát vừa nhảy bài Bang Bang thuộc Jessie J , Ariana , Nicki Minaj góp phần sôi động .

Hoàn tất buổi tập , ai cũng mệt nhoài .

Bốn nàng định cư tại địa điểm Coffe house vừa ăn bánh ngọt vừa uống cafe xả stress .

Thật mừng là lúc này 4 bạn gái chúng ta khá là ăn ý và hợp nhau , ko có bất kì mâu thuẫn nào .

Mãi nói về nhân vật nữ chúng ta lại bỏ quên các anh nam chính rồi !

Ba chàng trai này cũng góp phần vào Hội Nhạc đó mỗi người thể hiện phần biểu diễn của riêng mình . Có thể có những bài hát đòi hỏi phải song ca với nữ .

Ba chàng cũng đang ráo riết tập luyện cho buổi Nhạc ngày mai .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đêm Nhạc Hội Định Mệnh (2)

Thời tiết càng lúc càng rét đậm rét hại , ngày 2 tháng 12 năm "... ba chấm " .

Thời điểm hiện tại , Trương Ý Hàm là nhân vật đầu tiên thức sớm nhất dậy chuẩn bị phục trang vì cô nàng đã lãnh nhiệm vụ chọn trang phục biểu diễn cho nhóm .

Sau cuộc chạy đua với thời gian sáng nay nàng đã hoàn tất khâu chọn trang phục , Ý Hàm bấm số gọi nhắc nhở ba cô nàng nhóm nhạc Witch Girls . Người thứ hai chồm dậy là Luru Trinh , cô nàng được giao nhiệm vụ phần son trang điểm cho cả nhóm .

Tắt bật chạy mua mỹ phẩm và dụng cụ tạo kiểu tóc cuối cùng cô nàng Luru Trinh đã hoàn thành nhiệm vụ cô ngồi vào nhà hàng mini ăn điểm tâm sáng uống cốc sữa nóng . Đến lượt Hiểu Tinh , cô nàng lập dị này được ba cô gọi dậy với đầu tóc bù xù , quần áo xộc xệch . Cô lết xuống nhà bếp bung tô mì lên bàn húp rột rột mở laptop lên dò lại bài hát .

Lâm Từ nhà ta đương nằm dài chân vắt lên đầu nằm , đầu thò xuống đất , ngủ kiểu chi mà quay tá là hết . Bà chị này tỉnh giấc , vút mặt mình rồi ngáp vài cái cũng nhảy xuống giường khởi động tay chân . Cô nàng tác giả chỉ lãnh phần tạo mẫu tóc cho cả 3 thôi .

Đúng 9 giờ sáng , cả ba tập hợp lại phòng tập và tổng duyệt lần cuối kiểm tra xem có gì thiếu sót ko , Ý Hàm và cả nhóm rất hài lòng với phần tổng duyệt . Cả nhóm nhất là nàng trưởng nhóm Ý Hàm đang tò mò về các anh chàng kia , ko biết họ tập tiết mục gì mà ko nghe ko thấy họ vào đây tập . Haha đương nhiên bọn họ có tập nhưng ko ở mấy phòng chung thế này , họ tập ở phòng đặc biệt dành riêng cho Cậu ca sĩ Lực Quân xong hết rồi .

_____ ***** _____

8 giờ 30 phút tối !

Cả hội trường nhộn nhịp người đi xem đại nhạc hội , có cả cánh nhà báo đến săn tin tức .

Xe Cổ Lực Quân đang chờ 2 thành viên bị tắt đường do giao thông nghẹt cứng , họ bóp kèn inh ỏi .

Quản lý ca sĩ Cổ Lực Quân liếc mắt nhìn đồng hồ khẩn trương gọi cho anh MC dẫn chương trình tối hôm nay đòi giờ diễn giúp cậu lại thay thế người khác diễn trước .

Vỹ Tường ngồi ghế phụ tài xế cảm thấy bất lực với dòng xe chật chội này cậu bảo :

_ Tớ nghĩ dù có đòi giờ diễn với tình hình thế này cũng ko ổn đâu !

Chả lẽ chúng ta phải đi phương tiện khác sao ? _ Lập Tuyên góp ý .

Cậu ta nói phải đấy , sao chúng ta ko nhờ phương tiện nào nhỏ gọn dễ lách xe hơn hể ? _ Lực Quân tán thành .

Vấn đề là bây giờ còn chiếc nào để đi ko này ? _ Du Vỹ Tường nản chí nhìn quanh .

Bấy giờ Nó chạy mô tô phân khối lớn mượn của chú và Hiểu Tinh chạy chiếc kiểu Vespa cổ, Luru Trinh lại phi chiếc xe máy màu hồng đời mới , mỗi đứa 1 chiếc xe máy đang trên đường tiến thẳng hội trường , Ý Hàm thì đi xe hơi cô ấy tự lái và cũng bị kẹt xe giống hệt 3 anh kia , xe cô vừa nhích lên dc 1 chút tinh cò lại bị dừng ngang xe của 3 anh chàng kia .

Mất cô vô tình liếc ngang thì bất gặp Du Vỹ Tường đang ngồi trên xe với gương mặt vẫn làm người ta say đắm, tim cô lại loạn nhịp lên và đau thất khi nhớ lại hồi ức gần đây , tuy nhiên cô vẫn ko ngừng để mắt tới anh .

(Ai bảo ông đẹp trai quá chi , ai mà ko chết mê ông dc chứ)

Anh ta vẫn ngồi đó nhìn dòng xe dậm bánh tại chỗ , sau 1 lúc luồn lách xe của 3 chị kia đã chạy lên đầu mũi xe của mấy anh chàng và cô nàng Hoa Khôi ấy .

Hey , chúng ta dc cứu rồi ! Nhanh lên ra khỏi xe chạy bộ theo ba chiếc đó cho tót ! _ Ko hổ danh là đôi mắt Nhị Lang Thần , Vỹ Tường nhanh chân kêu gọi đồng bọn .

Chạy được 1 đoạn cuối cùng cũng đuổi kịp ba chiếc xe cứu binh .

Ba anh chàng thở hồn hểnLực Quân thở dốc hỏi :

_ Hực....hực...hộc...hộc , các cậu ai thích xe nào thì lên lẹ đi nha , tót chấm 1 dc chiếc có lẽ tốc độ nhanh hơn các cậu cho kịp giờ đã .

Dứt câu , cậu ta leo lên xe Nó , Nó xoay lại thấy cậu liền đuổi xuống :

_ Way ai cho cậu leo lên xe tôi hử ?

Cậu ta cảm râm : _ Nè bà cô nhỏ à , làm ơn cho tụi này quá giang đi mà , xe tụi này kẹt cứng rồi trễ giờ diễn là chết toi , làm ơn đi mà...!

Nó và 2 nhỏ ngoan đầu : _ Trời lại là các người sao ? Tụi nó đồng thanh !

Xe Hiểu Tinh , Vỹ Tường nhanh cẳng leo lên ngồi im cứng ngắt thối ra chỉ vồn vện 2 chữ đầy mã lực : _ Chạy mau !

Và dĩ nhiên xe còn lại là bộ đôi im lìm Lập Tuyên và Luru Trinh .

Nó Lâm Tử vọt 1 phát khiến Lực Quân suýt văng xuống đất 2 tay vội chụp lấy vai nó vỗ mạnh :

Way ...way cô có phải con gái ko vậy ? Chạy cũng phải ý tứ người ngồi sau chứ !

Nè , anh có phải đàn ông ko ? Đã ngồi xe tôi mà còn ko ngồi cho vững làm chi ? _ Nó hỏi ngược lại làm cậu tức muốn nổ đom đóm não .

Phía Hiểu Tinh có vẻ vui và bốc mùi thuốc nổ khi hai người ko đâm chọt cũng xô xiên nhau .

_ Này ngồi yên đấy , cảm anh có hành động nào dù chỉ là nhỏ động vào người tôi nghe chưa ?

Vỹ Tường cười khẩy :

_ Hừm.Cô ko nghĩ dc chờ tôi là 1 vinh hạnh có mơ cũng ko nằm dc ko ? Thế mà còn giả bộ .

Haizz... thiên hạ nhìn vào còn tưởng tôi chờ người , nhưng bản cô nương đây mới chính là người hiểu rõ mình đang chờ 1 bao tài chứa cả tá thuốc nổ ! _ Hiểu Tinh đá đều lại ngon ơ .

Hứ làm gì có thuốc nổ nào bảnh trai như bọn thiếu gia đây ! _ Cậu ta đáp lại .

Rốt cuộc anh có chịu im mồm ko thì bảo ? Lãi nhãi nữa là tôi hát xuống lộ rắng chịu . _ Cô nàng trừng mắt hăm he .

Máu anh ta lúc này sôi sùng sục : _ Cô...cô..cô dám...!

Ầy cha , 2 bên đó coi bộ rôm rả phết ! _ Lập Tuyên bỗng hứng lên tạo không khí .

Lưu Trinh ngắt lời : _ Còn anh nữa , muốn gì đây hả ?

Lập Tuyên lại cười nhe răng mắt híp lại hỏi :

_ Hê hê .. À cô tên gì nhi ?

Lưu Trinh . _ Cô nàng đáp gọn .

Cậu ta dc nước lán tới tự khai : _ Tôi là Châu Lập Tuyên , bạn thân kiêm quản lý thăng ca sĩ trời đánh đó .

Oh . _ Lưu Trinh oh lên .

Lập Tuyên ngồi yên sau mặt bị tóc của Lưu Trinh do gió thổi phát phơ vào mũi , cậu ta bỗng cảm giác trong người rất lạ , hồn lâng lâng hít sâu mái tóc thơm mùi hoa Lavender đang lan tỏa và trái tim cậu ta chính thức rung động .

Cậu ta ko thể nói dc câu nào nữa đành ngồi im trên chặng đường dài .

Đoạn đối thoại tình duyên đến đây tạm dừng .

Xe của Lâm Tử đã hạ cánh tại bãi gửi xe , Lực Quân ngồi sau hồn phách vẫn còn lâng vảng trên mây vài giây mới dc an tọa về thể xác .

Cậu ta tay vịn tim , miệng ko ngừng rủa Nó :

_ Cô là thứ gì thế ? Xe mà cô phi như máy bay thế này lỡ tôi có bề gì cô ngồi tù no đấy !

Nó cười điên dại châm biếm cậu ta :

_ Kha...kha...ka..Anh là đàn ông hay đàn Tì Bà thế ? ko phải con trai mấy người cũng hay lao xe như thế sao ?

Đó là dân đua chuyên nghiệp sao so với tôi dc , cô ..cô..thật là mạn rợ mà ! _ Anh ta thở hơi lên cãi lý vs nó .

Được rồi , anh vào trong đi , tôi đợi bạn đây . Nó đứng lại mặc anh ta bỏ đi chuẩn bị trước .

Lúc sau 2 chiếc kia cũng cập bãi .

Không lảng nhãng nữa , cả bọn kéo nhau đi chuẩn bị tiết mục của mình .

Anh MC đã lên đài cầm micro giới thiệu từng vị khách mời có tiếng trong giới showbiz . Nghe đâu có cả các nhóm nhạc và ca sĩ ngoài nước vào tham dự .

Và sau đây là ca khúc mở đầu tối hôm nay , quý vị khác giả ời cho chúng tôi xin tràn pháo tay!!! _ Tiếng của anh MC vang dội .

Bốp bốp ...bốp bốp...!

Xin mời Nhóm Witch Girls Nhạc Viện Tổng Hoa Âm sẽ lên biểu diễn ca khúc mang tên Hỡi Yêu Đi . _ Anh MC đọc lớn .

Mạng phép tả nhóm này 1 tí , Cô nàng Hoa Khôi Ý Hàm với chiếc đầm ngắn đính ngọc trai cùng với phong cách trang điểm kiểu Hàn tôn lên vẻ đẹp kiêu sa , với mái tóc uốn xoắn đuôi xoắn dài cùng tóc mái thưa kèm chiếc nơ nạm đá lung linh chớp chớp cực nổi bật với cất giọng cao vút trong veo của mình .

Hiểu Tinh hôm nay rất sành điệu khi dc mặc váy ngắn màu đỏ sang trọng và áo len crop top màu trắng đeo 1 sợi dây chuyền dày hình ngôi sao đen đi đôi giày cao gót 9 phân lấp lánh , tóc được nó uốn đuôi xoắn và tết ít bên trái hất lệch tóc qua phải nhìn rất giống 1 ca sĩ chuyên nghiệp .

Nói đến Lưu Trinh cô nàng cũng ko kém phần nổi bật với chiếc váy cổ yếm ôm ngắn trên đầu gối khoét sâu sau lưng sexy quyến rũ màu đỏ cherry kèm mái tóc dài ngang qua vai cúp nhuộm ombre đỏ dần ở đuôi tóc , mái rẽ ngôi giữa .

Về phía nó đậm chất rocker với tóc buộc cao bằng tóc để mái dài gọn sóng lệch 1 bên , bên còn lại nó tết đường xéo lên cá tính .

Điện áo phong sát nách màu be crop top bên trong áo khoát chất liệu da nạm đính nhon màu bạc trên 2 vai bên ngoài , quần da đen bóng rách te tua 1 đường dài đến gối mang đôi boot dây chéo màu bạc kim .

Các ca khúc dc sắp xếp xen kẽ với nhau , nhóm nó diễn xong và vào trong chuẩn bị thay đồ cho màn tiếp . Lúc này nhóm tụi hấn bước ra với cả dàn

nhân sắc khủng dc đám fan hâm mộ mang cả đội cổ động đến hết ầm ầm .

Vỹ Tường diễn trước , cậu ta vận bộ đồ cực chất lừng mợn làm xiêu lòng các thiếu nữ với cảnh kéo Vĩ cầm da diết .

Lần lượt các màn trình diễn đã đi đến hồi kết , nhóm mấy nàng kia nhảy bài Bang Bang làm cho cả khán đài dậy sóng .

Đặc biệt là đoạn rap của nhỏ Lâm Từ làm các chuyên gia Rapper tấm tắc khen .

Chương trình chuẩn bị kết thúc thì 1 nhân vật mới toanh dc anh MC giới thiệu nồng nhiệt . Cả ngàn người tò mò , xôn xao bàn tán . Đôi chút về nhân vật bí ẩn này , tên này chính hiệu là 1 thẳng đàn ông có nhân sắc bí ẩn nhất mọi thời đại vì dc che giấu trong chiếc mặt nạ đen huyền bí .

Cả MC cũng chưa dc thấy dung nhan bên trong , anh ta có dáng người phải nói chuẩn đến từng milimet cao 1m90 lặn , ăn bận trang phục có lẽ dc cosplay từ nhân vật Yazoo trong Final Fantasy phần 7 tóc dài chạm lưng bạch kim mềm mượt rẽ ngôi giữa thả rũ xuống nhìn rất liêu trai ảo diệu .

Gã bí ẩn đó ngồi xuống đàn tranh bài Cổ Mộ , đàn đã đủ mê , còn cất giọng lên hót mới ghê .

Giọng ca chết người thật đấy , âm trầm âm bổng du dương mãnh liệt mạnh mẽ tê liệt cả người nghe lẫn người xem .

Tuyệt nhiên , hần ta lại ko cho tên MC biết tên thật của mình chỉ tiết lộ nghệ danh của hần là " CỔ HUYẾT " .

Nghệ danh quả thật độc lạ ko đụng hàng !

Tại hạ còn chưa biết dc giới tính của anh như thế nào , chỉ thấy mỗi mấy chữ " Áo một cách mộng mị "

Ngay cả Nó là tác giả của cốt truyện này còn phải hoang mang tột độ với màn biểu diễn bất thành lời này .

Nó đã bị sốc toàn thân , tâm trí bấn loạn tự đặt ngàn câu hỏi rồi ko có ai giải đáp dc :

_ Quý quái gì thế này ? Chuyện này là sao ? Tên lạ mặt này từ đâu tới zì chời ?

_ Mình ...mình nhớ rõ ràng trong truyện ko hề có thứ tình tiết nào như zậy mừ ?

_ Lẽ nào truyện mình đang gặp nguy hiểm ? Có khi kẻ xấu nào đã chôm dc rồi viết bậy viết bạ lên ? Trời ơi ko xong rồi , phải nhanh tìm lại quyền truyện thôi nếu ko lỡ mình cũng thành nạn nhân trong truyện là hết cuộc đời .

OH MY GOD !!!!!.....Nó tự trấn an bản thân lại : _ Oh No , mình phải tìm cho dc rồi chấn chỉnh lại cái mớ hỗn độn này !

TẦ VI THƯỢNG SÁCH!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Duyên Tình Chớm Nở

6 giờ 30 phút sáng ngày 3 tháng 12 năm ...ba chấm !

Tin từ đài khí tượng thủy văn vừa cho hay thành phố Lập Tân thuộc , Quốc Gia China sắp sửa đón 1 trận bão tuyết nghiêm trọng , yêu cầu lực lượng cứu hộ cứu nạn khẩn trương chấp hành nhiệm vụ di dời cư dân vào nơi tránh bão an toàn .

Cô nàng nữ chính lúc này đang trên đường chạy xe mua điểm tâm cho 2 cha con thì gió tuyết thổi mạnh bánh xe lắc qua rồi lật nhào khiến cô và cả đồ ăn văng tứ phía , gió tuyết cứ tạt vào mặt làm cô ko thể đứng dậy đánh bắt lực ngồi đó hứng chịu những cơn gió kèm tuyết phủ xuống khắp người .

Và rồi vị cứu tinh đã đến ứng cứu kịp thời đỡ cô đứng dậy ko quên buông lời quở trách đầy vẻ quan tâm :

_ Cô bị đàn hay sao ra đường chạy xe vào lúc này hử ? Đứng dậy vào xe thôi nhanh lên !

Hần ta quát vài câu rồi kéo tay cô mở cửa xe đẩy cô vào chiếc xe hần , cô mắt mũi bị tuyết làm mờ chưa kịp mở miệng đã dc vị cứu tinh ấy tổng cổ vào trong xe .

Bấy giờ dung mạo vị cứu tinh ấy đã rõ rệt hần nhờ cô lau lại 2 quả nhãn của mình .

Quả là sự trùng hợp bất ngẫu nhiên bởi gương mặt tên đó lại là gã công tử nhà họ Du . Cô thầm tự mắng mình :

_ Số mình sao đen đui thế ko biết cứ hễ lần nào có mặt tên này mình đều gặp xui xẻo !

Hắn ta ko nói gì mặt ngầu lết lên kính chiếu hậu trước mặt xem tình hình Hiểu Tinh thế nào rồi tự ý chạy đến 1 siêu thị gần đó trú bão , đường ngập tuyết trở nên khó khăn hơn cho sự di chuyển giao thông khiến xe bị chậm và kẹt bánh nhiều lần .

Cô nàng ngồi trên ko thèm ho hen tiếng nào cô lấy di động ra gọi cho ba :

_ Alo ba oi con bị kẹt xe , đường tuyết quá ba lấy mì gói ăn đỡ nha chút con về sau , đồ ăn bị rớt hết rồi !

Ba cô thở dài bảo : _ Ủh , ba biết rồi con cẩn thận nhen con gái !

Ông nhà văn họ Mạc ấy cứ cảm thấy lo lo ko biết con gái bé bỏng của ông sao lâu quá chưa về , ông cứ đi đi lại lại vò 2 bàn tay .

Không hiểu vì sao cậu ta lại quan tâm đến cô như vậy ? Cậu ta nghĩ nát óc cũng ko thể tự biết rằng bản thân đã yêu cô từ lúc nào không hay .

Vào siêu thị , cô ngồi co ro ôm điện thoại , tay chân lạnh ngắt vì quên mang vớ , môi tái nhợt phát run cả người .

Cậu ta nhận thấy cô bị lạnh nên tự lấy khăn choàng của bản thân choàng vào cổ cô nàng giọng vô tình 1 cách trẻ con :

_ Cho mượn này , sau khi cô về nhà phải giặt trả ngay đó khăn này tôi đặt từ Hà Lan đấy có bán nhà cô cũng ko mua dc đâu !

_ Oh , thế à , trả anh ngay này hứ chả thèm đụng vào đồ thiếu gia thiếu vệt nhà anh _ Nói đoạn cô liền tay định gỡ ra . Ngay lúc đó cậu ta chụp bàn tay lạnh buốt của cô lại và phán xanh mon : _ Cứ dùng đi xem như hôm nay tôi làm từ thiện vậy .

Cô nàng trề môi " Hứ " 1 cái rõ ngắn .

Cậu ta đồng thời khom người ngồi xuống ghế cạnh cô , ánh mắt cậu ta dành cho cô dần trở nên thiện cảm hẳn .

Còn cô Hiểu Tinh này , tự nhiên bây giờ ko còn thấy gai mắt tên khó ưa này .

Cứ thế hai người ngồi trong im lặng , không gian càng trở nên lắng đọng .

Tính từ lúc họ chạm mặt nhau lần đầu đến giờ là 5 lần đầu khâu và thù hằn nhau

Họ cứ thế mà cứ nhìn người đi qua đi lại mà ko thấy chóng mặt , bất giác Cậu ta cúi xuống thất lại dây giày mắt cậu lại chuyển hướng lên khuôn mặt thanh thoát tinh khiết ai kia đang băng quơ đã vô tình 1 lần nữa càng in sâu vào tâm trí cậu sau đó lại đổi hướng về vị trí cũ .

Ánh mắt cô nhìn xa xăm rồi vô tình nhìn biểu cảm trên khuôn mặt Cậu ta . Thì ra trước giờ cô chưa bao giờ trực diện nhìn vào gương mặt tên này lần nào , góc nghiêng này càng tăng nét lạnh lùng nhưng quyến rũ với đôi mắt có nét đậm nam tính có thể hút chết người đối diện , sống mũi cao vút thanh tao hài hòa cùng với khuôn miệng khá là hồng hào đẹp đến lần dùng ra ngất tại chỗ .

Tìm cô như bị máy hấp làm tăng nhịp đập , cô trấn tĩnh bản thân lại luôn cuốn bấm dt gọi cho Lưu Trinh cô bạn thân chí cốt .

_ Lưu Trinh oi là Lưu Trinh giờ này còn ôm gấu Teddy ngủ dc cũng hay thật . Hiểu Tinh giờ giọng trêu chọc cô bạn .

Cô bạn Lưu Trinh này đã bị trục dậy bởi âm thanh gọi hồn từ con bạn thân mặt ngây ngô đi đánh răng vừa đánh vừa ngủ gục kem bôi vào đầy mặt cả lên .

Quay lại cặp đôi kì quặc này , Cô gọi dt xong lấy tai nghe ra đút vào tai mở bản nhạc cô thích nghe và tự kỷ 1 mình lắc lư nhẹ theo điệu nhạc .

Hắn ta tâm lý bỗng nhiên ko ổn định giật tai còn lại của cô tự nhét vào tai mình nghe chực , mặt hắn lúc này linh linh nhìn thấy ghét lắm . Cô thò tay định giật lại ai ngờ bị hắn nắm lại và nhét vào lỗ tai hắn tập 2 .

Cô nàng bực bội trừng mắt qua hắn hỏi :

_ Anh làm trò j thế ? Sao giật tai nghe của tôi hử ?

Hắn cười , ôi cái nụ cười đều giả vô cùng đáp trả :

_ Nghe thử , ko dc sao ? Bài này cũng là bài tôi thích mà !

Hứ nhạc của tôi , anh thích thì tự tại về nghe đi mắc gì phải nghe ké của người khác _ Cô mạnh miệng trả lời .

Bớt tuyết rồi tôi phải về đây , anh cứ tự nhiên ở lại đi hen bãi bãi ! _ Cô đứng dậy bỏ ra ngoài chưa ra khỏi cửa bị hắn nắm cổ tay kéo lại :

_ Cô về bằng xe chân à ? Đừng quên xe cô bị hỏng rồi . U...m để tôi đưa cô về xem như taxi miễn phí nhân ngày bão .

Cô hết cách phải theo xe hắn về nhưng bụng cô bỗng sinh lòng nghi ngờ : " Sao bữa nay hắn tốt bụng thế nhỉ ? Tên này ko phải đang toan tính chuyện

đen tối gì chứ ? "

Du Vỹ Tường với đôi mắt thần thánh ấy đã sớm đoán dc cô đang nghĩ gì cậu ta cười gian nói :

_ Hừm... cô đa nghi quá nhì ? Có phải cô đang nghi ngờ bọn thiếu gia đây chứ ?

Bị hắt nhìn thấu tâm can , cô ko thèm nói câu nào mà lẻo đẻo lên xe mặt hầm hầm im lặng .

Cô đã lên xe nhưng tên đó quay lưng trở vào siêu thị hồi lâu chân bước ra cùng 3 phần Mỹ Ý đưa cô 2 phần :

_ Này đem về ăn sáng với ba cô đi !

Nói xong cậu ta cho xe chạy đi 1 mạch về đến nhà Hiếu Tinh . Cứ tưởng mọi việc đến đây kết thúc ai ngờ cậu ta theo hẳn vào nhà lễ độ chào Ba Cô :

_ Cháu chào Bác ạ ! Cháu là bạn.....học chung trường với Hiếu Tinh ạ !

Hắn cố ý kéo dài chữ đó làm Cô và Ba cô căng thẳng vài giây . Hắn xin phép vào bếp cùng cô lấy đĩa ra hâm lại đồ ăn và cố tình kéo ghế ngồi cạnh cô ăn chung .

Ăn hết Cậu ta lại vào bếp phụ rửa lau đĩa cho sạch bong kin kít luôn mới chịu về .

Trên đường với chiếc xe cậu ta bỗng tươi lạ thường , tự kỷ cười 1 mình với em xe (Haizz...Đúng là bị bệnh mừ ! _Thay lời chiếc xe tác giả xin phụ đề) .

Nhà Luru Trinh bây giờ náo nhiệt hơn , Ba cô nàng và mẹ cô nàng quây quần đốt lửa bên lò sưởi cười nói vui vẻ hạnh phúc .

Ba Luru Trinh hỏi con gái : _ Năm nay cũng đến tuổi cặp kè rùi nhì ? Con đã để ý anh nào chưa nói ba biết nào ?

Luru Trinh nũng nịu đáp : _ Ba sao tự nhiên hỏi con mấy chuyện thiên bình đó ? Con còn con gái nhỏ xíu mà chưa có ai hết á !

Mẹ cô chen thêm câu chọc : _ Phải hông đóa cô nương ? Mẹ chắc sẽ có rất nhìu người để ý thương thầm nhớ trộm con mà con ko biết ó thui !

_ E ,,nhưng mà con gái xinh nhất nhà của mẹ chưa chắm dc ai cả biết làm sao có bạn trai dc . Luru Trinh hồn nhiên đáp .

Trở lại và quay về với nhân vật được xem là Mẹ đẻ của cốt truyện này Lâm Từ .

Bà đây quần trùm như mấy dị nhân bên I-rắc ý vì chưa quen với cái lạnh cắt da cắt thịt ở cái chốn kêu trời ko thấu kêu đất ko nghe . Tuy vậy chị ta vẫn chăm chỉ làm việc ở quán chú Bình .

Hết khách cô tác giả ngồi nghỉ mệt tự thưởng cho mình cốc cafe cappuchino khói bay nghi ngút và chìm vào trí tưởng tượng :

_ Ko ngờ mình lại ở phải chốn đất khách quê thiên hạ này , ko biết quyền tập truyện của mình còn ở góc bàn cũ ko ? Lỡ mai nào mình ko về đó được haizz...ko dám nghĩ tới ! Nghĩ đi nghĩ lại , sao mình cứ có cảm giác truyện của mình có vấn đề gì đó rất lạ , rất cuộc là nảy sinh ở khúc nào ta ? À phải rồi , tối hôm qua đáng lý sau tiết mục của mình là thằng cha MC khép màn kết thúc luôn buổi nhạc , trong nội dung mình nhớ 100 % ko lầm là như thía mừ .

_ Khi không xuất hiện 1 gã công ko ra công thụ chẳng ra thụ ko rõ lai lịch đó , ăn mặc kì dịgiả thân giả quý ! Xem ra bọn cung phải di hành 1 chuyến quay lại địa điểm mà ta bị rút từ nhánh cây đó xem có manh mối gì đáng ngờ ko ! Ừm nhất định ngày ngày mai bớt tuyết lại đó xem xét hiện trường . _ Nó ngâm muông cà phê hỏn đi nơi khác 2 con người ko cử động .

Lâm Từ ...Lâm Từ À.....! _ Chú Bình thấy nó thất thần nên gọi hồn nó lại kéo đi luôn ko ai phụ quán .

Dạ.....Có gì hông chú ? _ Nó ngây thơ hỏi .

Để hồn đi đâu vậy con ? Chú gọi hoài mới nghe con trả lời _ Chú nhìn nó đăm chiêu .

Nó vâng dạ cho qua !

Bên kia nhà Châu Lập Tuyên , có 1 người đang ngồi nhâm nhi tách trà hoa oải hương thơm tư nàng nào đó .

Vâng đây là anh bạn quản lý của Ca sĩ Cổ Lực Quân .

Lực Quân cậu ta cũng ở đó chơi thấy thằng bạn mình bệnh nan y sắp chết liền tra khẩu cung miết :

_ Tuyên Tuyên cậu tương tư ai mà say xura với tách trà có mùi lạ hoắc này thế ?

_ He nói tớ biết dc ko có gì tỏ tưng vắn giúp .

Cậu Lập Tuyên này hướng thị lực của mình nhìn vào khoảng không chả thèm để tâm tới ai đang nói gì .

Cảm thấy mình bị Bơ nhẹ , Lực Quân giận dỗi ngồi sô pha chơi game . Lúc này Vỹ Tường bơi bơi vào tay xoay xoay chìa khóa xe với bản mặt rất chỉ là bất thường , còn huyết sáo nữa cơ !

_ Ôi mẹ ơi , Vỹ Tường cậu hôm nay sao Vĩ Đại thể còn huyết sáo cơ , ây ây thăm roài thăm roài . _ Lực Quân lắc đầu đực mặt với hai cậu bạn bị bệnh này .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hé Lộ Hiện Trường Vụ Án Xuyên Không

Chuyến di hành đã hạ cánh tại nơi hiện trường , Nó bà chị tác giả này cứ đứng nhìn gốc cây tại nơi xảy ra án mạng do chính mình tạo nên . Gốc cây ngày ấy đã cứu vớt sinh linh bé nhỏ này hiện tại còn nguyên , nó liêu minh treo lên từ ngọn cây thám thính xem còn gì sót lại .

_ Ái chà sao có chả manh mối j , ko dc mình ko thể bỏ cuộc . _ Nó tự an ủi động viên chính mình .

Đã lỡ phóng lao nó phải theo lao trong tình trạng cấp bách này , nó kiên nhẫn quan sát xung quanh quyết tâm tìm cho ra liệu quyền truyện đó có bay theo mình mà xuyên không hay ko ?

Dưới gốc cây xuất hiện đội ngũ nhân viên chăm sóc cây xanh và bao nhiêu người vây quanh nó , họ cho là nó có vấn đề về tâm thần nên đuổi xuống .

Nó ko muốn bị tổng vào trại điên nên giả vờ hô to :

_ A may quá lấy dc nón của mình rồi.. hê hê xin chào mọi người , đông đủ thế à ? Vất và cho các anh rồi . Nó vờ vai 1 anh nhân viên và cười tươi cáo lui .

Nó cười xe chạy 1 đoạn rồi quay đầu xe lại nấp vào bụi cây gần đó cách vài mét là tới quán ăn nhỏ , âm thầm quan sát rình mò hết như ăn trộm .

Nó đâu hay rằng kế hoạch của nó đã dc 1 vị tiền sinh lạ mặt nào đó để mắt tới theo dõi ngược lại mọi hành tung của nó .

Tên này đáng người cao và thân hình chuẩn vượt trội những người con trai khác , hấn ta đội mũ lưỡi trai đen mặc áo khoác đen trong áo khoác dính liền nón áo phủ lên trên mũ đeo cả khẩu trang thêm cặp kính mắt to bản màu đen lộ vẻ mờ ám .

Nó lấy điện thoại ra canh lúc bọn họ giải tán nó chậm chậm tiến gần hiện trường nó cho là sẽ có manh mối nào đó có ích cho việc điều tra và chụp liên tục xong nó lại tiếp nối vết xe đổ của mình treo tốt lên cây lục lọi trong nhánh cây đó lúc lâu , " Á " nó phát hiện cây bút dùng viết truyện thần thượng của nó đang móc vào 1 thân cây .

Hú hú...hú ...Tạ ơn Chúa đã cho con dc manh mối duy nhất này . _ Nó mừng như mở cờ trong bụng .

Ngoài cây bút ra nó lùng sục khắp các tán lá cho tới từng nhánh cây lần nữa nhưng chẳng thấy gì , nó thất vọng mang theo cây bút là niềm an ủi duy nhất lái xe trở về ngôi nhà của Chú Bình .

Thời điểm bấy giờ tại hiện trường gã thanh niên đó từ trong chỗ khuất bước ra gần gốc cây cổ thụ to miệng nhếch lên 45 độ cười gian xảo đầy tà niệm :

_ Hừ...m...Hừ ...muốn tìm lại món này à ? Phải xem bản lĩnh của cô nhóc có đủ ko ?

Hắn thọc 1 tay vào túi quần , tay còn lại đang cầm quyển tập mà hắn đã tình cờ nhặt dc của rơi từ trên trời rơi xuống miệng ngậm 1 nhánh cỏ thông thả dạo bước về xào huyết của mình .

Nó hạ cánh an toàn tại nhà chú Bình và chui ngay vào phòng kiểm tra cây bút vừa nhặt dc trên thân cây , đột nhiên nó lại có ý tưởng táo bạo khác . Nó rỏ xe ra ngoài mua quyển tập khác dày trang hơn định bụng dùng quyển mới này viết tiếp thước truyện sẵn tiện cải biên lại những tình tiết bị lệch lạc hôm nọ . Nhưng vô hiệu cả , chỉ có quyển tập chính kia mới có thể cải biên dc , quyển này ko có tác dụng gì .

Nó vừa xách xe ko xa thì ở đây Lưu Trinh và Hiểu Tinh tấp xe vào quán tìm nó . Chú Bình vui vẻ gọi 2 cô bé vào nhà pha trà cho uống .

Nhân tiện bản tính tò mò Hiểu Tinh lại bộc phát , chơi với nó bao lâu này mà chưa bao giờ nghe nó nhắc tới người nhà hay gia đình gì . Sẵn đây cô hỏi thử chú Bình tìm hiểu đôi điều về nó .

_ Phải chú à , chú với Lâm Từ là chú cháu ruột hay sao ạ ? Hiểu Tinh ngưng uống nhìn chú Bình với vẻ mặt nghi vấn .

_ Thật ra ko phải vậy , nó ko nhắc gì với tụi con sao ? _ Chú gãi đầu .

_ Dạ cậu ấy chưa bao giờ nhắc nên tụi cháu cũng ko tiện hỏi . _ Luru Trinh thay cô tiếp lời .

_ Chuyện là thế này ! Chú tình cờ thấy nó ngất bên vệ đường ngay cửa quán Chú , cháu chưa thấy cảnh nó lúc đó . Chắc chắc đáng thương vô cùng , quần áo rách rưới te tua , đầu tóc rối bù mặt mày phờ phạc trắng xước chắc do ngủ trên cây . Haizzz....ko biết con nhà ai mà ra nông nỗi này ! _ Chú Bình nhớ lại tình cảnh lúc đó ko khỏi xót lòng .

_ Rồi chú thấy tội nghiệp nên cho nó ở giúp chú trông quán luôn , từ đó nó sống tại đây tới bây giờ đó các cháu , nó cũng tốt , ngoan và làm việc chăm chỉ , thấy nó chú nhớ con gái đã mất của mình nên xem nó như con ruột vậy . Chú A Bình mặt thoáng buồn kể rõ sự tình .

_ HẢ ??? . Hai cô nàng đồng loạt ngạc nhiên .

Chả trách cậu ấy chưa bao giờ nhắc tới , có lẽ có nỗi khổ gì đó bọn cháu cũng thông cảm ko dám hỏi sợ gọi lại quá khứ buồn . _ Hiểu Tinh đồng cảm nói .

Còn Luru Trinh thì cảm động thương nó quá nước mắt rung rung sắp khóc :

_ Hic hic....nếu chú ko nói tụi cháu cũng ko ngờ 1 người vui tính , bạo dạn như cậu ấy lại có quá khứ đáng buồn như thế này . Thật không thể ngờ bên cạnh tụi cháu cậu ấy vô tư , tràn đầy sinh lực hay chọc tụi cháu cười điều đó làm tụi cháu cảm thấy vui hơn khi ở cạnh Lâm Tử .

_ Ấy thế màcuộc đời thật lạ lùng , 1 người như cậu ấy nhìn vào đâu ai ngờ lại chứa quá khứ đau lòng . Hiểu Tinh châm thêm vài câu cảm thán khiến Luru Trinh lệ rơi lộp độp .

Ngoài cửa có ánh sáng chói mắt do đèn xe Lâm Tử rọi vào , chị ta thấy 2 cô bạn đang ngồi với chú liền nhảy vào ôm cổ hai người vô tư hỏi : _ Hey , 2 cậu tới khi nào thế ?

Luru Trinh đang cảm xúc chưa dứt thấy nó tinh bơ bước vào cặp cổ vô tư liền ôm nó khóc nước mắt nước mũi lè nhoe làm nó hốt hoảng đỡ :

_ Oh chu chơa..nín đi , sao vậy ? Có chuyện gì mà cậu khóc bù lu bù loa thế ?

Thấy thái độ nai vàng ngơ ngát của nó Luru Trinh càng khóc dữ hơn .

Nè , chuyện gì nói xem Hiểu Tinh cậu ăn hiếp cậu ấy hả ? _ Nó gặng hỏi .

_ Tớ đâu có điên , ai thêm bắt nạt cậu ấy ! Hiểu Tinh phân trần .

Hức hức ...! Luru Trinh nín dứt ậm ừ nói :

_Con cún nhà tớ bị té cầu thang đập bụng chết ngất ời....huhu !

Xời , có vậy cũng khóc cho ngập lụt lên , làm tớ còn tưởng cậu ấy thất tình . _ Nó thờ phào nhẹ nhõm .

Sở dĩ Luru Trinh bịa chuyện con cún là sợ khơi gợi quá khứ đau buồn của nó chứ nhà cô nàng có bao giờ nuôi cún đâu .

Thôi chúng ta bỏ qua phần cảm động cảm đàn này 1 bên đi nhé !

Đúng lúc , Trương Ý Hàm gọi cho Hiểu Tinh và 2 người qua nhà cô bàn việc lập nhóm và tham gia hoạt động ca hát do dc các sân khấu khác mời đến biểu diễn .

Cả ba tập hợp đông đủ tại ngôi biệt thự nguy nga diễm lệ nơi vị tiểu thư đài cát Ý Hàm sinh sống .

Cả ba Ò lên ngạc nhiên chân theo Ý Hàm dẫn vào bàn khách . Nhà cậu đẹp quá Ý Hàm ơi ! _ Hiểu Tinh mắt tròn xoe khen ngợi .

Bàn từ công việc chán , 4 nàng bàn tới chuyện tình duyên .

Luru Trinh hỏi Ý Hàm : _ Cậu có đối tượng chưa ? kể mình nghe ỉk !

Ý Hàm nghe nhắc tuy có vẻ khá buồn nhưng vẫn cảm thấy vui vui vì dc tiếp xúc lần đầu với hoàng tử trong mơ của mình . Cô nói :

_ Nói thật mình có đối tượng rồi nhưng mà chưa đâu tới đâu , có lẽ mình vs anh ấy chưa hòa hợp dc cả 2 vẫn xa lạ với nhau .

_ Wow ai mà có mắt ko thấy trông đen thế ? Cậu vừa xinh đẹp vừa tài giỏi lại nét na dễ thương vậy mà , chắc người đó mắt bị mọc ngược dưới móng rùi . Hiểu Tinh ca 1 tràn làm cho tên đó Hắc xì liên tục văng cả hạt dẻ đang bóc .

_ À còn cậu thì sao Hiểu Tinh , Ý Hàm hỏi .

_ Tớ à vẫn ế thoải , có lẽ tớ tình duyên chưa tới . Hiểu Tinh nhúng vai đáp .

À quên Luru Trinh cậu thế nào ? Có thương thầm ai ko đóa ? _ Nó chọc vào .

Khùng quá , tớ làm gì có ai mà thương vs chả thăm , à cậu thì sao hà Lâm Từ ? Tớ thấy cậu cứ nhong nhong thế nào á kiểu này ko cần nói cũng biết cậu FA chuẩn luôn đòi haha ! _ Luru Trinh xò xiên .

Xừ...Tại nguyệt lão bỏ quên tớ chưa gắn dây tơ hồng choa tớ thui . _ Nó nghinh mặt .

Bốn đứa cười vang nhà cả lên , mẹ của Ý Hàm bụng trái cây lên cười hiền nói :

_ Chà mấy đứa vui tính nhì ..hì ...! Ăn trái cây đi !

_ Dạ tui cháu cảm ơn bác gái xinh đẹp ! Bọn nó đồng thanh .

Nhà Võ Tường , cậu đang nhai hạt dẻ bỗng ngửa mũi hắt xì liên tục nhiều cái văng mưa từa lưa .

Đến lượt gã bí ẩn đã lấy quyển truyện của Nó , hất ta ngồi trên sofa nhấm nháp tách cafe nóng mở quyển tập truyện của nó ra chăm chú đọc , cuộc đời trớ trêu hắt ta vừa đọc vừa cười đến sặc sụa cả phê lênh láng .

Hahahaha.....! Con ngổ này viết nực cười thật ! _ Giọng hắt vang khắp tòa nhà biệt thự nơi xào huyết của hắt .

_ Xem ra mình phải chơi nó 1 vô khừ khừ.....Hắt ta ma tính trời dậy .

Bấy giờ tên bí ẩn đó đương ngồi bắt chân chữ ngũ trên chiếc ghế , tư thế men hết chỗ chê , cách ăn mặc ngẫu vô đối .

Áo thun ba lỗ lộ bắp tay săn chắc , cổ đeo sợi dây chuyền ngắn in mặt quỷ . Bất ngờ ở chỗ bộ tóc hắt màu bạch kim rủ dài mượt xuống lưng càng tăng đậm chất đẹp như phim Fantasy 7 , nhưng gương mặt chưa được tiết lộ , vì hắt đeo mặt nạ nửa trên chỉ chừa cửa miệng và đôi mắt ác quỷ . Ôi miệng hắt càng chết giắt nữa . Con trai gì mới đẹp hơn con gái , tiếc là men quá hông phải thụ .

Tên bí ẩn đó trông cực giống gã Cổ Huyết trên sân khấu hôm đó . Có phải hắt và gã đó là 1 người ko ? Các hạ chắc đã đoán ra dc rồi nhì ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sóng Gió Tình Trường

Dưới gốc cây hoa anh đào trong khuôn viên tại ngôi biệt thự cổ kính huyền bí , ngọn gió lạnh mùa đông thổi xào xạc tán lá cùng vô vàn cánh hoa thi nhau rơi nhẹ trong gió cổ tình làm những lọn tóc dài thướt tha mềm mại là loi bay theo chiều gió .

Tại gốc cây có một đấng nam nhi ngồi thư thái với dáng 1 chân duỗi thẳng chân còn lại gác hình tam giác chéo chìm sâu vào cội mơ hồ nào đó , đôi mi khép hờ tạo nên làn mi dài đậm nét thơ mộng , từ góc độ nghiêng ta cho thấy dọc sống mũi cao , đường nét uy mị và làn môi hồng hào nhưng đặc nét một vị mỹ nam thời phim cổ trang . Nước da trắng tinh khôi khiến tuyết còn phải hờn , băng còn phải hận vì ghen ăn tức ở .

Bao quát lại tổng thể hiện rõ gương mặt ma mị hư ảo cộng hưởng cùng mái tóc suối mơ có thể giết chết 1 con nai nếu vô tình trông thấy .

Tầm này khoảng 4 giờ sáng dưới ánh trăng sáng mập mờ mặt trời còn say ngủ . Khung cảnh lãng mạn tuyệt diệu thế này đã bị chính chủ nhân nó phá hủy . Tên hắc ám này tỉnh giấc khi trời chuyển sáng ánh vàng bởi ông mặt trời già .

Tuyết trời càng lúc càng rơi vào buổi sáng sớm khê làm hắt cảm thấy lạnh lạnh , hắt vào nhà lấy chiếc áo ấm đáng dài khoác vào người rồi xải bước ra phố , hắt ko quên mang theo chiếc khăn choàng dài và tự mình choàng vào cổ do chiếc khăn khá dài nên hắt choàng lên bít cả mồm chỉ lộ chiếc mũi ra thờ , hắt tậu dụng mũ len trên trùm lên đầu đồng màu với chiếc khăn .

Riêng tóc hắt giấu vào trong áo ko để lộ ra ngoài vì hắt ko muốn người khác nhìn thấy vẻ đẹp kì dị của mình .

Hắt đi chiếc ô tô cổ điển đến địa điểm bán điểm tâm sáng và mua 2 suất ăn sáng rồi lái trở về nơi hắt cư ngụ . Hiếm khi tên này đích thân ra ngoài mua điểm tâm thật .

Trên đường , hắt thông thả cầm vô lăng lèo lái bánh xe lướt qua quán cafe chú Bình , hắt tò mò liếc mắt ngó thử thấy ai như Nó . Lâm Từ đương đi chuyển xe đi đâu đó có lẽ đi học chẳng , máu quỷ hắt trời dậy hắt chạy 1 mạch về nhà ăn sáng xong xuôi hắt ta leo lên bàn lấy truyện nó ra đọc và cầm cây viết xoay xoay trên tay ngắm nghĩ vài phút rồi nguyền ngoạc thả từng dòng chữ vào trang giấy tội nghiệp đó .

Wow..chữ hắt đẹp điều luyện so với chữ nó tại hạ cảm thấy 2 từ nhẹ tựa lông hồng " Si Nhục " chữ viết tác giả .

Hắt ta mặc sức thêm thắt , xẹt đủ loại nước tương , cà ri vào nội dung của nó .

Nguyễn Văn :

" Nữ tác giả trên đường đi học thì xe chết máy , taxi và xe buýt đều hết chỗ . Hơn nữa đi trễ bị chú bảo vệ mới giảng đạo 1 chap . Cô ta mệt là thở ko ra hơi vì phải chạy ma ra tông tới trường .

Tan học cô ta quá giang xe cô bạn Hiểu Tinh và nhận dc cái kết đắng là hết chỗ lần 2 vì Hiểu Tinh hôm nay bận chở Lưu Trinh .

Sự mất mặt , xúi quẩy chưa kết thúc , đúng lúc 3 anh chàng nhân vật đi chiếc ô tô chạy ngang nhìn thấy động lòng trắc ẩn cho quá giang . Dọc đường :

_ Hahahaha tôi thấy tội nghiệp cô thật , sao , sáng ngày đập phải thứ gì bẩn hay sao mà xui thế ? Cô Lưu Quân cười trong sự đau khổ của nó phẩn .

_ Xui đến độ phải thân bất do kỷ mà năn nỉ bọn này cho quá giang , chuyện nực cười nhất ngày nay đây . Du Võ Tường tiếp lời .

_ Kha ..kha cũng may còn dư 1 ghế trống nếu ko cô lại thì ma ra tông với hàng ngàn chiếc xe roài . Đến lượt bị Lưu Tuyên cười cợt .

Way...các người tốt quá ha ! Cười lên sự đau khổ của người khác bộ vui lắm nhĩ ? _ Nó ngồi sau xe nét mặt xuống sắc đáp trả lại 3 tên bất hiếu kia . "

Nguyễn văn vẫn còn dài lê thê phía trước tại hạ chỉ có thể trích 1 đoạn ngắn .

Nguyễn văn đã hoàn tất .

Trở lại với chính Tác giả và nhân vật .

Tức thì lời tiên tri quái ác ấy đã ứng nghiệm , nó đã bị bốc lột sức lao động khi phải chạy bằng xe " Hai Cánh " tới trường .

Nó tức muốn học máu tự hỏi bản thân sao lại thành ra thế này ? Trong truyện bản gốc ko hề có tình cảnh thế này , rốt cuộc là thứ quái gì đã tác động ?

_ Hừm ...ta mà biết dc kẻ nào gây náo loạn truyện của ta ta sẽ phanh thây hắn , ngăm ốt xẻ thịt phơi khô cho cá sấu ăn . Nó tức anh ách thâm thù ẻo kẻ đã phá hoại truyện của nó .

Tên đó đang uống nước bị trừ sắc ướt cả áo , nước thấm vào chiếc áo sơ mi mỏng làm hằn lên bộ ngực săn chắc , hần lạt đặt thay áo sợ bản thân bị cảm lạnh vì trời đang đổ tuyết .

Hiểu Tinh chở Lưu Trinh dc 1 đoạn rồi 2 người trò chuyện trên xe :

_ Nãy thấy cậu ấy tội nghiệp thật ko biết bây giờ có xe nào về chưa ?

Ừm...hay mình gọi thử ! _ Lưu Trinh bấm máy .

_ Quầy ...Lâm Từ cậu đang ở đâu zà ? Lưu Trinh hỏi .

Tớ đang trên đường về đi xe bốn bánh đằng hoàng ..hehehe ! _ Nó cười méo trả lời .

Oh ...zị hơ ? Tụi tớ định ghé quán chú Bình uống cafe nè .Lưu Trinh ngạc nhiên .

Dừng xe Hiểu Tinh , Lưu Trinh ngồi chờ ở quán . Nó cũng vừa đặt chân xuống chiếc xe cứu khổ cứu nạn kia .

Ba chàng kia nổi hứng tọc mạch cũng bơi vào dựng gió góp bão kéo ghế ngồi ko cần xin phép tự nhiên kêu 3 cốc cafe khác nhau bắt buộc nó phải làm vì tụi hắn cũng dc xem là khách .

Nó để " Cách " xuống bàn nét mặt hiện rõ 2 chữ " Không phục " sau đó đặt mông vào ghế gỗ ngồi ưu tư .

Bất chợt , bóng dáng cô nàng Trương Ý Hàm từ xa rẽ vào quán Nó , nó ngạc nhiên mở to mắt nhìn nhân vật ko mời mà đến :

_ Hờ ? Sao cậu ấy lại tới đây giờ này nhĩ ? Chết toi con rồi , phải xử trí sao đây ?

Nó gồng mình thúc bách não bộ nghĩ cho dc cách nào đó dàn xếp lại ổn thỏa . Kì thực truyện nó viết chưa đến hồi gây cáng kiêu này . Nhưng mọi cách nó nghĩ ra đều vô hiệu , mọi việc diễn ra mắt kiểm soát nó đành bất lực đập tay vào mặt mình biểu hiện sầu thảm chưa từng có .

Hiểu Tinh nhanh miệng gọi to :

_ Hey , Ý Hàm đi đâu vậy ? Qua đây ngồi với bọn tớ nè !

Lập tức Ý Hàm bước qua chạm mặt 3 anh thiếu gia đang ngồi bàn gần kề . Thấy Cậu , nét mặt cô bỗng chuyển sắc buồn mặc cho tim cô thổn thức bao nhiêu .

Tình thế chưa đủ thê lương thì âm nhạc từ tay chú Bình bật lên giai điệu u buồn mang âm hưởng sắc khí mùa đông khiến hoàn cảnh lúc này càng tăng nét thảm tình .

Nó đành úp mặt xuống bàn cả người thất thần mặt mũi thảm hại . Lưu Trinh nhìn biểu hiện sầu não của nó tỏ ra quan tâm hỏi :

_ Cậu sao vậy ? Làm gì mà rũ rượi cả người thế ?

Hiếu Tinh bắt theo nhịp : _ Bữa nay thấy cậu sao sao á ? Hay là do nay chạy bộ mệt trong người hả ? Nói tụi tớ biết đi !

Nó ngẩng mặt lên mặt xanh xao mắt lơ đãng đáp :

_ Hồng sao ? Chắc có lẽ hơi mệt thôi ! (Ngoài miệng nói thế chứ trong bụng nó thầm chửi ko biết tên khốn nào đã khiến nó thân bại danh liệt thế này ?)

Ý Hàm đang trầm tư bỗng cất tiếng nói qua lịch sự chào tụi hần :

_ Chào các anh !

Bọn hần cũng chào lại 1 câu riêng Cậu chủ nhà họ Du thì ngoảnh mặt làm ngơ ra lệnh cho bọn hần :

_ Về thôi !

Hai con người trai tráng đành bỏ mạng theo hần ra về .

_ Khoan ! Nó bùng tĩnh .

Ba người bọn hần ngừng chân quay mặt lại hỏi : _ Chuyện gì ?

_ Trả tiền chưa mà đòi về ? Bộ định chuẩn êm à ? Nó dù có u sầu tới đâu nhưng với đạo đức nghề nghiệp vẫn phải tỉnh táo .

Hần lạnh lùng liếc nó bằng nửa con mắt tay đưa 1 sấp tiền nhân dân tệ miệng hỏi ngang :

_ Đủ chưa ?

Mắt nó nhìn sấp tiền mém lọt cả con ngươi hỏi lại 1 lần nữa :

_ Nay , định bỏ thí đây à ? Sao nhiều thế ?

_ Hừ nằm mơ đi ! Cọc này cứ để đó những lần sau tụi này lại ghé tiếp cô cứ việc trừ vào khoảng này là dc . Hần ta nhếch mép cười khẩy .

Hiếu Tinh theo dõi này giờ cũng góp ý :

_ Phải đó Lâm Tử , cứ để hần ghé đi lần sau chúng ta chặt giá cao hơn để xem hần còn nghênh mặt dc ko ?

Cô...ngon nhỉ ? Dám giờ trò chuyện à , chờ đó lần sau gặp cho các người biết thế nào là hầu hạ khách hàng ..Hừ ! _ Vũ Tường đáp trả đũa .

Sau khi 3 tụi hần bỏ đi , Ý Hàm tỏ ra hết sức ngạc nhiên thắc mắc :

_ Các cậu và bọn họ quen biết nhau à ?

Mặc dù chứng kiến cảnh đối đáp đầy gai nhọn , sắc mùi súng đạn giữa Vũ Tường và 2 cô nàng nhưng tâm trạng Ý Hàm lại có cảm giác gì đó khó chịu dâng trào khi tên Vũ Tường đó lại nói nhiều với bọn họ đặc biệt là ánh mắt hần dành cho Hiếu Tinh càng khác lạ .

Cảm giác ấy ngày càng lấn át tâm trí cô , cứ mỗi lần nghĩ tới khiến cô từ cô nương trong sáng thuần khiết dần chuyển hóa thành cảm giác ganh tỵ mức độ nhẹ .

Nó thay mặt cả bọn trả lời câu chất vấn tuy nhẹ nhàng nhưng đầy hóc búa từ Ý Hàm :

_ À , là bọn họ ghé đây uống cafe đó mà ! Tinh cò gặp nhau chứ chả quen biết gì .

Nó tiếp lời hỏi ngược Ý Hàm :

_ Bộ cậu quen biết 3 người đó à ?

Ý Hàm thừa thắng xông lên kể lại vụ hứa hôn giữa hai nhà và cả buổi hẹn hò kia , tuy vậy ko hiểu sao cô ko kể sự thật rằng bị Vũ Tường từ chối mà chỉ nói qua loa còn tỏ ra e ngại thẹn thùng nữa chứ làm 3 nhỏ " Oh " lớn tiếng .

Nó tác giả chính của cốt truyện cảm thấy cô nàng đó rất lạ , chắc chắn là có gì ẩn tình gì đó trong đây ?

Tuy là dc nó giải thích chỉ gặp trong quán nhưng đối với Ý Hàm cô lại ko nghĩ như vậy ? Cô nàng vẫn bán tính bán nghi về thái độ của Vũ Tường đối với

Hiếu Tinh , là con gái có lẽ ko ít người có giác quan thứ sáu về chuyện tình cảm .

Vì thế Ý Hàm luôn cảm thấy Vũ Tường dường như rất dễ tâm đến Mạc Hiếu Tinh , kể từ dạo đó cô ko còn thân thiện hay thiện cảm gì về nàng nữ chính tên họ Mạc Hiếu Tinh .

Qua hôm sau !

Phòng tập nhóm Witch Girls có mặt đầy đủ . Trưởng nhóm Trương Ý Hàm ra phát lệnh tập luyện ngay lập tức .

Bình thường 4 cô nàng tập luyện vui vẻ hăng say , hôm nay Hiếu Tinh đang gây 1 nốt bị sai liền bị Ý Hàm nặng lời quở trách :

_ Cậu gây kiểu gì thế ? Chưa ăn sáng à ?

Hiếu Tinh giật cả mình vội xin lỗi và gây lại lần nữa .

Cứ 3 lần ko sai chỗ này thì cũng bị la chỗ nọ .

Hiếu Tinh hôm nay cũng thấy cô có gì lạ lạ nhưng cũng ko dám gần hỏi sợ cô giận .

Nó thấy tình hình căng thẳng nên nhảy vào dập lửa :

_ Ý Hàm à , hay bọn mình tập lại vài lần xem sao ? Có thể do Hiếu Tinh cậu ấy sợ ý 1 chút xiu nên quên thôi mà hìhì !

Ý Hàm nghe nó phân tích liền nghĩ nó bênh vực Hiếu Tinh nên mắng luôn :

_ Còn cậu nữa , lo tập nghiêm chỉnh giùm tớ , đừng nghĩ bản thân làm tốt thì tỏ ra huênh hoang .

Nó ghen giọng á khẩu ngay lập tức . Lưu Trinh hạ giọng lên tiếng vuốt ngọt :

_ Ý Hàm à , hay chúng ta tạm giải lao cho khuây khỏa rồi tập tiếp nhé !

Ý Hàm nguôi giận , cô tự tĩnh tâm suy nghĩ lại : " Kì lạ ..lúc này mình làm sao vậy nhỉ ? "

Quán kem Hồng Hồng !

Bốn cô gái xinh đẹp gọi 4 ly kem .

Lâm Từ : _ Chị ơi cho em ly kem cà phê trái cây nha .

Hiếu Tinh : _ Cho em ly kem bạc hà cocktail

Lưu Trinh : _ Còn em hương dưa lưới nhe chị .

Ý Hàm : _ Dạ em kem sữa kèm dâu phù nguyên chất ạ !

Đúng ngay lúc này , Ý Hàm mặt nghiêm nghị ngó lời :

_ Lúc này xin lỗi các cậu nhe , ko hiểu sao lúc đó mình lại nói năng bất lịch sự . Mong 3 cậu tha lỗi cho mình .

Cô cuối đầu thành khẩn càng làm 3 nàng ngại hơn .

_ Không sao mà , tại mình ko có ý gì trách cậu , bọn tớ nghĩ do cậu học hành nhiều quá stress thôi . Cậu đừng lo . _ Lưu Trinh thay lời cả nhóm .

Ý Hàm cười gượng tay xắn miếng kem ăn dịu dàng đúng chất tiểu thư .

Sau lưng bọn nó đang chứa đựng bốn nhân tố nam âm thầm nghe hết câu chuyện .

Bất chợt Lực Quân cất giọng :

_ Đây , Vũ Tường cô hoa khôi đó xinh đẹp thanh cao đúng chất tiểu thư quyền quý danh giá , bao người mơ mà cô ta còn ko thèm lọt mắt đấy , tớ thật ko hiểu sao cậu ko có 1 chút hứng thú nào ?

Vũ Tường mắt lạnh nhìn cậu ta đáp :

_ Loại con gái đó tớ ko có hứng , tự cho mình cao cao tại thượng , ngày thơ giả tạo .

Lực Quân lặng cầm ăn mìn thay kem .

Lập Tuyên bình thân hồi câu 2 :

_ Oh.....vậy cậu tiết lộ hình mẫu của cậu ra xem !

Du Võ Tường đáp chap 2 :

_ Mẫu của tớà ? Tớ chẳng biết nữa đành dựa vào cảm giác thôi .

Lời cậu ta tuy cư trú tại ly kem cùng loại với Hiểu Tinh nhưng 2 quả nhân kim tinh lại liếc cái người ngồi đằng trước sống chết .

Người bị liếc chính là Mạc Hiểu Tinh đang ngồi nắm kem khí thế bỗng cảm thấy mắc nghẹn .

Hai chàng đồng thanh : ..Ồ !

Kết thúc tiệc kem ly biệt , cả hội đồng giải tán ra về mỗi người mỗi hướng .

Du Võ Tường tự lái xe về 1 mình trên đường về cậu ta ghé vào cửa hàng tiện lợi vào mua ít đồ dùng và vô duyên vô cớ lần nữa chạm mặt Hiểu Tinh và có cả Ý Hàm .

Ý Hàm vô tình ngược lên cao muốn lấy sữa nhưng vì khá hấp so vs kệ tủ nên kéo luôn 1 lô rót ngã đè 2 cô nàng té ịch , có 1 hộp sữa trọng lượng khá nặng sắp rơi ngay đầu Hiểu Tinh trong khi Ý Hàm nằm bẹp dưới đất khuôn mặt khổ sở sắp bật khóc vì đau . Tinh thể cấp bách Cậu ta ko hề suy nghĩ chạy thật nhanh vượt qua cô Trương Ý Hàm , lý trí mất hết lao vào kéo Hiểu Tinh ra , cô nàng nhất thời ko vững nên lọt thõm vào lòng bàn tay cậu .

Hai người mắt đầu mắt , tim loạn cùng 1 nốt nhạc , mạch máu tăng cao , huyết áp lên vùn vụt .

Hiểu Tinh thẹn quá hóa giận mắng anh toi bởi hoa loa kèn :

_ Anh làm trò gì thế hờ cái ..cái đồ sao chổi !

Cậu ta cũng lên gân cổ :

_ Tôi vừa cứu cô khỏi vật kia đấy (Tay cậu chỉ vào hộp sữa to tướng nằm lăn lóc phía dưới) ko biết ơn còn chửi tôi .

Hiểu Tinh lờ miệng : _ Hừ lần nào có sự hiện hồn của a tôi ko bị cái này cũng gặp xui xẻo cái kia . Anh đúng là tên ám thần mà .

Có 1 người con gái chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra với thái độ hết sức căm phẫn , nước mắt chực trào . Miệng thốt ko nên lời : _ Ha..i.....người...đầu rồi...đấy !

Cô ta chạy 1 hơi ra ngoài lái xe hơi của mình đi mất bỏ Hiểu Tinh lại cùng về mặt ngu ngơ vô số tội .

Đàn mặt 1 hồi lâu cô đã hiểu ra lý do Ý Hàm có hành động như thế , cô bấm dt gọi nhưng cô nàng khóa máy .

Hiểu Tinh bực bội quay qua mắng Võ Tường xơ xác :

_ Tất cả là tại anh đấy , đồ rồi hơi , đồ phụ tình , đồ biến thái!

Cậu tức mún vỡ hộp sọ vì bị mắng oan bức xúc giảng giải :

_ Nè cô vừa phải thôi , tôi đây có ơn cứu mạng cô mấy lần rồi cô còn ko nhớ ơn còn đổ lỗi cho tôi là sao ? Còn nữa cô chửi tôi gì mà phụ tình là sao ? Chẳng lẽ cô ko nghe cô ta kể cô nghe vụ hôm đó tôi đã từ chối vụ hứa hôn đó rất thẳng thừng hay sao ?

_ Nếu cô ko tin , tôi cho cô xem đây là đoạn video bằng chứng rõ ràng dc tôi ghi lại buổi hẹn hôm đó đi rồi sẽ biết .

Xem xong đoạn video , Hiểu Tinh càng nhức não và phẫn nộ hơn vs thái độ phũ phàng của Du Võ Tường .

_ Anh quá đáng lắm , sao có thể đối xử như vậy vs cậu ấy ở trước nơi đông người thế chứ ? Đồ ko có nhân tính . Cô chửi tăng 2 rồi hời hả chạy theo tìm Ý Hàm .

Ú..m ! _ Cậu ta tức điên lên mất hết khả năng khống chế đám tay vào tường phát mạnh khiến tay đó rần lên mà ko biết đau .

Cậu ta cảm thấy bức rức , ảm ức tội đing đến bản thân cũng ko thể hiểu nổi chính mình .

Lúc bấy giờ , Hiểu Tinh chạy bộ tìm taxi leo lên rượt theo xe Ý Hàm muốn giải thích cặn kẽ nhưng vô ích xe và người đã ko thấy đâu , cô bất lực quay về gọi đồng bọn tụ họp tại nhà cô bàn cách giải thích và giảng hòa với Ý Hàm .

Nó và Lưu Trình đồng thanh sốc :

_ WHAT ?.....

Lưu Trinh thở dài thườn thượt :

_ Cậu thâm rồi ! Kiểu này chọc tiểu thư người ta giận thiệt ời ! Haizz....!

Lâm Tử đắm chiêu , nảo sắp nức , sức bất khả kháng thương cảm cho 2 nhân vật :

_ Tiêu cậu zòì ! Vô phương cứu chữa ...Hầy ya !

TRỜI OI !!!! Kêu 2 cậu nghĩ cách hộ tống mà sao nghe toàn than vãn thế này ???_ Cô nàng Hiểu Tinh ức chế quá độ la hét lên .

Bên Du Vy Tường cũng ko kém là bao khi 2 thằng bạn thân ngậm ngùi vác áo ra đi tìm giấc ngủ thiên thu . Minh cậu ta trợ trợ trên chiếc giường ấm áp thân yêu mất ko tài nào nhắm dc , gác tay lên trán bỏ 1 chân xuống sàn giường lâu lâu đập rầm rầm lên .

Thức trắng nguyên đêm .

Khuya hôm đó , có 1 tên công thụ bắt mình tóc dài mỹ miều đương cười nắc nẻ đắc chí trên chiếc giường rộng mênh mông .

Nụ cười chết chóc vang lên kinh người khê làm bác quản gia nhà đó cùng vài cô giúp việc ko khỏi rùng rợn gai óc . Tuy hấn có vẻ đẹp tựa thần chết nhưng đối vs họ , họ ko bao giờ dám đến gần hấn vì cảm giác lạnh gáy mà hấn mang lại .

Hấn khê buông câu trước lúc say mộng :

_ Hahaha ! Vờ kịch chỉ mới bắt đầu , cứ đợi mà xem , xem con nhóc như cô ta cứu truyện của mình thế nào ? Hừm..!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chuyến Dã Ngoại Định Tình

Thời tiết hôm nay đã giảm lượng tuyết đáng kể nhưng không khí vẫn còn rét vì con gió vẫn còn se lạnh . Trường Nhạc Viện cảm thấy thời tiết khả quan hơn nên quyết định cho tất cả sinh viên có đủ sức khỏe dã ngoại 1 chuyến , xem như rèn luyện kỹ năng sống cho các bạn trẻ .

Trước cổng trường có hơn 5 chiếc xe khách loại 50 chỗ ngồi nhằm đảm bảo đủ lượng ghế cho hàng trăm sinh viên . Mỗi xe có 1 vị giáo viên hướng dẫn kiêm luôn phụ trách quản lý các em .

Sau khi sắp xếp đầy đủ các thành viên lên xe , đặc biệt xe của lớp Mạc Hiểu Tinh còn dư vài chỗ trống cuối đít xe , bác tài đã nổ máy tạm dừng chờ thêm người .

Lạ thay xe nhà chị tác giả chúng ta bị hết ghế , bắt buộc phải tìm xe nào khác còn dư . Trùng hợp xe lớp Hiểu Tinh còn dư thật may cho bà chị , nó leo lên gặp đúng đồng bọn tay bắt mặt mừng .

Vài giây sau đó bỗng dưng 3 chàng kia cũng leo lên theo rào chắn xuống gần hàng chót , chạm mặt nhau ko ai thèm dòm ngó tới ai không gian ai nấy sống .

_ Bác tài vẫn chưa chạy thiệt ko biết còn chờ ai nữa nhĩ ? Lưu Trinh thắc mắc .

_ Ể hình như dưới chót còn 1 chỗ cuối cùng có lẽ bác tài chờ 1 người nữa rồi chạy luôn đó . Hiểu Tinh đoán mò .

Đội Hình sắp ghế !

Hiểu Tinh ngồi trong gần cửa sổ cùng với Lưu Trinh phía ngoài .

Nó Lâm Tử ngồi sau lưng Hiểu Tinh cùng 1 bạn nữ trông có vẻ style hàn quốc , con nhà có điều kiện nên ăn mặc hợp mốt xinh gái kiểu lai Hàn .

Giới Thiệu nhân vật nữ này :

_ Doãn Tuyết Anh . Học cùng lớp Hiểu Tinh vừa du học từ Thụy Sĩ về .

Lạnh lợi , nhiệt huyết , thích ca hát nhưng lại ko thích làm nổi , cô nàng này trông khá là chảnh trong lớp chưa ai lại gần tiếp xúc cả .

_ Ưông Trạch Đông . Ngồi hàng ghế bên phải . Học cùng lớp luôn nhưng anh chàng lại tự dìm hàng mình bằng cặp kính cận với mái tóc thư sinh .

Học lực giỏi nhất lớp , nếu gỡ kính ra cậu ta cũng dc tôn vinh lên làm Hoàng Tử ko chừng vì độ đẹp trai ko kém cạnh 3 chàng kia .

Tính cách nho nhã lịch thiệp , tốt bụng .

Xe sắp khởi hành các em sinh viên chú ý cân nhắc lại còn quên gì ko ? _ Tiếng thầy phụ trách vang lên từ chiếc loa mini .

Tất loa xong , tất cả ngồi yên vị trí ko còn ai thắc mắc gì thì có 1 anh chàng vội vã bước lên phía sau chỗ còn trống duy nhất đặt mông ngồi .

Anh chàng này ăn mặc style đường phố , đơn giản nhưng toát lên khí phái khác lạ cùng hương thơm đặc biệt , nhẹ nhàng ko kém phần nam tính khiến giới nữ hít vào đều bị mê hoặc .

Đội nón kết màu nâu kèm khẩu trang và kính giả cận mang ba lô quai trên vai lướt ngang bọn nó đầu khum xuống vì anh ta quá cao .

Xe bon bon trên đường đến 1 khu rừng nguyên sinh dành cho khách du lịch bao gồm ngọn núi hoang sơ dc tuyệt tác cùng ngọn thác nước hùng vĩ bao quanh con suối nhỏ chảy róc rách từ thiên nhiên ban tặng .

Wow....woa...Tiếng các bạn sinh viên trầm trồ vì khung cảnh thiên nhiên quá đẹp .

Xe dừng tại khung cảnh nên thơ ấy , thầy phụ trách cầm loa hướng dẫn các em tự dựng lều trại , hành lý dc di chuyển hết cho vào lều của từng nhóm .

Tất cả lều trại đã dc dựng lên hoàn toàn , chia nhóm xong mọi người thay nhau tìm củi đốt lửa trại .

Nó , Hiểu Tinh và Lưu Trinh , cô bạn Đoàn Tuyết Anh vô tình cùng nhóm với 3 tên thiếu gia kia . Ý của thầy chia như vậy để các bạn nam bảo vệ , phụ giúp các bạn nữ trong nhiều việc khác nhau .

Lê 1 tên lạ hoắc lên xe trễ lúc khởi hành ko biết làm sao bọn hấn đành cho vào nhóm chung luôn .

Nhóm này là 1 lều nam và lều nữ đối diện cách nhau vài bước chân .

Những nhóm còn lại cũng phân chia y như vậy .

Ba bọn hấn tình nguyện đi tìm củi cùng tên bịt khẩu trang .

Lực Quân tò mò bắt chuyện làm quen anh bạn mới :

_ Hi ! Cùng nhóm rồi ! Cậu tên gì thế ?

Tên bịt khẩu trang đó bất ngờ tháo khẩu trang ra để lộ vẻ đẹp mê hồn lạc lối hòa cùng bộ tóc ngắn kèm tóc mái khá dài cắt lệch nam tính nhuộm nâu sữa làm Lực Quân suýt hờn rồi khỏi xác .

Lực Quân chìa tay ra hiệu bắt tay làm quen , tên đó cũng đáp lại tay cậu . Cậu ta ko ngờ mình bắt tay phải 1 tên con trai có đôi tay thon dài trắng nõn chẳng khác nào bàn tay con gái .

Cậu ta tự kỷ trong bụng : " Thánh thần ơi ! Hấn ta là gay hay thụ vậy trời ? Trai gì xinh gái thế ? " .

_ Chào cậu , cứ gọi tôi là " Cổ Huyết " . Giọng nói trầm tĩnh đặc chất nam tính lạ lùng cất lên đưa Lực Quân trở về thực tế .

Oa...Cậu là người tóc dài gầy đàn hóm đại nhạc hội à ? _ Lực Quân giờ mới nhận ra .

Yes...Hôm đó tôi cosplay ấy mà , góp vui chút thôi . _ Hấn đáp .

Lực Quân cười cho cái suy nghĩ lệch lạc của chính mình : " _ Hahaha mình thật điên khi nghĩ hấn là thụ " .

Vậy là cậu thường hoạt động trong nhóm Cosplay sao ? _ Lực Quân hỏi .

_ Vâng . Hoạt động giải trí thôi . Hấn lại đáp .

Hai tên kia đã nghe hết cuộc đối thoại thú vị này và cười sảng sặc khi nhớ lại bộ mặt mê trai của Lực Quân .

_ Quân ơi là Quân , tớ cứ tưởng cậu sắp bị bẻ cong rồi chứ ! Kakakka . Lập Tuyên cười đau ruột phán vô tư .

_ Chào 2 cậu . Hấn ta lại chuyển hướng chào qua 2 người còn lại .

Bốn cậu con trai xinh đẹp hăng hái lượm củi xong rồi quay về nơi lều trại . Bốn cô nàng đang sắp xếp lại đồ đạc nhân đó làm quen với Tuyết Anh nhân vật mới .

Hey...hey..tụi này về rồi đây ! _ Tiếng Lực Quân thao thao bất tuyệt .

Bốn nàng nghe liền chui ra khỏi lều xem xét tình hình lùm cùi thế nào thì Tuyết Anh chết đừ người vì anh bạn này quá đẹp trai dù đã đeo kính cận che bớt .

Hiếu Tinh cũng có ấn tượng vì từng thấy hần biểu diễn , cô từng biết đến nhóm Cosplay của anh ta .

Lưu Trinh cũng vậy , ko ngờ gặp ở ngoài trực tiếp anh ta nhìn2 còn đẹp hơn trong mấy bộ Cosplay .

Đến lượt bà chị tác giả , cũng khá bất ngờ trước vẻ đẹp này và cũng nhớ ra tên này đã đàn với bộ tóc dài đỏ trên khán đài

_ Có lẽ bộ tóc đỏ là tóc giả dc cosplay cho hạp với trang phục . Nó ngấm ngấm như đúng rồi đoán bừa .

Nó nhanh chóng lấy lại tinh thần vào trong lều lấy đồ ra kiểm tra cùng bọn họ .

Nào là búa , dao dài dc nó bọc giấy và quét diêm , bật lửa , thuốc men , gạc băng y tế , thuốc chống độc côn trùng ..v.v được bày ra kiểm tra .

Hết thấy 1 nhóm 8 người ngồi bệt vây quanh những món đồ dc bày ra bàn nhau việc phân chia giờ giấc khi ngủ tránh nguy cơ thú rừng tấn công .

Bỏ qua mọi ân oán trước đây vì lợi ích chung 3 người nữ nhi đành hợp tác cùng 3 tên công tử nhà giàu hách dịch này .

Du Vy Tường kể từ đêm qua cậu bị mất ngủ nặng người mệt mỏi hần âm thầm về lều đánh 1 giấc . Phía Lập Tuyên cậu ta hoàn toàn ngược lại tinh thần phấn chấn , con người năng nổ hần lên khi dc chung nhóm với Lưu Trinh .

Không chỉ 1 mình cậu ta hưng phấn ngay cả cô nàng mới Doãn Tuyết Anh cũng bắt đầu nhiệt huyết hơn khi lần đầu gặp được người khiến cô nàng lổi nhịp tim .

Cô cố ý tìm cách bắt chuyện vs Cổ Huyết nhưng anh chàng lại vô tình lơ cô , anh ta bận đi du hí chung quanh quan sát cảnh vật tìm thức ăn dự trữ phòng hờ lương khô dùng hết .

Chỉ còn 3 cô nàng bạn thân cùng nhau chặt cây rừng nhặt dc dùng làm vũ khí phòng vệ khi có tình huống xấu xảy ra .

Nó vừa chặt vừa vót nhọn mũi cây sao cho bén và sắc nhọn nhất có thể .

Ba đứa nó dạo bước rừng xanh khoảng 1 khúc tình cờ gặp anh chàng Cổ Huyết kia đang hướng ống nhòm trên tay thăm dò đầu đó , bên cạnh cô nàng Tuyết Anh lọt tọt chạy theo .

Thế là 5 người gặp nhau .

Hiếu Tinh mở lời :

_ Hai người đang tìm gì thế ?

Tuyết Anh lạnh mồm đáp :

_ Hi chào các cậu , mình cùng ko biết thấy anh ấy đi tham quan nên đi theo học hỏi .

Lưu Trinh chen chút :

_ Cho bọn này theo với có gì hỗ trợ lẫn nhau !

Bất ngờ hần ta ngoảnh đầu lại tay thả ống nhòm treo lơ lửng trên cổ nói :

_ À.. tôi xem xung quanh có gì thay thế lương thực phòng trừ chúng ta hết thức ăn mang theo .

Nói dứt lời hần quăng vào tay Nó chiếc ống nhòm ý bảo giữ giúp hần rồi leo thoăn thoắt lên 1 ngọn cây dừa cao gần đó tay lắt những quả dừa no trọng nước thấy xuống đất miệng treo trên cây vọng xuống :

_ Way , các cô chụp lấy này !

Bịch. Trái dừa nặng nước rơi cạnh nó mém vỡ sọ bảo hần :

_ Wey , ném nhẹ thôi trúng người là chết đấy !

Hần từ trên cây nhảy phóc xuống tây cầm thêm nhánh lá dừa ko biết dùng để làm gì ?

Tuyết Anh bây giờ nhìn hần say đắm cô thầm ước : " Ước gì tán đồ dc anh chàng này , hấp dẫn chết mất ! "

Hiếu Tinh và 2 nhỏ ngồi vào lều tám chuyện về tên mới và cô nàng du học sinh Thụy Sỹ .

Lưu Trinh mặt ngây ngô :

_ Tớ cảm thấy tên Cổ Huyết này có gì đó khác lạ so với 3 tên kia , tên này ko ra vẻ gì là thiếu gia kiêu ngạo hay chảnh chọe . Ngược lại hẳn cứ lảng lảng sao á , bình dị dứt khoát trong cách nói chuyện .

Hiếu Tinh cũng đồng tình phán theo :

_ Đúng vậy , nhưng tên này có hơi ít nói ít tiết lộ về bản thân , cảm giác như ko thích thể hiện ra bên ngoài .

Tớ cũng chả biết nữa , có khi tên đó là 1 người sống nội tâm nên ít bộc lộ mọi điều về bản thân . Nó nhúng vai phỏng đoán .

À...còn cái cậu Tuyết Anh gì đó nghe nói vừa du học Thụy Sỹ về , chắc là giỏi lắm há ! _Lưu Trinh khá ngưỡng mộ nói .

Ừ...xinh như gái Hàn vậy chắc là dc nhiều người theo đuổi . _ Hiếu Tinh gật gù .

Buổi chiều chập tối , Tuyết Anh cùng 3 người con gái bày thức ăn nước uống ra lót dạ , Vũ Tường lúc này chợt tỉnh giấc nghe mùi thức ăn bật dậy ra ngoài .

8 con người quần quật bên đóm lửa ăn uống trò chuyện rôm rả .

Tuyết Anh lanh lợi bắt chuyện :

_ Chào mọi người , rất vui dc biết nhau !

Lần lượt thay phiên nhau giới thiệu lại bản thân , bọn họ bắt đầu thân nhau và hiểu nhau nhiều hơn .

Cổ Lực Quân tò mò hỏi :

_ Trong các cô có ai có bạn trai chưa ?

Cả ba đồng thanh :

_ Chưa !

Tuyết Anh cũng nói chưa và hỏi ngược lại bọn con trai :

_ Thế còn 4 người các anh ?

Lập Tuyên thẳng thắn :

_ Tội nói thật cũng đang có ý tới 1 cô gái nhưng thôi cứ để trong lòng vậy .

Đến lượt Vũ Tường cậu ta Nô rất rõ ràng khiến nguyên đám cut hứng . (Haha ta biết người đang dối lòng . Tác giả xin bon chen .)

Xoay 1 vòng qua tên lạ mặt kia , Lực Quân hỏi hẳn :

_ Còn cậu ? Có mối tình nào chưa ?

Hắn ta thân nhiên trả lời :

_ Chưa từng , chấm hết .

Cả bọn nam nữ Oh lên , Tuyết Anh nghe thế mừng thầm vì mình còn cơ hội .

À quên mất còn cô thì sao Lâm Tử ? _ Lập Tuyên thắc mắc .

Nó ngo ngác tự nhiên bị hỏi tới mình trả lời :

_ Tôi . FA từ trong bụng mẹ tới giờ đó mờ ..hề hề . Nó cười trớt quớt .

Cả bọn cười phá lên trong sự tĩnh lặng của một khu rừng .

Cũng phải , người như cô ...chịu cảnh này là vừa ! _ Vũ Tường châm biếm .

Nó cười khẩy :

_ Phải , người như tôi tiêu chuẩn cao lắm cỡ anh ...hầy chà...chưa đủ chuẩn vào vòng gửi xe nữa là !

Du Vy Tường nghe dc câu trả lời thâm thía đậm mùi cà pháo ngâm bồ hòn ngâm lửa .

Hahahahaha....! _ Mấy nhỏ con gái cười la liệt với câu chém xuyên không của nó .

Đến giờ phân công , sau cuộc bàn luận . Châu Lập Tuyên dc phân thức đến khoảng 3 tiếng rồi đến Lưu Trinh , tiếp tới là Hiểu Tinh và Vy Tường , thay ca cho Vy Tường là Lâm Tử , kế tiếp Cổ Huyết là Lực Quân , sau cùng là Tuyết Anh 5 giờ thức luôn .

Nửa đêm . Tiếng dế kêu râm rang kèm tiếng gió hú vi vu , cả ếch nhái ễnh ương thay nhau kêu văng vẳng làm con người chưa bao giờ ngủ trong rừng như Lưu Trinh tuy mắt nhắm nhưng tim đập liên hồi .

Cô nàng hí mắt xem 3 cô nàng kia ngủ chưa ? Thấy tất cả nằm xếp re im thính thích , cô nhắm liều mắt tự trấn an bản thân rồi thiếp đi .

Lập Tuyên tay cầm gậy ngồi canh lửa trước cửa lều , mắt muốn ngủ nhưng lý trí ko cho phép . Trong lòng cậu băn khoăn : " Ko biết giờ này Lưu Trinh ngủ có dc ko ? "

Hết giờ canh đêm , cậu ta gọi điện cho Lưu Trinh dậy thay ca cho mình . Cô bừng dậy , mắt chưa tỉnh hẳn ko dám ra ngoài chỉ dám ngồi trong lều đọc ngôn tình cho mau qua thời gian .

Đến ca Hiểu Tinh , cô nàng dạn dĩ kéo đóng cửa lều ra ngoài tay cầm theo khúc cây ngồi ôm gối sưởi lửa .

Vy Tường chưa bao giờ ngủ ở nơi " Khí Ho Cò Gáy " này nên cứ lảo lộn mãi trằn trọc khó ngủ , cậu ra ngoài thấy Mặc Hiểu Tinh ngồi ôm đầu gối mình tay áp sưởi lửa , ánh lửa bập bùng tăng hiệu ứng nét đẹp cô nàng Hiểu Tinh lên làm tim cậu ta ngày càng dc sưởi ấm .

Cậu bước tới ngồi cạnh cô hỏi nhỏ :

_ Cô dạn nhi ? Ngồi ngoài này 1 mình ko sợ sao ?

Cô bỗng cảm giác lạ , tim đập nhanh hơn khi cự ly của cậu ta lại gần mình quá đáp lăm le :

_ Không , tôi có vũ khí mà .

Cô vừa nói vừa gơ cây chĩa vào cậu khiến cậu bật ngửa ra né , cậu ta chồm dậy giữ tư thế ngồi lúc nãy cười nhẹ :

_ Hờ...hờ. cô khá lắm..! (Nụ cười hiếm có từ bé đến giờ lại chỉ vì 1 con bé mà phá lệ .)

Cậu ta bỗng cất lời tâm sự :

_ Từ bé tới lớn , tôi chưa bao giờ dc ở 1 nơi " Rừng thiêng nước độc " như vậy , nghĩ cũng nực cười . Ăn toàn lương khô , tạm bợ dưới túp lều nhỏ này . Trải nghiệm độc nhất trước tới nay đây .

Oh...thế gia đình a chưa tổ chức cho a đi lần nào sao ? À mà nói cũng phải , thiếu gia mà đi chi mấy nơi hoang vu hẻo lánh này . _ Hiểu Tinh nói .

Khoan đã.....khăn choàng hôm trước đâu ? _ Cậu ta bẻ lái sang chuyện khác .

Cô :

_ Tôi giặt裳 hoàng rồi đóá , chưa có dịp trả của cho chủ nhân nó đây .

Hừ..giữ cho kỹ đó , làm mất là tôi qua siết nợ nhà cô đấy ! _ Cậu ta nói ra vẻ đùa cợt .

Hai người tâm sự cả đêm quên cả giờ giấc , chợt Lâm Tử mò dậy ko thấy Hiểu Tinh nên ra ngoài xem . Thấy tình hình đang hòa bình định xông vào lều thẳng tiếp trời đất bất dung cậu ta nhìn thấy đưa 2 con người qua phía nó ra lệnh :

_ Ra đây , nhanh !

Hoáp....hai người chưa chém gió đã mà tui ra làm mất hứng sao ? Hôi bà zô ngu nhường chiến trường cho 2 thánh đó ! _ Nó lủi thủi tính đi vô .

Khôn quá ha , Hiểu Tinh và tôi đều thức đủ rồi giờ tụi này phải ngủ , tới phiên cô đó lo mà làm tốt phận sự đề ! _ Hấn phán như Vua .

Haizzzsao trời nở đầy đọa con thế ? Thăng con này nó ngày càng vô lễ vs mẹ nó rồi trời ơi !!!! _ Nó ầm ức ko thể kêu ca than trách vs ai đành tự thân .

Nó chui ra ngoài với chiếc áo khoác mỏng tay phải cầm con dao tay trái có khúc cây nó vót nhọn hoặc ngồi ngắm anh Hòa Hòa đang cháy trong tình yêu với củi cây rom rạ . Mặt mơ mơ màng màng , mắt ghèn dính từa lưa .

Ngồi ngủ gật lên gật xuống , gió thổi se se làm nó cảm thấy ón xương sống khẽ rùng mình , nó xoa tay cho ấm vuốt lại cái bản mặt bơ phờ rồi ngáp lấy

ngáp để trong con buồn ngủ cứ cảm dỗ nó miết .

Tên Cổ Huyết từ đầu chui ra đi nhẹ tới sau lưng nó đứng thờ dài làm nó thất kinh hồn vía cầm dao chữa hấn , gây giờ lên định tấn công . Hấn hiện hình ra , nó mới thở phào nhẹ nhõm .

Nó định thần lại hỏi cho ra lẽ :

_ Nè anh định hù chết tui hả ? Đứng sau lưng ko lên tiếng mà còn thở kiểu đó lỡ tui bệnh tim ko bị a hù chết mới lạ !

Hấn thanh minh :

_ Nửa đêm muốn đi giải quyết ko dc sao ? Cô phản ứng kiểu đó mới dễ gây án mạng thì có .

Hấn trách ngược lại nó .

Hừm...Nó mặt mày tái me tái mét , lỗ mũi khè ra nước vì cảm lạnh hít rột roac , nó lấy giấy quệt quệt rồi ngồi thờ ra khỏi tiếp .

Tên đó ko khỏi bật cười lột áo khoác ra thấy 1 phát rớt trùn lên đầu nó tối om 1 màn đen thui nói vồn vện mấy chữ ko dư ko thiếu :

_ Nước mũi thấy gớm , trùn lên đi bà cô !

Xong hấn vào lều ko ngủ nhưng lôi sách ra đọc bỏ nó ngoài lều cùng anh Hóa tác chiến .

Nó gỡ chiếc màn trùn trời ra rồi khoác hờ vào người đầm ra ngu mụi tự hỏi anh Hóa :

_ What the hell ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chuyến Dã Ngoại Định Tình (2)

Hết ca trực nó đứng dậy thân mang chiếc áo khoác dài nặng cả kí lô của tên Cổ Huyết gỡ cửa lều bên hấn . Tên Cổ Huyết nghe nó gọi mở ra thấy đáng đứng hiên ngang của nó cùng nét biểu cảm rất chi là đại cuồng con ngủ thắm bầm bụng nhin cười tỏ thái độ bất cần đòi hỏi nó :

_ Chuyện gì ?

Nó mắt sụp mắt hí ráng nhướn lên tay gỡ áo hấn ra đưa thẳng :

_ Trả hàng này , tui hết giờ rồi ik ngủ ấy ...miệng ngáp dài !

Hấn lấy lại áo khoác xong bước ra ngoài cửa lều cảm gây thần vs óng nhòm kê trên cổ ngấm trắng , nghịch lửa trực tiếp ca của nó .

Trong con tim ác ma của hấn hiện lên những dòng cảm xúc ko rõ tên tuổi , thế là hấn tự mình dẹp loạn đám cảm xúc quái lạ đó vào đôi mắt hùng hực lửa cháy .

Lúc này cô nàng Tuyết Anh thức giấc do nhiều tiếng ồn từ thiên nhiên phát ra . Cô nàng đánh liều mở hé cửa nhìn ra ngoài .

Ô kìa..... ! Cô chết sững trước vẻ đẹp mộng ảo đầy , tim cô thoảng bay lên mắt ko chớp dc thất thần vài giây , cô bình tĩnh lại bước ra ngồi đối diện hấn .

Hấn vẫn im phăng phất ko nói câu nào cảm óng nhòm đặt lên mắt nhìn mộng lung .

Cô ko chịu nổi vốn định chờ tên này chủ động nhưng thái độ hấn lại giống hỏi chiều nên cô chủ động mở miệng trước :

_ Anh đang nhìn gì vậy ? Cho xem ké chút đi . Cô ta có ý giành ống của hấn vs mục đích muốn dc chú ý hơn .

Hấn ta nhanh tay gạt lại miệng đáp lờ thờ :

_ ko có gì để coi đâu . Chưa tới giờ của cô vào lều ngủ tiếp đi , tôi ở đây 1 mình dc rồi . Hấn vừa nói ánh mắt vừa cô đọc lại ko thèm để ý đến ánh mắt của cô .

Cô khó chịu trong lòng vì ko động vào người hấn dc dù chỉ 1 cái chạm nhẹ .

Cô lại tiếp tục khơi chuyện :

_ Tôi thắc mắc tại sao a chưa có mối tình nào nhi ?

Hắn bắt đầu bắn ra dc 2 chữ :

_ Không thích .

Cô ngạc nhiên : _ Anh ...ko lẽ chưa biết rung động là gì luôn sao ?

Hắn đáp : _ Chưa .

Cô lại mạo muội hỏi :

_ Vậy mẫu người lý tưởng của anh là gì ?

Hắn ta lãnh đạm trả lời :

_ Không có .

Tuyết Anh càng hỏi hắn càng tỏ thái độ ko muốn trả lời cô càng cảm thấy thích hơn vì mẫu người cô thích giống y như hắn ta , đẹp trai theo kiểu ảo tung chảo , lạnh lùng lãnh cảm ít nói .

Nhưng cô lại thích dc nghe giọng nói hắn ta hơn , bởi tên này có chất giọng ko thể diễn tả bằng lời dc , giọng hắn cất lên là tim cô như loạn nhịp . Coi đó quyen rũ tới mức này , quả là người đời nói ko sai " Con gái yêu bằng tai " . Điều này đã dc chứng thực trước tại chỗ .

Hắn mặc kệ cô làm gì cất bước quay vào lều đánh tiếp giấc mơ còn lại .

Gà rừng bỗng gáy vang Ò..ó o o....ánh trăng càng mờ dần bình minh lần lần lộ dạng . Ba con heo trong lều ngủ say như chết , Tuyết Anh vào gọi mãi ko ai nhúc nhích . Cô lấy 1 ngọn cỏ chọt chọt bàn chân và lỗ mũi .

Hiều Tinh ngứa quá hắc xì 1 tiếng văng ke vào mặt cô .

Tuyết Anh quá tò mò lấy khăn và chai nước đổ ra lau thấm thiết . Hiểu Tinh đã tỉnh cô quay người qua thấy Nó và Lưư Trinh ngủ rất tỉnh tú , cô ngồi cười ha hả lên .

Tình trạng của Nó và Lưư Trinh .

Lưư Trinh ko biết tối mơ thấy gì mà tay ôm cổ nó , chân gác vào hông cậu cứng ngắt khiến nó chết trên cái tượng ngủ hình mô phỏng xác chết do nhảy lầu trông nực cười phản cảm vô cùng .

Cả hai cô heo tỉnh ngủ nhìn nhau với trạng thái hỗn loạn .

Nó mắng Lưư Trinh :

_ Cậu đó , đồ biến thái , cả con gái cũng ko tha .

Lưư Trinh cãi lại :

_ Tại cậu cậu mý biến thái , lợi dụng tớ còn nói .

Hiều Tinh can ngăn :

_ Stop ! Sáng rồi cấm cãi cọ , ra mà lau rửa mặt mũi cho tỉnh đi ở đó sồn sồn lên hoài .

Lều bên nam có vẻ yên tĩnh hơn . Người dậy sớm nhất chính là nam thần Lập Tuyên cậu ta đang vờn vai tập thể dục nghe bên nữ có vẻ ồn ào máu nhiều chuyện nổi lên dạo dạo qua hóng .

Bên nữ cửa lều vẫn chưa mở bên trong người ta đang thay đồ mà ông cứ lúp ló ko hay phía sau có 1 người đang cầm dao kề lên cổ anh ta .

_ Đứng im ! Cấm phản kháng ko bà cửa ! Lâm Từ cô cô đôi nhãn rực lửa đang nhìn kẻ trộm này tha thiết .

Anh ta giờ hai tay lên trời , mặt trắng bệch sợ hãi van nài : _ X...xin ..lỗi ! Tôi ...tôi vô tình nhìn qua thôi , cô...cô bỏ...bỏ con dao xuống giùm tôi .

_ Hừ có bản lĩnh thì đợi ngày mai đâm giổ anh tôi cho anh ngấm gà khóa thân trọn bộ , ko cần phải rình mò con gái nhà người ta . Nó nghiêng răng rùng rợn hăm dọa .

Sau 1 phút thẳng đường anh ta dc hưởng án treo về lều tự kiểm điểm . Lực Quân nằm vắt chân chéo nhìn anh ta với vẻ thần thốt hỏi :

_ Sáng sớm đi đâu mà về mặt trắng bết ra vậy ?

Tớ vừa thoát khỏi móng vuốt của 1 con cạp cái đấy , phù.....! _ Lập Tuyên vẫn còn sợ hãi , tự điều chỉnh lại tinh thần .

Hử ? Cạp đâu ra ? _ Lực Quân hỏi ngu .

Hừm...chắc giờ chúng nhìn trộm lều con gái bị người ta nã đại bác chứ gì ! _ Võ Tường ngồi khoanh chân xếp đồ phát ngôn .

Hahahaha đáng đời ! _ Lực Quân vỗ chân tán dương .

Phải , à đúng rồi anh bạn Cổ cổ Huyết gì đó đâu rồi nhĩ ? _ Lập Tuyên ko thấy nhìn quanh hỏi .

Cậu ta dậy sớm đi săn rồi , tên này siêng thật chả bù chúng ta haizz....! _ Võ Tường nói .

Này các cậu nghĩ sao về tên đó ? Cho ý kiến xem . _ Lực Quân hào hứng tò mò .

Lập Tuyên chau mày gật gù vuốt cằm :

_ Theo như kinh nghiệm xương ông máu cha , tớ cảm nhận dc hần là ngườihaizz sao khó nói quá ! Tóm lại hần ta kiem lời , ít chia sẻ chuyện đời tư . Có thể cho hần như không khí vậy , dù sao tớ cảm nhận dc tên này ko phải 1 thằng tồi .

Du Võ Tường cũng hòa theo vài câu làm màu :

_ Theo tớ , cậu ta cũng khá giống tớ 1 phần nào đó . Nhưng có đều , các cậu đừng xem thường hần . Tên này có luồng khí gì đó kì lạ có thể ảnh hưởng chúng ta ko ít .

Có khi nào hần là người của thế giới bên kia phải đến săn sóc chúng ta ko ? _ Lực Quân phán .

Võ Tường phóng tới vỗ vào đầu cậu ta " Bốp " :

_ Xem nhiều phim giả tưởng quá , tỉnh lại đi !

Tất cả lều các sinh viên đều thể hiện nhịp sống trở lại với không khí buổi sáng ấm áp trong lành .

Ai ai cũng tất bật lo nấu bữa ăn tổ chức trại bán đầy đủ mọi hàng hóa cho các lều trại khác ghé mua . Mớ thành phẩm chợ lều trại nhộn nhịp đông đúc .

Xoay 1 vòng đến lều nhà cô Hoa Khôi Trương Ý Hàm , bấy giờ cô đang bày bán mỹ phẩm thuốc chống côn trùng đốt .

kẹp nơ hoa cho các bạn nữ .

Bên Nó và Lưu Trinh đang nấu nồi cháo với củi lửa phập phều . Nó phùng mang thổi hục hơi vì lửa bén yếu , Lưu Trinh lật rau rừng bỏ vào nấu chung , từ cháo trắng lỏng lẻo cô nàng đã thêm đủ gia vị thành cháo dinh dưỡng cấp bậc rừng xanh .

Bọn hần và bọn nó ngồi ăn cháo mặt biểu cảm y chang chén cháo .

Ọe....cháo này mà dinh dưỡng nổi gì ? Mùi vị loạn xà ngầu _ Lực Quân le lưỡi .

Tuyết Anh phản pháo đáp trả : _ Ở đây dc ăn cháo như vậy là ngon rồi , anh còn đòi gì nữa ?

Cậu ta le lưỡi vào mặt Tuyết Anh : _ Xi .. là cô nấu sao mà tự khen dữ ?

Hớ , tôi đã tốn cả núi gi vị đem theo đây này . _ Tuyết Anh kể công .

_ Yo yo yo.....Đây đây , xin mời.....! Điểm tâm sáng mới toanh đây ! Nó rao lên tay cầm nồi đất khói tỏa nghi ngút mùi hương kì lạ .

Woa mùi lạ nhĩ ? Ăn dc ko đóa ? _ Lập Tuyên khịt mũi .

Nó mở nắp tức thì món ăn lạ vị hiện ra .

.....Woaaaa ! Mùi này ko phải mì nướng sao ? Được lắm đấy ! _ Lực Quân chép miệng .

_ Bồn thiếu gia đây chưa từng ăn mì củi thế nàyĐây là lần đầu lót dạ mấy món lạ đời thế này .Võ Tường mồm ăn ko ngớt miệng khen ngon .

_ Mì này cô đào đâu ra thế ? Cổ Huyết ngoái cổ nhìn Nó hỏi .

Lâm Từ vỗ ngực tự tin :

_ Chính bà đây vừa có cuộc đấu tranh với bảy kiến lửa mới có món này cho các người bỏ bụng đấy Haha !

Chứ ko phải giành ăn với chuột chũi à ? _ Cổ Huyết nhếch môi trêu người nó .

Hừ.....Ăn ngon quá rồi có sức xuyên tạc ghê nhỉ ? _ Nó xỏ lại lại hần .

Bọn hần và bọn nhỏ cười bỏ lẩn với 2 vị tiên sinh đang chém gió thành bão .

Buổi ăn sáng tràn ngập mùi vị dc bày ra cả 8 người ăn háo hức no căng bụng .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sao Rơi Vô Ý , Nhân Gieo Hữu Tình

Vâng , sau khi tất cả đã yên bề no đủ . Cả bọn rủ nhau tham quan thám hiểm khu rừng nguyên sinh đầy kì bí này .

Nhóm tác giả Lâm Tử cùng đồng bọn leo lên 1 ngọn núi hoang sơ nhưng khá hùng vĩ , leo dc khoảng vài dặm đường xa cả nhóm thấm mệt .

Lưu Trinh trán lã mồ hôi lấm tấm , chân sắp rụng rời than thở :

_ Haizzz...tớ mệt chân quá , tại mình ngồi nghỉ tí đi !

Hiếu Tinh thấy bạn mệt cũng kêu gọi mọi người nghỉ chân chút lấy nước uống tiếp sức cho khỏe . Cả bọn đành cầm cò nghỉ mệt .

Tuyết Anh nhanh nhẩu lục balo lấy nước truyền tay nhau cho mọi người , riêng về Cổ Huyết cô lại thành tâm hơn khi tận tay đưa nước cho anh ta khiến mọi người chú ý với hành động khác lạ đó .

Lục Quân vỗ vai anh ta : _ He he , cậu sướng thật dc người ta tận tay trao nước mát tình yêu cho kìa há há !

Anh ta phản biện : _ Tình yêu cái gì chứ ? Do cô ta tự nguyện chứ tớ ko có nhu cầu , balo tớ tự có nước của tớ .

Nói xong anh ta thò tay kéo balo ra tự lấy nước của mình uống ực vài ngụm , còn chai Tuyết Anh đưa dư anh ta nhìn rảo xem có ai chưa có ko ?

Đảo mắt vòng anh ta dừng lại ở ngay Lâm Tử hỏi :

_ Cô , có nước chưa ? Sao ko thấy chai nào hết vậy ?

Nó đưa tay ra sau lưng móc chai nước còn hơn nửa chai ra giơ lên lắc lắc :

_ Có rồi ! Anh khỏi đưa tự giữ lấy mà dùng .

Tuyết Anh 1 lần nữa bị khước từ tấm chân tình , cô nàng mặt thiu thiu buồn .

Lát sau mọi người chống gậy leo tiếp , đoạn đường đầy đá mòn cây cối lùm xùm Trương nhóm là Cổ Huyết anh ta lấy dao chặt từng khúc tạo rãnh đi và đánh dấu đường về trên những thân cây to .

Lưu Trinh không cẩn thận bị trật khớp " Á " lên 1 tiếng làm cả đoàn dừng lại xem . Nó và Hiếu Tinh sốt sáng gối gậy và vớ ra xem cổ chân .

Chắc ...chắc chân cậu ấy bị bong gân rồi , tím lên rồi này giờ sao ? _ Nó chắc lừa thương cô bạn .

Hiếu Tinh lên tiếng : _ Ko thể để cậu ấy cử động nữa bằng ko sẽ bị thương nặng hơn đấy .

Hiếu Tinh và Nó ngồi xuống lấy thuốc trật đả xương khớp ra xoa phần nào dịu cơn đau đi .

Đề tôi công cô ấy cho , tôi sẽ theo chân các người sau vậy ok ? _ Lập Tuyên bỗng dung hăng hái xung phong .

Ko để Lưu Trinh nói cậu ta nhanh chân khuy xuống và công gọn hơn cô nàng Lưu Trinh trên lưng thông thả đi theo đoàn .

Phía sau cậu ta vừa công vừa cười vô cùng tươi như hoa , rói như ánh nắng chói chang . Nụ cười tỏa nắng lại làm cho người công bị trực trặc hệ thần kinh dây tim .

Lưu Trinh ngồi sau lưng cảm thấy chưa bao giờ an toàn và ấm áp như trên lưng cậu ta .

Cô nàng lấy lại lý trí hỏi :

_ Anh cười gì thế ? Tự kỷ ám thị à ?

Cậu ta cố tình trêu chọc : _ Sao cô ko tự hỏi tôi cười phải chăng do cân nặng của cô ?

Lưu Trinh ức thẹn nổi nóng : _ Nè tôi có bốn mươi mấy ký hà , còn thua nguyên bộ xương anh vác trên người anh đấy !

Hahaha!..Cô thật làvậy cũng nói dc . _ Lập Tuyên cười nhăn nhăn .

Phía trước có 2 nhò thì thăm với nhau .

Hí hí...coi bộ trại chúng ta sắp có đôi phu thê mới rồi . _ Nó nhướn nhướn chân mày miệng lém lỉnh .

Hiếu Tinh đập tay với nó hứa theo đoán già đoán non :

_ Oh..yeah ! Ko biết sau lưng chúng ta họ có hành động gì hấp dẫn ko nhĩ.....? Hĩa hĩa!

Tuyệt Anh quan sát rất kỹ vô tình nghe lời 2 người này nc vs nhau cũng cảm thấy yên tâm vì có 1 cặp sắp thành đôi đồng nghĩa với việc loại bỏ đi 1 bạn nữ có khả năng là tình địch với cô .

Bây giờ chỉ còn có Lâm Tử và Hiếu Tinh là 2 đối tượng tạm dc đưa vào diện tình nghi .

Trông mắt cô một Lâm Tử với nhan sắc trung bình và cách nói chuyện bình thường ko có ý tạo ra vẻ khơi sự chú ý , đôi khi hơi nhọ như vậy hoàn toàn ko có khả năng gây nguy hiểm .

Còn về Hiếu Tinh , con người này dc cô đánh giá bậc có lẽ cao hơn Lâm Tử 1 xú về nhan sắc nhưng theo sự quan sát rõ ràng 2 cô nàng này ko hề có động thái nào tỏ ra muốn giành với cô .

Từ đó suy ra cô nàng tạm thời yên tâm mà ăn ngủ thoải mái .

Leo đến đỉnh , cả nhóm nam nữ hét to lên : A.....! Chinh phục dc rồi ...Hoan hô !

Bắn sấm banh nhậu nàocác chiến hữu ! BĂNG BĂNG.....! Nó cầm con dao gươm lên ra điệu bộ bắn sấm banh phụ họa làm cả nhóm trợn cười sáng khoái .

Quá.....đã.....! _ Lưu Trinh đang trên lưng cậu ta cũng sung sức tung hứng theo nó đưa 2 tay lên trời tạo hiệu ứng .

Nằm nghỉ xả láng đề huynh đệ tỷ muội ơi ! _ Nó hô lên rồi ình xuống bãi cỏ xanh um man mát .

Nguyên nhóm nằm xếp hình tròn trông đẹp mắt vui vô cùng , quả là tuổi trẻ mà ko dc trải nghiệm thì còn gì là tuổi thanh xuân phải ko quý ông bà cô bác ?

Bây đồ ra ăn trưa , tám nam thanh nữ tú nọ ngồi hàng huyền chém gió vô tư .

Vỹ Tường bấy giờ mới ho hen dc 1 tiếng : _ Ăn từ từ thôi , đồ ăn khan hiếm lắm đó .

Hờtên như anh mà cũng sợ hết đồ ăn sao ? Hiếu Tinh dè bĩu môi .

Tôi đem số lượng có hạn đấy . _ Vỹ Tường táp lại .

Này dc rồi , ko nghe trong phim hay nói sao ? Người nào hay cãi nhau là tương lai yêu nhau đấy ! Khả khả khả ! _ Nó hất hàm phát ngôn .

Và chị ấy nhận dc 2 cặp mắt đờ đờ sát khí từ hai người họ , chị ta tái mặt quay sang Lưu Trinh hỏi :

_ Chân cậu sao rồi ? Còn đau ko ?

Hết đau rồi , có lẽ xoa thuốc có hiệu quả . _ Lưu Trinh cười tươi đáp .

Cổ Lực Quân ngồi im nãy giờ cất giọng :

_ Hey , chúng ta ở đây khá lâu rồi , mặt trời sắp xuống núi rồi , về trại thôi .

Sao ko ở lại ngắm hoàng hôn rồi hẩn về ? Ở đây mà dc ngắm hoàng hôn lãng mạn đẹp biết chừng nàoTôi chưa dc ngắm lần nào . _ Tuyệt Anh xụ mặt .

Đúng đó , chúng ta chưa chụp ảnh kỷ niệm , nhân đây cảnh đẹp làm vài tấm lưu niệm đi ha nha nha ! _ Luru Trinh đồng tình nói thêm .

Nói vừa dứt lời , Luru Trinh lấy trong túi ra máy ảnh chuyên chụp ngoại cảnh cùng hội nhóm chụp đủ kiểu .

Bọn nó nào tự sướng tè le ra , lấy dt chụp thêm . Cô nàng Tuyết Anh đề nghị chụp cùng anh chàng Cổ Huyết 1 vài tấm cho vui . Anh ta đồng ý nhưng lại lôi 3 tên kia vào bản thân anh lại đẩy Lực Quân đứng kế cô chèn mình ra ngoài bia , thế là Tuyết Anh đành ăm ực chụp cùng 4 tên nam nhân .

Nó và Hiểu Tinh hiểu ý nhận ra Tuyết Anh thích tên Cổ Huyết nên nó cố tình lôi tên Lực Quân ra nắm tay Tuyết Anh xô vào tên Cổ Huyết rồi ra lệnh cho Hiểu Tinh chụp nhanh .

_ Haizz....! Đây Cô gì quên rồi , sao a ko cười cái coi , chụp hình vs bạn bè mà bung bản mặt hết như chụp chứng minh thư ấy ...chán thiệt . Nó lèm bèm .

Chụp xong xem lại đúng thật là tức chết với 2 tên này , Vỹ Tường mặt vô nét đã đành thêm cả tên Cổ Huyết ko có 1 sợi dây cười . Làm mất thẩm mỹ tấm hình dễ sợ . _ Nó và Hiểu Tinh ngồi bình luận .

Xong buổi leo núi , cả hội kéo nhau xuống núi . Lập Tuyến đưa mắt xung quanh thấy bên cánh rừng kia có con suối nhỏ , xuống tới bọn họ kéo nhau ra suối dọc nước tắm rửa .

Nó , Hiểu Tinh Luru Trinh và Tuyết Anh nghịch nước tung tóe cười đùa vang vọng cả cánh rừng .

AAA.....nước mát quá đi ! _ Tuyết Anh ngâm thơ vô tư .

Luru Trinh ngồi thông 2 chân thả vào dòng nước rửa chân bị nó quờ :

_ Ấy ấy , chân cậu có bị hôi ko mà thò xuống vậy ? Lỡ mọc ghẻ sao ?

Hiểu Tinh cười cười mắng nó : _ Cậu suốt ngày chọc người ta ko biết chán hờ ?

Nó xoay qua tát nước lên người Hiểu Tinh ướt hết mặt mày , cô tát nước lại 2 người té nước lẫn nhau .

Luru Trinh ngồi trên tảng đá cười khì thế . Có 1 chàng trai ngày càng chết đuối vs nụ cười của Luru Trinh .

Vỹ Tường chân xoắn ống quần bơi gần đó rửa tay rửa mặt ướt làm ướt hết tóc trông càng men , cậu thụt lùi sao đụng vào Hiểu Tinh , cô bị trượt viên đá may là cậu ta chụp tay cô lại kịp ko thì thành nàng tiên cá mất .

Cô chợt quay mặt nhìn phải dung nhan đang lồi thối rũ nước của thiếu gia họ Du tim càng bắn loạn đơ mặt bò lên bờ .

Trên bờ có 1 vị tác giả đứng chống nạnh cười sần sặc chỉ tay về 2 người trong hoàn cảnh lúc này .

Nói đến Lực Quân bon chen , ông bạn này vô tư ngâm ngồ quá thể lột áo bơi trong dòng nước tắm ngon lành .

Cơ chuột cơ khùng long gì lộ ra hết thấy trông cũng bắt mắt phết vô tình làm cô nàng Tuyết Anh trước giờ ko để ý nay mới thấy còn đứng trông mặt ửng lên tay che mắt lại .

HahahahaCô làm trò gì thế Tuyết Anh cô nương ? Kakaka chưa thấy trai đẹp coi trần à ? _ Cậu ta chọc ghẹo làm cô mắc cỡ quay mặt ngất trĩu cành hoa trên tay . (Ôi mẹ ơi , có cần vì mắc cỡ mà nỗ lực sát sinh mạng xinh xắn thế kia ko chời . Tác giả pó tay.com)

Nhắc tới tên Cổ Huyết , hần ta vẫn giữ mình ko để lộ cơ thể ra ngoài chỉ xoắn chân và tay áo lên sát nách cầm cây chìa tìm bắt cá với vẻ mặt nghiêm nghị .

Nó lại đứng dưới nước tại chỗ cũ , cười tình cảnh 2 người kia chap 2 .

_ Lực Quân , đây là suối nhá ...muốn thả bom phải tìm địa điểm khác chứ ? Bình ngôi sao của a quả là danh bất hư truyền ! Nó khen 1 cách mỉa mai .

Cả đám lại cười rầm rộ lên vì câu chạt chém của nó .

Bất chợt Cổ Huyết phóng cây vào phía nó , Nó hồn vía văng toáng lên một tay che mắt , con còn lại hi hí mờ ra xem nạn nhân dưới nước là ai ?

Mặt nó tụt sặc , mồm rủa :

_ Đây , tôi là người ko phải mỹ nhân ngư nhá , muốn bắt cá thì đi chỗ khác .

Bất giác khóe miệng hần nhếch lên hờ 1 nụ cười ngang trái đầy ma quái :

_ Hừ...hừ...m Ha..ha , dù cô có là bạch tuột tôi cũng ko thèm bắt , tốn công chế biến ba cái xúc tua rắc rối nhà cô , đừng có tưởng bở mình là mỹ nhân ngư , nhìn cô coi , lũ cá nó còn hoang mangHần đảo mắt gian tà rồi tiếp nói câu sau :

_ Con..... gì ngộ zậy bây ???

Hắn lại giở giọng cười ma ám đó lần nữa rồi tiến lại phía dưới chân Nó tay tóm gọn con cá to bằng nắm tay bỏ vào giỏ hắn tự chế bằng lá dừa .

(Tên này coi bộ khéo dữ , biết tự chế lá dừa thành rổ bắt cá , khá hay cho người . _ Tại hạ có lời khen)

Hảo ! Được lắm , bà đây tính sở người sao ? Hừm ! _ Bụng nó tức nong nóng ko nói dc câu nào .

Chiều đến , chân núi càng mờ ảo những mảng sương mù , chớp núi mây bao phủ thơ mộng tựa bông lai tiên cảnh .

Nhóm tám người quây quần cùng đóm củi lửa nấu nướng làm thức ăn tối .

Những con cá bắt dc từ công lao gã Cổ Huyết giúp cả nhóm có đủ đạm dinh dưỡng cùng mớ rau rừng , khoai lang mấy nhỏ đào dc .

Mùi cá nướng thơm nồng nặc đến độ các trại khác dậy mùi bay tới bên .

Toàn bộ món dc dọn lên hương thơm nung nức dưới lớp vải dc trải dưới nền cỏ .

Chỉ có mình nó là chưa dọn xong , ko biết làm món gì mà bí mật dữ à nha .

Hiếu Tinh gọi :

_ Lâm Tử , mau lên cậu làm gì lâu zà ?

Nó đã hoàn tất món ăn tay bụng lên mặt hí ha hí hửng :

_ Hầy...Lô ! Xong rồi.....Đây là dc gọi là món " Canh Surprise " Mời quý thực khách thưởng thức !

What ? " Canh Surprise " lại thể loại gì nữa đây ? _ Lực Quân mở to mắt dòm dáo dác món canh tò mò .

Cả bọn xúm lại mở canh nó ra thưởng thức và ai cũng tấm tắc khen mùi vị lạ , ăn ngon .

Chang húp rờ rờ , nhất là tên Cổ Huyết . Ăn xong , chưa ai hỏi nó là canh gì thì Lập Tuyên hỏi trước :

_ Cô nấu thứ gì đây ?

Ăn này giờ mới sực nhận ra vấn đề . Cổ Huyết nhìn thấu vào mắt nó nghi vấn ngập tràn .

_ Cô bỏ gì vào đây thế ?

À ..hihi ,,,đây chính là thịt cóc ! _ Nó gãi đầu cười .

Cả bọn lặng thinh trong giây lát 3....2.....1

Ba tên kia đi mớ huyệt , 3 cô bạn kia dọn dọn khắp người óc cục nổi đầy .

Tên ăn nhiều nhất là Cổ Huyết , sắc mặt thậm tệ . Lỡ nuốt phải có muốn nôn cũng ko nôn nổi vì bọn họ ở xứ sở đó chưa bao giờ đụng vào cóc chứ nói gì là ăn thịt cóc .

Cô....c.....ô.....Cô ...lần sau chính tôi sẽ cho thằng lần hấp vào cháo của cô . _ Hắn nói trong cơn trăn trối .

Anh ngon....! _ Nó phùng mồm tròn mắt khi nghe hắn hăm he .

Tối hôm đó ko ai là ko sốc , ai cũng bồn thần thức trắng đêm vì món canh thịt cóc của nó . Haizz.....!

Nó mừng vì trà dc thù nhưng cũng tức phát ách vì hắn dám hăm cho thằng lần vào cháo nó .

Hiếu Tinh khó ngủ nên ra ngoài đi dạo ngồi dưới gốc cây ngắm trăng 1 mình , trùng hợp gặp Du Võ Tường đang tay gối lên đầu nằm trên bãi cỏ gió thổi phất phơ tác động làn tóc mái trước mặt tăng nét nam tính lạnh lùng suy tư trong mắt anh ta .

Hai người vô tình ngồi gần nhau 2 đôi mắt hướng lên trời , bỗng có xuất hiện thật nhiều vệt sáng soẹt roi roi tạo nên khung cảnh lung linh ánh sao sáng lấp lánh .

Wow.....Sao băng kia! _ Hiếu Tinh ánh mắt long lanh làm ai kia chết đờ người .

Oh....m Đẹp thật , tôi chưa từng ngắm sao băng ở 1 nơi khung cảnh mát mẻ thế này . _ Cậu ta giọng nhẹ nhàng .

Vỹ Tường đột nhiên xoay qua hỏi :

_ Bụng cô ổn chứ ?

Hiếu Tinh thờ dài : _ Haiz...zz ừmmay là ko có phản ứng gì , Lâm Từ này cũng thật là

Vỹ Tường nói câu : _ Chẳng biết nào cô ta làm bằng thứ gì mà dám cho chúng ta ăn thứ kinh khủng đói...ya nghĩ tới là muốn mửa .

Hiếu Tinh bất lực nói giúp Nó : _ Thôi , cậu ấy chắc ko cố ý đâu , chẳng qua muốn tạo món lạ thôi , anh trách cậu ta làm gì cho cực , ăn cũng đã ăn rồi .

Có 1 kẻ trộm đang rình rập hai con người đó ko ai khác là nó . Kha kha ...ko biết bà chị tác giả này định giờ trò gì nữa ?

Nó đang trong lùm cây định bụng hù 2 người đó 1 trận cho đã con sẵn tạo điều kiện cho họ ngày càng tiến triển xa hơn .

Nó mặc đồ trắng ra lùm rột rẹt tại lùm cây , 2 người đó phát hiện quay lại thấy 1 bóng trắng từ đầu tới chân trong lùm nhảy ra , hoảng hồn Du Vỹ Tường nắm cổ tay Hiếu Tinh mang càng tòm chạy bắn khỏibỏ lại con ma Tác giả cười khúc khích trong sự sung sướng .

Dân gian có câu : " Cười người hôm trước hôm sau người cười và cả câu " Đi nhát ma có ngày bị ma nhát lại " .

Và " Quả báo nhãn tiền " xảy đến khi sau lưng nó à ko là trên thân cây có 1 nhân vật áo đen dài chấm chân , tóc dài là lút trên cây . Nó bỗng cảm thấy tóc gãy rụng ngược , mặt nó giờ tái còn hơn ma nhìn lên thân cây và thảm thạt thảm ngất luôn tại nơi quy định .

Trong lúc hai con người nam chính nữ chính đang tay trong tay cao chạy xa bay thì nó bị con ma ấy đánh thức .

Quý vị có đoán dc ai mà lợi hại thế ko ợ ?

Chính em " Cô Huyết đại nhân " đấy ạ ! Thấy nó có biểu hiện mờ ám nên gã lần theo đoán dc âm mưu đen tối của nó định chơi nó 1 ván nên tháo luôn bộ tóc giả để lộ tóc thật ra mục đích hù , tặng nó 1 bài học nhớ đời tội cho hần ăn thịt cóc .

Không ngờ quá đà hù con bé ngất luôn .

Này.....nhóc..., tỉnh lại coi ! _ Hần vỗ mặt nó , lay lay người nó mãi ko tỉnh .

Chết ...ko lẽ bị hù quá đứng tim luôn hả trời ? _ Tự hần dọa lại hần .

Bấy giờ hần có vẻ âu lo và hối hận về hành vi mình đã gây nên . Đặt nó vào vòng tay và dùng tay ấn huyệt vào dưới mũi nó thật mạnh .

Nó tỉnh , đầu óc còn hoảng loạn thì ngược lên thấy nó đang nằm trong lòng Cô Huyết vs mái tóc dài thướt tha cùng gương mặt lạnh lẽo nhăn nhó của hần nó giật mình .

_ Á.....Á..... Người là ai ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thân Phận Bại Lộ

A.....Người là ai ?

Tiếng hét kinh hãi của nó làm hần ta điếc cả tai , gã ta nhanh tay bịt mồm nó lại ra hiệu .

" Suyt " ! Hần để một tay kia lên miệng .

Trước mắt nó là gã trai thân hình cực mẫu của một tên nam nhân sở hữu nhan sắc ủy mị cùng mái tóc màu bạch kim nồng mùi hương thoang nhẹ nam tính mềm mại xoa rù lút thướt vài lọn trên mặt nó cộng với nhan sắc tuyệt hảo , đặc biệt là đôi mắt tựa như hố sâu vũ trụ có thể hút vạn vật vào trong .

Nó ngồi bật dậy trong tư thế phòng thủ nét mặt nghiêm túc , nó đảo con ngươi mang vẻ hiềm nghi soi xét xung quanh . Nó tiện tay vuốt bộ tóc giả nam màu nâu mà hần vẫn chừa trên đầu hằng ngày nghiêm nghị hỏi : " Tóc này là thế nào ? "

Nó nhìn mái tóc dài miên man và nắm hần 1 nắm tóc giật mạnh kiểm tra . Tên Cô Huyết đau quá quát nó : " Ao...! Đau đấy , cô điên à ? Sao giật tóc tôi ?

Wow.....quả nhiên đây là tóc thật ! _ Nó quả quyết như đã tin .

Nó được thế tiếp tục tra khẩu cung tên Cổ Huyết : " Anh rốt cuộc là thứ gì ? "

Hắn đứng dậy tư thế khoan thai , khoanh 2 tay đưa mắt vào 1 nơi vô định nào đó nói :

_ " Đã thế này , tôi cũng ko muốn che đậy với cô làm gì nữa , nhưng nói ra cô có tin dc ko ? "

Nó . Lâm Từ mặt hình sự nhú mày đáp : " Hừ..m nhìn a lúc bấy giờ là tôi tin chắc rồi , cách ăn mặc cả bộ tóc chả giống người ở thế giới này 1 chút nào . Ok nói xem...! "

Tên đó bắt đầu kể :

" Thật ra tôi đến từ thế giới khác , một thế giới huyền huyền xen lẫn hiện đại và cổ quái , chúng tôi đều ăn mặc theo phong cách cổ nhân quái lạ này .

Ngôn ngữ được sử dụng là tiếng Nhật Bản , bối cảnh nói chung cũng hiện đại không kém thế giới này chỉ mỗi điều là thế giới của tôi có năng lực siêu nhiên , có thể chiến đấu bằng mọi loại vũ khí như đao , kiếm , tàng hình , có cả những con quái thú .v.v , phương tiện ba người chúng tôi hay sử dụng chính là mô tô phân khối lớn với mã lực vô hạn .

Ngày tôi bị hút vào trong đây chính là lúc tôi và hai người kia đang giao đấu với một tên thuộc phái chính nghĩa . Lúc đó tôi bị thất thế nên bị rơi tự do vào khoảng không nào đó rất kì lạ . Tôi cứ tưởng cuộc đời đã kết thúc rồi , không ngờ lại rơi vào không gian hoàn toàn xa lạ này .

Nó không tin vào màng nhĩ bản thân , thị lực như được mở mang và bộ não liên tưởng đến câu chuyện hắn đang kể .

O...H ! Vậy tại sao anh lại vào được chốn này ? Nó không tìm được con tò mò .

Còn nữa , Sao anh có thể nói được ngôn ngữ ở đây nhỉ ? Nó hỏi tiếp .

Bấy giờ hắn ta tiếp tục nói : " Tôi cũng không thể lý giải được điều cô vừa hỏi đây . "

_ Đúng rồi , còn cô từ hành tinh nào tới thế ? Hắn ta đâm mắt vào Nó ngu ngơ hỏi .

Nếu câu chuyện của anh như vậy , chuyện của tôi càng thâm hơn . Nó tự sự :

_ Chuyện là , ở một nơi được gọi là đất nước Việt Nam . Tôi đang ở nhà do không có việc gì làm rảnh rang quá nên đi vào cửa tiệm bán tập sách định mua một quyển về viết truyện chơi .

Lúc đó tôi cảm thấy có một quyển màu sắc rất lạ mắt , vừa cổ vừa có nét gì đó thu hút tôi , tôi chọn ngay cuốn tập đó sau đó đi lựa bút cũng thấy cây bút đó màu sắc tiếp với màu quyển tập quyết định mua trọn bộ .

Chủ tiệm bán cũng thấy lạ về quyển tập và cây bút , thấy đã cũ nên bán rẻ cho tôi .

Kể từ ngày đó tôi tận tu thu mình trong phòng ngẫu hứng viết một mạch cốt truyện . Ngày nọ tôi viết được những tập đầu tôi cảm thấy mình buồn ngủ , tiếp tục vài ngày sau tôi cặm cụi viết tiếp cho đến nửa chặng đường nội dung .

Có một hôm trời đang nắng bỗng chuyển mây đen , sấm chớp râm ran làm tôi cảm thấy phân tâm ngừng tay ngồi nghỉ thì tia sét ngoài cửa sổ lao vào đánh tôi bay vào trong tập truyện của mình .

Chuyện là thế đấy !

Thế còn anh ? Sau đó anh có tìm cách thoát ra không ? _ Nó tò mò tập hai .

Hắn ta trầm tư nói :

" Tất nhiên , tôi đã tìm mọi cách để tìm hiểu chuyện lạ đó và phát hiện thấy quyển tập kì lạ này đang nằm trong bụi cỏ cạnh khu vườn tôi bị rơi , tôi nhặt được tò mò đọc thử . Thật không ngờ ngôn ngữ cô viết tôi cũng biết đọc luôn , mặc dù mặt chữ cái rất lạ tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ .

Nhưng vô ích , tôi đành phải yên phận ẩn danh tại một ngôi nhà to nơi tôi từ trên không trung rớt xuống âm thầm nghiên cứu cách thoát ra .

Sau đó tôi dùng mọi cách để tồn tại cho đến hôm nay , gặp được cô kẻ đồng cảnh ngộ nhỉ ? _ Hắn cười mỉa .

A..Ha thì ra quyển truyện của tôi đang nằm trong tay anh ? _ Nó hô lên .

Thế đấy nhá , bây giờ hai chúng ta đều biết bí mật đối phương hết , anh mau trả lại cho tôi đi ! _ Nó đòi thẳng .

"Không được " _ Hắn trả lời nhanh gọn .

Nó hậm hực : " Tại sao ? Anh định giở trò gì với đứa con tinh thần này của tôi ? "

" Trước hết , chúng ta phải hợp tác tìm cách thoát ra ngoài , xem như quyển đây là vật cầm tin " . Hắn ta nói câu chắc như đinh đóng cột .

Nó mặc dù rất muốn lấy lại nhưng với gương mặt ma mãnh cùng với bộ não quỷ quyết ấy sẽ gây nguy hiểm cho các nhân vật và cả bản thân nó nên phải ngâm đấng nuốt cay thân bất do kỷ đồng ý hợp tác .

Nó ko yên tâm nên đưa ra lời hăm dọa phủ đầu : " Anh mà có ý đồ đen tối gì với quyền truyện của tôi , đừng trách tôi không khách khí mà trở mặt đối phó anh . "

Hắn ta nở nụ cười gian manh bảo :

" Cô mạnh mẽ nhỉ ? Không sợ tôi giờ nhan sắc của tôi ra quyền rũ hết các nhân vật nữ của cô sao ? Lúc đó các nhân vật nam chính sẽ đau khổ lắm đây ! "

Hắn vừa phát ngôn không quên kẻ ánh mắt tà mị gần sát gương mặt nó nhằm khiến nó bất an hơn mà không dám nghĩ cách lật lọng .

Nó bị gương mặt tà ma ngoại đạo của hắn áp đảo tinh thần , nó cố giữ vững ý chí tinh tâm lại đẩy hắn ra xa và phản :

_ " Anh cứ yên tâm , nữ chính của tôi có tầm nhìn rất chính trực và tinh táo không dễ bị anh thao túng tâm trí đâu . "

Oh...hừ hừ.....Cô tự tin thế ? Được thôi , từ này cứ tỏ ra bình thường như trước là được . _Hắn đề nghị nghiêm túc .

Nó càng nghiêm nghị hơn : " Tất nhiên , tôi chỉ lo có kẻ gây hấn giờ trò tiểu nhân trước là anh thôi . "

Hết chuyện rồi , lều ai nấy về . Chúc cô nằm mộng không bình yên ! _ Cổ Huyết chột câu chúc đầy ẩn ý .

Anh cũng thế ! Bái bai ...! _ Nó đáp trả đùa .

*** **

Đôi lời Tác Giả .

Lý lịch :

Tên hiện tại Cổ Huyết .

Thân phận thực sự chính là 1 tên " Ma Huyết Đại Vương " tại thế giới mà cả con người sống cùng thời đại với những dị nhân .

Tên này tuy tuổi đời còn rất trẻ khoảng trên 20 hơn Tác giả hai con giáp , nhưng là một tên ác ma , lãnh khốc đã tàn sát và lấy đi hàng vạn linh hồn và sinh mạng con người .

Mang vẻ ngoài ma mị , cùng với dung mạo bắt phàm đã khiến bao thiếu nữ tình nguyện hi sinh tuổi xuân hầu hạ hắn , tất cả bọn họ đều bị nhan sắc hắn làm mê mị tâm trí . Nhưng đều bị hắn từ chối và phải bỏ mạng oan uổng .

Tên này không hề ham mê nữ sắc , hắn chỉ có sở thích uống máu tất cả loại máu từ con người càng trẻ càng ngon .

Thế nên những ai có suy nghĩ dùng mỹ nhân kế với hắn là hoàn toàn sai lầm tai hại .

Hắn là con của Cổ Ma Đại Vương và mẹ hắn là một con người bình thường lai tạo nên .

Vì vậy hắn là nửa ma nửa người .

Chính vậy , tên Cổ Huyết này đến giờ vẫn chưa muốn tiết lộ thân phận thật tránh nó biết được càng đề phòng hắn hơn .

_ Đặc biệt tên này rất ghét loại nữ nhân giả tạo , tự cho mình đạo đức thánh thiện , tự cao tự đại .

Sở dĩ hắn ta ghét như thế là vì hắn có khả năng gọi là " Thuật Đọc Tâm " , có thể đọc được suy nghĩ và tâm tư của người khác .

Tên này đã đọc được biết bao nhiêu tâm lý con người và cảm thấy không có niềm tin vào bất cứ con người nào ngoại trừ Mẫu Vương hắn .

Kể từ ngày lên ngôi , ngày đó phụ thân , phụ mẫu hắn đã qua đời vì bị gian tế hãm hại . Do đó hắn không tin bất kì ai , khả năng đọc tâm của hắn bắt đầu bộc phát từ biến cố đó .

Haizzzz...thế này tội cho cô nàng Doãn Tuyết Anh quá !

Tuy nhiên , khi đến với thế giới hiện đại truyền thông đại chúng thời nay , pháp lực hắn tuy vẫn còn ẩn thân nhưng không thể thi triển ra bên ngoài trừ thuật đọc tâm là có thể áp dụng .

Lý lịch Tác giả bị xuyên không :

Tên ảo Lâm Tử , tên thật xin được giữ bí mật .

Tuổi đời trên 20 , hiện tại công việc tạm bảo mật . Sống trong gia đình bình thường , ở ngoài truyện tác giả thật này là người sống nội tâm , thẳng thắn , đôi lúc nổi máu troll người . Không có bạn bè , phải nói là hoàn toàn cô độc .

Là đứa con gái không một mảnh tình vắt vai , ế truyền kiếp . Luôn chìm đắm vào thế giới của riêng mình , thích đọc truyện , sáng tác viết lách theo phong cách chính mình .

Nhan sắc khá bình thường , không có gì nổi trội hơn ai nhưng được cái đôi mắt to đen tuyền , gương mặt tuy không Vline theo vẻ đẹp đang phổ biến hiện nay nhưng đủ hài hòa tạo nên vẻ đẹp tiềm ẩn riêng . Nước da trắng trung bình , thân hình bình thường ba vòng bình ỏn giá (HiHi) .

Chúng ta cùng quay về nhân vật nam chính , nữ chính nhé !

Sau khi đánh bài Chuồn , hai con người ngồi thờ hồng học tại nơi hoang vắng lạ lẫm .

Du Vỹ Tường mở hời nhể nhại vô thức dùng tay quẹt lên trán mờ lờ : " Hà.....Hài.....zzzz ! Đuối chết tôi rồi ! "

Đến lượt cô nàng Mạc Hiểu Tinh , cô vừa nuốt nước bọt vừa thờ khi khi : " Khi.....hì.....thật con ma đó khi không xuất hiện , làm chạy muốn chết à ! "

" Ý..không đúng nhì ? Sao tôi cảm thấy con ma đó quen mắt lắm ...ừ..hm..Hình như có gì đó không giống ma tẹo nào ". Cô cố moi móc bộ nhớ .

Vỹ Tường nghe cô nói cũng đâm ra nghi quặc : " Lẽ nào chúng ta bị ai đó Troll ? "

" Chính xác " ! Cả hai đồng thanh .

Hai nhân vật định thần lại ngồi gốc cây to nghỉ mệt . Chợt , trên trời trong không gọn mây lại có rất nhiều vệt sáng soẹt xuống lần nữa và cả hai lại phải chiêm ngưỡng " Mưa sao băng " đẹp nhất .

" Ủm ? Đây là đâu thế nhì ? " Cô hướng mắt đảo quanh hỏi Vỹ Tường .

Cậu ta cũng nhận ra họ đang bị xa nơi cư ngụ , hai đôi chân ấy lại phải lê thê khăn trương tìm đường quay lại lều trại .

Họ càng quần lối càng đi xa hơn thế là lạc vào khung cảnh lạ lẫm . Ban đêm trong rừng không một ánh đèn , Hiểu Tinh bật điện thoại lên dò đường cũng chả xong vì sóng mất điện thoại tắt nguồn vì pin cạn . Vỹ Tường cũng tình cảnh y hệt . Màn đêm tối mù khiến cả hai đi lạc , lúc này lý trí cậu càng căng thẳng lo lắng tay vô thức nắm chặt vào bàn tay lạnh như nước đá của cô .

Hiểu Tinh bỗng cảm thấy bàn tay cậu siết chặt tay mình lòng bối rối : " Way , Anh nắm tay tôi làm gì thế hở ? "

Cậu ta lúc này bỗng trở nên lạnh lùng , ánh mắt cương nghị miệng thốt : " Không nắm chặt thế này chúng ta sẽ dễ bị lạc nhau hơn , cô muốn lạc một mình hay hai mình đây ? "

Cảm giác gì đó ảm áp từ lòng bàn tay cậu ta thoát ra khiến tâm cô cảm thấy an toàn lạ thường , sau khi vòng quanh mấy bước cô cậu nghe tiếng suối chảy , lòng mừng rỡ tiến tới âm thanh róc rách ấy phát hiện có một hang động nhỏ nằm cạnh khe suối .

Cô cùng cậu vào trong ẩn nấp tránh thú rừng tấn công . Hang tuy nhỏ nhưng đủ trú ẩn khá an toàn không có sinh vật lạ nào .

Hai người ngồi dựa lưng vào thành hang , chân cô khúm núm vì trời bỗng se se khí lạnh hiu hắt , chiếc áo khoác quá mỏng làm cô lạnh tê người chấp hai tay đan nhau thổi hơi .

Vỹ Tường cậu ta tự nhiên cởi áo khoác dày dặn của mình tay choàng khoác lên người cô nét mặt quan tâm lo lắng ra bên ngoài .

Cô cảm thấy ảm áp hẳn và con buồn ngủ kéo đến , Hiểu Tinh dựa đầu vào bức tường hang ngủ vì hang quá cứng nên cô đành úp mặt vào 2 đầu gối ngủ tạm .

Cậu ta lại sinh lòng từ bi hỷ xả của mình lấy tay dịu dàng đẩy đầu cô vào vai mình rồi vịn cả cánh tay lên vai cô đầu cậu vô thức tựa vào đầu cô , cứ tư thế ấy hai người họ ngủ lúc nào không hay .

Nó vừa xử lý xong vụ thân phận tinh thần có vẻ bất ổn nằm lăn ra suy nghĩ cách ứng phó tên ma đầu Cổ Huyết quên bèn đi sự bóc hơi của cô bạn thân Hiểu Tinh .

Lăn qua lăn lại ngủ chẳng xong , nó chợt nhìn rồi tự hỏi : " Ể ..hình như có một sự thiếu không hề nhẹ ở đây ? "

Nó hô hoán đánh thức cả bọn đang say ke với giấc mơ : " Dậy...dậy hết..dùm tở...! "

Tiếng nó át cả tiếng ú ừ của Luru Trinh , hết thấy dụi mắt hỏi đồng loạt : " Zi dạ ? "

Bên phòng con trai cũng xốn xang lên lòng sục khắp ngõ ngách cùng bọn con gái cầm đuốt rầm rộ đi kiểm hai đứa trẻ lạc .

Buổi tối đó đèn đuốt sáng ngời với đội binh hùng hậu . Nó thề trách bản thân : " Chết mình rồi , lỗi tại mình làm lỗi quá không biết họ có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không ? "

Nó mang theo sự tự trách rờn rã theo đoàn tìm khắp nơi , vạch từng bụi cây khe hở trong rừng vẫn bật vô âm tín .

Suốt đêm thức đồ xô công cuộc tìm người mất tích đến hùng sáng tất cả trở về về mặt vô vọng .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tác Giả Ghi Công Quỷ Vương Hiện Hình !

Chap 17 : Tác Giả Ghi Công & Quỷ Vương Hiện Hình !

Sáng sớm tiết trời bỗng chuyển lạnh sau đợt giảm rét , nhóm người Luru Trinh và khắp các lều trại khác được thông báo quy động lực lượng chia nhau tìm kiếm tung tích hai sinh viên thất lạc .

Lều cô nàng Trương Ý Hàm hay tin Võ Tường mất tích , cô lo lắng vô cùng mắt đỏ hoe sang bên lều Luru Trinh và Nó hỏi thăm sự tình .

Ý Hàm tâm trạng rối bời : " Có chuyện gì với Du Võ Tường thế , còn Hiểu Tinh đâu ? "

Luru Trinh thay mặt cả nhóm giải đáp : " Tụi tớ cũng chẳng biết , nghe nói suốt đêm hôm qua là 2 người đó không về trại mà mất tăm mất tích luôn tới sáng nay . Tụi tớ cũng đi kiếm muốn rã chân đây mà chưa thấy tăm hơi đâu . "

ý Hàm nghe thế mắt rưng ướt lệ thút thít khóc : " Tớ...tớ..lo...lắm , híc ..híc..sợ anh ấy gặp chuyện bất trắc ...híc...! "

Doãn Tuyết Anh ngay thơ hỏi : " Bộ cậu và cái người họ Du đó đang có quan hệ tình cảm hả ? "

" U..m..híc..anh ấy là người rất quan trọng với mình.. " . Cô nàng nói trong nước mắt .

Lâm Từ ngồi thừ ra phờ phạc thức cả đêm , bất thành linh lên tiếng giải thích , khai rõ tội tình :

" Tất cả là tại mình , hôm qua do mình giả ma troll bọn họ chạy mất dép nên giờ mới thành ra vấn đềhaizzz ! Mình thiệt tình không cố ý , chỉ muốn troll cho vui thôi ai ngờ ...haizz...Xin lỗi mọi người ! "

" TẠI SAO CẬU LẠI LÀM NHƯ VẬY HẢ ? " Trương Ý Hàm bỗng nổi cáu lên lớn tiếng với Nó .

" Xin..xin lỗi , mình cũng lo lắng và cố gắng lấy công chuộc tội đây ". Nó yếu giọng giải thích lần nữa .

Luru Trinh lên tiếng giúp Nó giải vây : " Ok ok...chuyện đâu còn có đó , tớ nghĩ bọn họ sẽ không có gì nguy hiểm đâu , cậu hạ hỏa đi ! "

Cậu nghĩ xem Du Võ Tường là thiếu gia và là con trai , sức khỏe tốt , đầu óc thông minh , không có gì làm khó được anh ta . Còn Hiểu Tinh , cậu ấy bình thường thích thám hiểm phiêu lưu , kiến thức sinh tồn cũng không tới nổi tệ , các cậu nghĩ có đúng không ? "Luru Trinh một mạch diễn giải trấn an mọi người .

" Nói như cậu còn nghe được ". Ý Hàm nhẹ giọng hằn .

Thực chất , Trương Ý Hàm này chỉ lo lắng cho Du Võ Tường , cô lại cảm thấy ngày càng cảm hận Hiểu Tinh . Cô lo lắng hai người đó phát sinh tình cảm chiếm đi Võ Tường hoàn hảo của cô .

Đám con trai nhóm trại khác cũng qua tập hợp quanh lều nhóm Lâm Từ , Uông Trạch Đông cũng có mặt tại đó .

Cậu ta cùng nhóm kia vừa quay trở về nơi hai người đó bắt đầu mất dấu .

Lập tức Cổ Huyết từ hướng khác đi vào phát biểu : " Đây ! Các người im lặng hết đi , tôi có tin tốt lành đây ! "

Phát hiện trai lạ , lại còn là mỹ nam đám nữ nhi tìm độn lên tới ngực mắt đầy sao mê như điều đồ . Trương Ý Hàm lần đầu nhìn thấy hấn ta hồn cô cũng bị mất hết bảy vía , thay đổi nhịp tim .

Lòng thầm nghĩ : " Sao..sao..ờ..đầu xuất hiện người này vậy nhỉ ? Sao trước giờ mình hoàn toàn không biết ? Vỹ Tường hảo soái bao nhiêu anh ta lại hảo mỹ bấy nhiêu ..! "

Hai vẻ đẹp hoàn toàn ngược từ phong thái cho đến tính cách . Một chàng lạnh lùng nam tính , chàng kia lại đẹp một cách ma mị .

" Tin gì , tin gì nói mau ! " Ba người gồm Nó , Luru Trinh , Tuyết Anh nhao nhao dồn dập hỏi .

Hắn ta ngồi thư thả đáp lời : " Lúc này tôi đi dò đường đem theo ống nhòm nhìn xa xa thấy có một hang động nhỏ đang có khói phát ra ở gần khe suối , tôi nghĩ có thể ở đó có tin tức hai người kia . "

Nói rồi , hết thấy lều trại đồng loạt chia tổ nhóm ra tìm lần nữa , nhóm Nó gồm có :

_ Nó , Luru Trinh , Tuyết Anh , Lập Tuyên , Cổ Lực Quân và một vài bạn khác do Cổ Huyết đại nhân dẫn đầu .

Nhóm Trương Ý Hàm :

_ Cô , Ưông Trạch Đông cùng một giảng viên chủ quản nhóm và những bạn khác .

Hai nhóm bắt đầu hành sự , Cổ Huyết sau khi khảo sát địa hình , anh ta cho biết : " Bây giờ tuyết rơi dày đặc thế này , hơn nữa địa hình lúc này càng hiểm trở gây khó khăn cho việc tìm kiếm . Từ nơi chúng ta xuất phát đến địa điểm khả nghi có ba khúc suối khá là sâu trơn nguy hiểm , các người cần thận đấy ! "

Lời hắn ta căn dặn cứ y như từng sinh sống trong rừng ý , rất ra dáng thủ lĩnh .

Tuyết Anh ngưỡng mộ khen hắn : " Oh...có vẻ anh am hiểu về địa hình rừng núi quá nhỉ ? "

" Tôi từng sinh tồn một khoảng thời gian trên núi mà , chỉ là chuyện nhỏ thôi ". Hắn ta bình thản nói .

" Wow...thảo nào cậu lại sành sỏi đến thế ! ". Lực Quân bất ngờ lên tiếng tán thưởng hắn .

Nó nhìn qua Lập Tuyên nhiều chuyện : " Hey , Lực Quân nhà anh sao tự nhiên khen một thằng đàn ông thế ? "

Lập Tuyên nói nhỏ : " Từ hôm gặp tới nay là vậy đó , ấn tượng rồi ! "

Não nó hỗn loạn : " Chết cha , không lẽ tên này bị hắn bẻ cong thật rồi ta ? Thế thì chả lẽanh ta thụ mất rồi ? "

Nó thò thê : " Đây Lập Tuyên tôi nghĩ anh bạn của anh cần kiểm tra lại tâm sinh lý rồi đấy ! "

" Đây , cô tưởng tượng xa quá rồi đó , chơi chung từ nhỏ lý nào cậu ta thụ hay công tôi còn không rõ sao ? ". Lập Tuyên khẽ rung mình khi nghĩ tới những lời nó nói .

" Hê mấy người đang nói xấu gì tôi đấy ? ". Lực Quân cảm thấy ngứa lỗ tai ngoảnh lại hỏi .

Bọn nó gộp cả Lập Tuyên hiền lành đồng thanh : " Không có gì ! "

" What ? Hôm nay các người đồng thanh lạ nhỉ ? " Lực Quân ra vẻ nghi ngờ .

" Đây , tại này đồng thanh đồng thủ chứ không có đồng tính nhá ! ". Lâm Tử phát ngôn gây bão .

Nguyên nhóm nghe câu nói đó cười đến những cả chân tay , làm cho Lực Quân mặt sượng ngắt . Sau trận cười hả hê giải tỏa căng thẳng , những đôi chân tiếp tục hành trình .

Nó nào hay rằng tên Cổ Huyết cũng sặc cả nước enzym vì câu nói đậm chất tiểu lâm của nó . Hắn ta giờ tay lên phát biểu : " Dừng lại ! Đằng kia có người , qua đó xem sao , nhanh ! "

Hội nhóm dừng lại quan sát thấy cách xa dải núi hiểm trở kia phía dưới có hai người đang đốt lửa khói trắng lan tỏa .

" Chà...muốn vượt dải núi đó coi ra khá khó khăn ..". Lập Tuyên chắc lưỡi .

Cả bọn lập tức gọi đội Ý Hàm qua thảo luận cách vượt núi .

Cuộc thảo luận hoàn tất . Các bạn nữ thấy vách núi quá sâu nên không ai dám xuống , chỉ có hai anh thanh niên khỏe mạnh là Lập Tuyên và Cổ Huyết xuống đưa hai người mất tích trở lên .

Hiểu Tinh được cột dây thừng vào hông ở trên Nó và Luru Trinh nắm kéo phụ . Ở dưới vì quá hiểm trở nên Lập Tuyên xung phong đẩy lên giúp .

Còn về Vỹ Tường cậu được Cổ Huyết hộ tống trở lên nhanh chóng an toàn .

Khi lên trước , Võ Tường cũng góp tay kéo Hiểu Tinh , cậu nắm chặt cổ tay cô miệng kêu : " Nắm chặt lấy , chân cô nhớ đạp đẩy lực lên đó . "

Trở đầu lên được gần tới phía trên , nhìn xuống thấy đáy vực sâu thăm thẳm , dây Hiểu Tinh bị rạn khiến cô tụt dần dây sắp đứt , Du Võ Tường và cả nhóm vô cùng hoảng loạn tìm mọi cách , khi tay cô chỉ còn ba ngón thì tức thời Lâm Từ đã cột sẵn dây vào người sợi còn lại quấn chặt vào thân cây tiền thẳng tới lao xuống trông dây khác chắc hơn vào người Hiểu Tinh . Nhờ đó Hiểu Tinh may mắn treo lên an toàn .

Nguyên đám thờ phào nhẹ nhõm thì chỉ hai Lâm Từ còn lủng lẳng dưới kia mồm quát lớn : " Này.....! Kéo tôi lên với.....! "

(" Tội nghiệp ghê chưa ? Kha..kha ". Tác giả xin có lời thương hại .)

Lúc này cả bọn hoàn hồn nắm dây kéo giúp cô nàng lên , gần đến đích sợi dây bỗng kêu rần rần , tách một cái , mọi người chưa ai kịp chụp lấy tay cô , thế là nàng tác giả được nhảy dù tự do . Nó nhanh tay tóm lấy cành cây mọc trên khe núi và treo tồn teng trên đó tay trái cô tóm lấy vách đá tay phải bám chắc vào cành cây mỏng yếu đuối kia .

Phía trên cả chục người thót tim nhìn vọng xuống thăm cầu nguyện cho nó . Hiểu Tinh hét to và ngất lịm khi thấy nó vì mình mà xả thân anh dũng . Lưu Trinh khóc đến chết đi sống lại , bọn hấn lắc đầu mặt hiện rõ nét đau thương .

Còn nó . Lâm Từ đang dùng hết sức bình sinh tìm cách tự cứu lấy mình với nhánh cây yếu ớt cùng vách núi cheo leo .

Tâm nó tuy sợ hãi nhưng ý chí sinh tồn của nó cố giữ quả đầu thật bình tĩnh bám chặt hết mức có thể từ từ bò lên từng phiến đá có lỗ trên vách núi . Chân đạp từng cục đá một cứ thế cho đến khi móng cùng ngón tay rướm máu , chân xước li ti những vết dài có , ngắn có , nó trượt dần , trượt dần...

Sự sống kéo dài được khoảng 15 giây thì nó sức lực cạn kiệt thả con điều mang tên " Lâm Từ " vào con gió lồng lộng mát rượi .

Lúc này nó chỉ hi vọng có một điều duy nhất là được quay về thế giới bên kia một cách miễn nguyên .

Trong lúc " Thập Từ Nhất Sinh " có bàn tay lạ hoắc nào đó vớt ngay eo nó bay như chim đại bàng vút lên không trung , trong đầu nó lúc này , mắt nhắm tịt lòng nó suy tưởng : " Gì nữa đây ? Chẳng lẽ mình chết như vậy chưa đủ thảm hay sao mà trời nỡ sai đại bàng tới giúp mình đi ? No ! Chết vậy ta không cam tâm! "Nghĩ chưa xong nó đã bất tỉnh nhân sự .

Lúc hấn tận mắt chứng kiến nó rơi từ độ cao đó xuống vực , hấn ta bỗng cảm nhận tim mình đau gấp ngàn lần " Vạn Tiền Xuyên Tâm " .

Hấn ta lẳng lặng trốn vào nơi thần không hay quỷ không biết mà hiện nguyên hình tóc dài bồng bênh ánh mắt đỏ ngầu , diện bộ y phục dài màu đen chấm chân mà hấn thường mặc lúc ở thế giới của hấn .

Nhanh như chớp hấn lao mình xuống vực bay mà chả cần cánh tóm lấy eo nó ôm chặt rồi nhảy vút lên trên đặt nó nằm trên bãi cỏ vắng vẻ với tâm trạng lo lắng tột cùng .

Mặc cho ân nhân cứu mạng nó lấy miết nó đã không tỉnh nổi phần vì sức suy lực kiệt , phần vì vết thương , phần vì mệt mỏi .

Hấn đặt tay lên mũi xem còn hơi thở không : " May quá , cô ta còn thở ..Phù...! " Sau đó đội tóc giả vào ăn mặc lại như cũ , bế nó về trại .

Tên ân nhân biết bay đó lực bất tòng tâm bế nó gọn hơn trên tay đem về trại trong sự ngỡ ngàng của hàng nghìn con mắt .

Hiểu Tinh và Lưu Trinh tỉnh lại sau cơn ngất nghe ồn ào vội bước ra ngoài xem . Bọn hấn cũng đổ xô ra xem có chuyện gì mà ồn ào .

Cảnh tượng Cổ Huyết đang bế Lâm Từ trên tay cùng đôi mắt hấn lên tia lửa đằng đẵng tà khí từng bước chân tiến về trại ập vào mắt các cô gái làm cho Đoàn Tuyết Anh bất ngờ lòng nhói lên cảm giác đau nhệ .

Anh ta bỗng nó vào trại bỏ nó nằm xuống và hờ hững bước đi mặc cho các cô làm gì thì làm . Hiểu Tinh , Lưu Trinh vừa thấy nó được bế trở về không khỏi sốc ôm chầm lấy thân thể đầy thương tích của nó khóc nức nở .

Hiểu Tinh khóc nước mắt nhỏ giọt lên ướt khuôn mặt nó cảm xúc dâng trào : " Huhu.....tớ cứ tưởng cả đời này không được gặp cậu nữahu..hu.. " .

Lưu Trinh mắt sưng húp sờ lên gương mặt nhợt nhạt của Lâm Từ miệng rung rung : " Saocậu ..cậu ..liều mạng quá..vậy hả Lâm Từ ? Cậu đúng là đồ ngốc mà ! "

Bọn hấn cũng có mặt chứng kiến cảnh lâm li bi đát ấy , 3 người bọn hấn tự thán : " May cho cô ta không bị tan xương nát thịt , xem như mạng lớn đấy . "

" Là nhi ? Tên Cổ Huyết này tìm xác cô ta ở đâu mà hay vậy nhi ? " _ Võ Tường nghĩ mãi không thông được chuyện kì lạ này .

Lục Quân càng thắc mắc : " Rõ ràng thấy cô ta rơi tự do thế mà , sao còn sống hay thật ? "

Lập Tuyên gãi đầu khó hiểu : " Không lẽ cô ta được thần rừng hộ mạng nhi ? "

Nó nghe ồn ào mắt mở ra , thấy bản thân đang ở trại lều ngạc nhiên vô cùng . Nó nhìn quanh từng người một tự tát vào mặt mình : " Ui...ya đau thật

này..Há Há..Sao mình còn sống vậy ta ? Hello...! Mọi người có nhìn thấy tôi không ? "

Nó hỏi một câu ngu hết chỗ nói .

Hiếu Tinh thấy nó mở mắt tỉnh dậy mừng quá ôm nó chặt hai làm nó mém ngạt thở : " Cuối cùng cậu tỉnh rồi , làm bọn tớ lo cho cậu , sợ gần chết ...tưởng cậu toi rồi chứ ? "

Nó tỉnh tuồn trên cô : " Hề...không thấy tớ còn sống nhăn răng sao mà khóc như đưa tang vậy hử ? Nín hết đi hai bà cô ! " Nó đưa tay lau nước mắt nước mũi tèm lem trên khuôn mặt hai cô bạn .

" Ủa ..mà quên nữa , sao tớ lại ở đây ? Tớ cứ tưởng mình bị đại bàng gấp mắt xác rồi chứ ? " _ Lâm Từ khò đầu mình tự hỏi .

Hiếu Tinh hỏi : " Cậu hồng nhớ gì hết sao ? "

Tớ chỉ nhớ man máng là mình cố bám vào nhánh cây tay còn lại cào cho được miếng vách rồi rơi tự do , uhm...sau đó tớ sợ quá không dám mở mắt ..rồi tớ đột nhiên cảm thấy cái gì đó đang nâng eo tớ lên tương tựa như móng đại bàng hay con gì biết bay á , sau đó tớ chẳng còn biết trời trăng là gì nữa . " _ Nó hồi tưởng .

Tuyết Anh chen vào một câu : " Chả nhẽ cậu không biết ai đã cứu cậu sao ? "

Nó vò đầu bứt tóc : " Tớ mà biết tớ làm con cậu từ lâu rồi . "

" Là Cô Huyết đấy , chính cậu ta bồng cô về lều , tôi thật không hiểu nổi cậu ta tìm thấy cô bằng cách nào ? " Võ Tường lại cướp diễn đàn lần hai .

" What ? Anh nói gì ? Cô Huyết ư ? " Nó ngạc nhiên có vẻ không tin tưởng tin tức cậu cung cấp .

Hahaha ! Mắc cười , mặc dù hẳn ta từng kể bản thân ở thế giới nào đó nhưng đối với nó từng câu từng lời từ miệng hẳn đều mơ mơ hồ hồ , nó còn chưa tin hẳn .

" Tin hay không tùy cô " _ Võ Tường lãnh đạm nhúng vai .

Mọi chuyện hôm nay lắng xuống êm ả , Hiếu Tinh , Luru Trinh , Tuyết Anh thay nhau chăm sóc vết thương trên người nó . Thay đồ giúp nó , lo từ A-Z . Nhất là Hiếu Tinh , vì cứu cô mà liều mạng suýt chết khiến cô càng cảm động và trân trọng tình bạn này hơn .

Về phía Võ Tường cậu ta cũng thần phục lòng dũng cảm của nó , thầm cảm kích nó vì đã cứu Hiếu Tinh giúp cậu nếu không cậu ta sẽ phải ân hận suốt đời .

Đúng thật là Lâm Từ nó đã lập đại công , vang danh thiên hạ . Hại tính mạng nó chút nữa là " Tở sách ghi công rồi " .

Hết Chap 17 _

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nụ Hôn Bất Cẩn Màn Tổ Tình Bá Đạo !

Chap này nói về bước ngoặt tình cảm giữa cặp đôi Châu Lập Tuyên và Luru Trinh .

Đêm tối kéo đến , khí trời càng lúc càng hạ nhiệt . Tuyết phủ kín ngon đồi cây cối rụng lá tro tro thay nhau rơi đầy mặt đất .

Tất cả sinh viên thi nhau hít thở thả khói lạnh phì phì , Lâm Từ , Luru Trinh và hai người còn lại ngồi se tay bên đống lửa lập lòe tỏa hơi nóng . Mặc Hiếu Tinh tay đan nhau se se thổi hơi vào tay miệng bọc bạch : " Lạnh quá , tuyết đẹp thật , khung cảnh cũng đẹp thật ..hà ya.. sao tớ có cảm giác gì đó rất lạ ? ..Hắc...Xuê.....! " Cô nàng nháy mắt thật mạnh làm cả bọn giật mình .

" A..yui...xê ra coi chừng lây cảm bọn tớ" . Lâm Từ chăm chọc .

" Xì...., tớ cho lây hết cả đám bây giờ ! " Hiếu Tinh trề môi càng xít lại gần .

Luru Trinh tăng động đứng dậy tập thể dục tạo thân nhiệt , thế là bốn cô gái đẹp lạ này hùa nhau tập thể dục nhịp điệu rừng Amazone .

Nó chân còn đau nhưng cố sức nhảy cùng cho có bộ , " Ạch " Nó té chống hông lên trời ụp mặt vào đống tuyết .

" Chết chưa ? Cho chữa nè ! Kakaka tội bất chước ...kaka ! " . Giọng cười oanh liệt phát ra từ miệng Hiếu Tinh .

Cười sượng mồm, Hiểu Tinh và Tuyết Anh chạy tới đỡ nó dậy phúi phúi mồ hôi nó. Đám con trai lều kè được chiêm ngưỡng màn xiếc khi " Độc Nhất Vô Nhị " của bọn con gái, miệng cười tan hoang cửa nhà. Ngay tên Cổ Huyết cũng bụm hàm che giấu nụ cười đã man bên trong.

Trùng hợp ngay thời khắc ấy, Lưu Trinh bị vướng mắt đôi bao tay len, cô nàng lom khom lục lạo cành cây moi móc đám tuyết gần khu vực bị rớt. Thấy thế, anh bạn Lập Tuyên nhà ta tình nguyện ra tay giúp cô kiểm hộ.

Cô nàng thấy trên cây có cái gì giống với bao tay cô đang mắc trên đấy liền nhanh chân định trèo lên thì anh bạn đó bảo : " Cô ở yên phía dưới, để tôi lên lấy cho. "

Đang ở trên cây, anh chàng đã trèo lên một ngọn khá là mềm yếu mới dúi tay lấy được giò lên phát biểu : " Này, cái này đúng chứ ? "

Lưu Trinh đứng dưới kiểm chứng : " Chính nó đó, anh mau xuống đi. "

Anh ta chưa kịp thò chân trèo qua thân cây thì rắc một phát, nguyên thân hình đồ xô ấy hạ cánh ngay thân thể vị cô nương trẻ măng, môi anh ta " IN " dẫu lên một vật thể mềm mại mỏng manh như cánh hoa anh đào.

Hai đôi mắt trừng trừng chạm vào nhau, tim anh ta đập trống liên hồi còn Lưu Trinh tâm trí đảo lộn, nhịp tim gõ " Bung. Bung...! "

Cô đẩy anh ra mặt đỏ tựa quả táo chín mùi nổi giận dưng dưng dậm chân chạy một mạch vào lều trùm chăn kín mít.

Bỏ mặc anh ta đứng như hình nộm chôn chân tại đó hồi lâu.

Ấu... MaiGót....! Nó đứng đưa hết nguyên bàn tay vào mồm cắn cùng Hiểu Tinh, Tuyết Anh và bọn hán đứng hình, mồm cứng đờ há hốc húng phẩn phim.

Rồi ..xong.. em...nó rồi ...! Lâm Từ mở mồm đầu tiên.

Hiểu Tinh ngắt lời : " Hay chúng ta vào trong xem cậu ấy thế nào ? Đừng đứng im như tượng nữa, đi thôi ! "

Bọn hán tiến lại anh chàng lắc lắc xem anh ta có bị hóa thạch hay không ? Quả đúng như dự đoán, thân như tượng đá. Nếu bị trúng thêm một chưởng " Hôn " nữa có lẽ anh ta sẽ tan rã thành bột không chừng.

Lục Quân mếu máo : " Hết cách rồi sao ? "

Vỹ Tường cảm thán : " Chỉ còn nước búng xác cậu ta rinh vào lều thôi " .

Sau hồi lâu hì hục khiến bức tượng hóa thạch, đám nam nhân nằm ịch xải tay nghỉ mệt.

Lều Lưu Trinh, ba đàn chị vây quanh một núi mền cao, cục nhân bên trong chính là nhỏ Lưu Trinh. Tim cô nàng bé nhỏ này đang rộn ràng quẫy tung lồng ngực vì " Nụ Hôn Bất Cần ", xấu hổ ghen ức không dám vác mặt ra ngoài nhìn nhân loại.

Hiểu Tinh ngồi cạnh an ủi : " Cậu ổn chứ ? Ra đây đi ! Có gì đâu mà mắc cỡ, chỉ là vô ý thôi mà ! "

Nó hí hí mở nhẹ lớp mền liền bị cô nàng ghì lại. Tuyết Anh ở đó khoanh tay nói : " Ra đi chứ, chuyện có tí xiu mà cũng trốn. "

Vừa kết câu, Lưu Trinh tung mền ra bỏ chạy ra ngoài gốc cây gập mặt vào hai đầu gối khóc nhe một mình.

Thật ra trước giờ cô chưa từng biết yêu là gì, cũng chưa từng nắm tay chứ ở đó mà nói đến môi chạm môi, lý do cô khóc là bị tước mất nụ hôn đầu trước mặt đông người như thế. Rơi vào tình thế như cô ai mà không xấu hổ cho được.

Đám người Hiểu Tinh chia nhau ra tìm cô sợ cô nghĩ quẩn làm bậy nhưng chẳng thấy tung tích, chạy qua lều bên cạnh thăm vấn bọn nam sinh.

" Này, tại bạn của các người hết đây ! ". Hiểu Tinh bất bình lên tiếng trách.

Du Vỹ Tường tiến tới đứng gần Hiểu Tinh chỉ cách vài centimet là mặt chạm mặt, cậu ta nhìn xoáy vào mắt cô nghe ngang đáp : " Why ? Chuyện gì nữa đây ? Tất cả chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi mà. "

Lập tức, ánh mắt hình viên đạn của cô nàng Mạc Hiểu Tinh bắn vào tim cậu nói : " Nếu không nhờ bạn các người nhúng tay vào làm sao có chuyện này ? "

" Hây ..hây.. được rồi, mấy người không thấy bạn tôi cũng khổ sở lắm sao mà qua đây khiển trách ? ". Lục Quân cất giọng bênh vực.

" Phải đó, cậu ấy cũng bị mất nụ hôn đầu quý giá là do làm phước giúp cô ta thôi ! ". Vỹ Tường vô tình tiết lộ.

" Bây giờ bạn tôi đang bỏ chạy mất tâm rồi kia, tại này đang đau đầu kiểm đây mấy người không cảm thấy tội lỗi gì sao ? ". Hiểu Tinh lo lắng cãi.

" CÁI GÌ ? CÔ TA ĐI ĐÂU ? " . Bức tượng kia đang bất động bỗng nhiên mở miệng thỉnh linh .

Nhận thấy tình hình có vẻ căng , Lâm Từ nhảy cóc vào bọn họ hòa giải : " Stop...! Bây giờ không phải là lúc cãi nhau mà phải cùng nhau giải quyết cái người mất tích đây này . "

Giải quyết mâu thuẫn hoàn tất , hai bên đương sự hợp lại chia nhau tìm cô nàng Luru Trinh đang khóc lóc ở nơi gốc cây thông già đằng nọ .

Hức..hức....tức chết mè.....tự nhiên bị mất nụ hôn đầu vô duyên vô cớ hà.....ẹ..ẹ..híc..híc ! Luru Trinh khóc rờn rờn trông hết con nít ba tuổi , miệng đầy oán trách tên thú tha kia .

Cô nàng đầu biết xa xa có tên tướng cướp đánh mất nụ hôn ấy đang tiến sát gần cô , tên đó từ tốn ngồi cạnh cô vỗ về nhẹ nhàng vào đầu cô giọng nam tính dịu dàng phát ra : " Thôi..thôi.. cho tôi xin lỗi ..! Làm ơn ..nín giữm tôi ...khóc gì mà như trẻ con vậy.. trời ạ ! "

Luru Trinh giật mình quay lại thấy tên tội nhân ấy còn dám mang mặt hăn ra dỗ dành mình , cô đẩy hăn bật ngửa ra mắng té tát : " Hừ....! Ai mượn anh tới đây hà " ..ĐỒ XẤU XA ..! "

Lập Tuyên vẫn ân cần tiếp cận : " Xin lỗi mà...tôi không cố ý .., tôi là đồ xấu xa đó được chưa ? "

Cô nàng vẫn quyết liệt tránh xa anh , chân cứ thụt lùi thụt lùi cho đến khi đằng sau là một đoạn dốc đầy rẫy nguy hiểm . Lập Tuyên bỗng hét to : " Dừng lại ! Phía sau cô là vực thẳm đấy ! "

Cô kịp quay lại nhìn thì Lập Tuyên chân nhanh tựa tên lửa phóng tới kéo tay Luru Trinh lôi cô lọt thỏm vào lòng cậu .

Cậu ta mặc cô nàng đang ra sức vùng vằng giãy giụa mà ôm cô thật chặt vào lòng .

Cô đã không còn sức giãy nữa thay vào lúc đó cô nghe được tiếng tim cậu đập cực mạnh và nhanh . Luru Trinh đành im lìm nói trong hơi thở yếu ớt : " Anh buông tôi ra được chưa ? Nghẹt thở chết mất ! "

Châu Lập Tuyên cậu ta có lẽ không thể kìm nén tình cảm được nữa , sắc mặt trở nên nghiêm túc đến đáng sợ phát ra câu tỏ tình đậm chất đàn áp : " Tôi thà để em chết vì ngạt thở trong lòng tôi còn hơn là thấy em bị rơi xuống vực ! "

Tim cô chợt ngừng sững sờ khi nghe câu nói mang tính đàn áp từ miệng Lập Tuyên . Luru Trinh run rẩy xen lẫn cảm giác khó tả , tâm trí cô nàng bấn loạn thính giác trở nên lúng búng , môi run run nhẹ lấy hết can đảm hỏi lần nữa : " A...nh...mới..mới..nói..vậy...là..là..có..ý...gì..? "

Châu Lập Tuyên mặt đanh thép chốt câu cuối : " Ngoái lỗ tai lại , nghe cho rõ này ! " HẾT . "

Cậu ta đẩy nhẹ Luru Trinh ra mắt đăm đăm nhìn cô bắt ngờ " Kiss " nhẹ cô một phát sau đó quay lưng bỏ đi vẫn không quên ngoảnh đầu lại cười cho phát nữa khiến Luru Trinh cứng họng , tim như ngừng đập đứng thất thần .

Ba cô nàng còn lại và ba anh chàng kia kịp chạy đến thấy cô đang sững người đứng như trời trồng , Nó nắm vai Luru Trinh lay lay người cô vẻ lo lắng hỏi : " Cậu ..không sao chứ ? " Vì thấy Lập Tuyên vừa quay về từ phía cô .

Hiếu Tinh cũng thấy thế và ba người nam kia cũng thế .

Chuyện gì tới cũng đã tới , chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra . Phải khen ông bạn Lập Tuyên này , bình thường hiền khô như cục đất . Không ngờ " Lù lù mà vác cái lu chà bá chạy thế này " . Để từ phục ngài quản lý sắt đất , xem ra nam chính của chúng ta cần phải học hỏi vị sư phụ non này .

Về trại Luru Trinh như người mất hết linh hồn , mặt đỏ ửng ra càng làm bọn con gái lo lắng hơn . Nửa đêm , Luru Trinh tỉnh hồn bỗng hét ầm lên " Á.H.....! " Cô ôm đầu mình thức trắng đêm .

Lều trại bên nam , Cổ Lực Quân lấy làm lạ hỏi : " Cậu với Luru Trinh đó có chuyện gì thế ? Kể từ lúc cậu trở về tới giờ thấy lạ lắm nha ! "

' Mặc kệ tó ! " . Đổi lại câu hỏi đầy sự quan tâm Lập Tuyên lạnh lùng đáp lửng .

Lực Quân quay qua nhìn Vỹ Tường tìm sự cứu vớt , đáp lại cậu ta Vỹ Tường mặt vô cảm đáp chần chờ ngon lành .

Cổ Lực Quân ức chế tự hỏi bản thân : " What ? Các người , các người , thái độ gì thế này ? "

Cổ Huyết mò mò từ ngoài kéo cửa lều bước vào mặt vô tội vạ kéo chăn đắp thư thả nhắm mắt ngủ , bỏ mặc ông thần tò mò này mình ên với mớ hỗn độn trong đầu .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bảo Tuyết Trong Tim

Hôm nay là ngày kết thúc chuyến dã ngoại, tất cả mọi người đều lui cui tay xách nách mang bỏ đồ đạc vào thùng xe chuẩn bị lên đường rời khỏi khu rừng nguyên sinh nơi cắm trại suốt mấy ngày qua .

Mạc Hiểu Tinh mang theo tá đồ lỉnh kỉnh tay phải xách balo , tay trái kéo vali nặng trĩu khiêng lên không nổi cô thở hơi mệt mỏi .

Du Vy Tường trông thấy chạy nhanh tiến gần xách hộ chiếc vali vút vào thùng xe tiện miệng mắng mỏ vài câu :

" Con gái con lú , đem chi lăm đồ rồi xách không nổi bỏ xừ ..haizz..! "

" Nè , tôi không mượn ai kia xách hộ rồi kêu ca nhá " . Hiểu Tinh trả treo .

Lâm Tử lọt chột đâm hơi xen vào : " Thôi mà , người ta có lòng hảo tâm mà , cậu cứ mặc kệ đề Hiểu Tinh . "

" Lo thân mình đi " . Cả hai đương sự đồng thanh ra hiệu may miệng nó .

Nó Lâm Tử tự trách mình lo chuyện bao đồng : " HẢ..., khi thật ! Mình đang giúp họ cứu vãn hòa bình thế màAczzzz...! "

Nó thân nhỏ con lon ton xách chỉ 1 chiếc vali nhỏ gọn thấy bịch vào hăm xe , vai quai balo nặng trĩu leo lên chiếc xe đang rục rịch chuẩn bị khởi hành .

Chỉ có Lưu Trinh là sướng nhất quả đất , nàng đã có hộ vệ siêu cấp mang xách tất cả hành lý cho nàng thông thả lên xe ngồi ngắm cảnh hihi , nói là biết ngay rồi " Ngự Tiền Đới Đào Hộ Vệ Châu Thiếu Hiệp " chứ còn ai !

Trên chuyến xe xanh này đang hiện hữu những cặp uyên ương ản hình . Ý Hàm bỗng xin đổi qua xa Hiểu Tinh , cô nàng vào đứng chỗ Lâm Tử đang ngồi vì Vy Tường không hiểu sao lúc về đổi chỗ ngồi sau lưng Hiểu Tinh và Lưu Trinh , còn Lâm Tử lại ngồi đây bên kia ngang với họ .

" Rốt cuộc cô nàng Ý Hàm này có mục đích gì đây ? " . Nó tự hỏi bản thân .

Nó cũng chiều ý cô nàng vòng ra sau ngồi ghé chót bốn người với hai gã thanh niên .

Và vị Thánh Ế Lâm Tử đành ngồi từ cửa sổ từ trái qua ban đầu nó ngồi kế Lực Quân , Trạch Đông ba người nói chung khá rộng còn tên Cổ Huyết vẫn còn phụ bác tài chỉnh động cơ xe phía dưới chưa lên .

Lát sau hấn ta lên xe chỉ còn đứng đây cuối là trống được một người ngồi , thay vì hấn qua đầu cửa sổ bên phải thì lạ lùng hấn ta lại nhắm thẳng chen ngang giữa nó và Lực Quân đây ông bạn này xích mông hấn qua một bên .

Nó đang mơ màng ngắm cảnh tai nghe nhạc mấy bản nhạc Rock không hay rằng cậu bạn Lực Quân ngồi kế lại được thay thế là gã ma đầu xảo quyệt Cổ Huyết .

Xe đang cắt bánh bon bon trên đoạn đường gập ghềnh đá mòn hướng ra quốc lộ .

" Lịch kịch..lịch kịch..."

Độ gập ghềnh khiến xe dần như nhảy ngựa làm nó ngồi lại tư thế nhìn lên phía trước , quay mặt qua nó tá hỏa khi thấy gã Cổ Huyết đang ngồi cạnh nó mà không phải là cậu bạn Lực Quân ban đầu .

Nó tịnh tâm lại bấm tiếp bài nhạc khác rồi tiếp tục thả hồn vào khung cảnh ngoài cửa sổ .

Qua khỏi đoạn đường sỏi đá kia , gã Cổ Huyết ngửa lưng thả lỏng cổ ra sau nhắm mắt ngủ trong tư thế "Bụi đời chợ lớn" . Chiếc nón lưỡi trai lụp xụp che hờ đôi mắt cùng mái tóc nam tính kiểu Hàn cắt layer phần mái lệch , tay khoanh hờ chân bắt chéo làm đám con gái ngoảnh đầu lại đưa điện thoại chụp lên vì trông tưởng hấn vô cùng bánh bụi .

Phía trên Hiểu Tinh đang ngủ gật cách cách , đầu hai nhỏ va vào nhau hai đứa đầu đổng tỉnh ngủ nhìn nhau cười làm hai chàng Vy Tường , Lập Tuyên tim nhảy dance phình phình sắp ra khỏi lồng ngực .

Nói về Trương Ý Hàm , cô nàng này vẫn không thể quên được Vy Tường cứ lâu lâu nhìn trộm con người ta .

Xe đang chạy đột nhiên thắng gấp " KẾT.....KẾT.." làm chao đảo dân tình trong xe . Hiểu Tinh và Lưu Trinh nhào đầu lên phía trước may là kịp nắm chặt khung ghế và có đai an toàn bảo vệ .

Còn bọn hán phía dưới đây chót một phen thất thanh hồn vía kịp giữ thăng bằng lại . Tội con bé Tác Giả lo mơ màng ngắm thiên nhiên đầu Nó va vào cạnh tay vịn " Bình " rõ đau không lâu đồ tấy lên hình thành một cục U kích cỡ vừa đủ .

A...O...! ...Xì...s.....Ui ya ! Nó sờ tay lên cảm nhận được mình sắp mọc sừng nó lấy điện thoại soi mặt vào thấy một cục nhỏ đang nhô lên khỏi trán .

Hắn ngồi kế bên cười : " Ha..k...khak... trán cô mọc nấm rồi kìa ! "

Nó nghiêng răng rạo rạo liếc nửa con mắt căm phẫn về phía hán miệng lấp nháp : " Khừ...m ! Mình bị thương mà hán còn cười , thật làmột tên tàn nhẫn vô nhân đạo....HỦ ! "

Hai người con trai ngồi gần cũng cảm nhận được nụ cười hiểm hóc của tên Cổ Huyết này da gà da vịt lôm chôm nổi đầy .

Tất cả là do con nai chạy chắn ngang đường khiến bác tài phanh gấp .

Bất ngờ Lưu Trinh có biểu hiện say tàu xe , Hiểu Tinh lật đật lấy túi ni long ra cho cô bạn nôn vào đấy . Mặt xanh tựa tàu lá dựa vào vai Hiểu Tinh than một lăm cho Lập Tuyên ngồi sau tâm tư lo lắng lóng ngóng lên trên hỏi :

" Wye , Lưu Trinh có sao không ? "

Hiểu Tinh đáp thay : " Say sóng chứ sao , có lẽ do xe dẫn lại ăn thứ khó tiêu " .

Lập Tuyên đá chân Võ Tường ra vì anh ta ngồi trong cửa sổ muốn bước ra phải dạt chân Võ Tường mới chui ra được . Lập Tuyên yêu cầu Hiểu Tinh đổi chỗ cho cậu ngồi cùng Lưu Trinh .

Tinh ý cộng tâm lý lo lắng cho bạn gái rõ mồn một như ban ngày làm Hiểu Tinh chỉ biết cười chiều ý cậu .

Cô bay xuống ngồi chung với Võ Tường , cậu ta không nhường ghế ngoài mà lại bắt cô nàng chui vào trong cửa sổ ngồi vị trí của Lập Tuyên .

Cô nàng ngồi im như tượng không thèm ngó tới bản mặt thiếu gia chính chủ như cậu . Ở trên Lập Tuyên sốt sắng lấy khăn lau mồ hôi trên mặt Lưu Trinh rồi để cô dựa vào vai anh ngủ êm ái suốt hành trình .

Trương Ý Hàm càng ngứa mắt hơn tay nắm chặt đầu đôn mắt hán lên về thù hận khắc sâu vào trái tim cô . Nước mắt cô rơi nhẹ trên môi mặn chát , tim như bị con bão cuộn cuộn thất ngục . Cô sẽ sẽ thay đổi chính mình , không yếu đuối nhu nhược như lúc ban đầu nữa .

Đầy cuối có vẻ " Sóng yên biển lặng " càng gây nổi bất an hơn là ồn ào khi hai tâm hồn kia đang có cuộc chiến tranh thầm lặng .

Lâm Tử bị cú u đầu này làm nhức não muốn ngủ cũng không ngủ được bèn lấy sách chiến quốc ra đọc , lật ngay cuốn Tào Tháo và Lưu Bị . Cô nàng càng đọc càng ức chế lập up sách nhét ngược vào trong balo , lúc này đầu nó nhức tăng tăng nó lấy thuốc giảm đau ra uống vào trấn tĩnh .

Ngồi một mình với đàn trai ngon , song , nó chẳng còn thiết tha gì trai đẹp . Mặt hầm hầm dựa vào ghế cũng chẳng ngủ được đành dựa vào kính cửa sổ lút nón kết cùng rèm cửa ngủ cho mau qua cơn .

Tuyết Anh ngồi phía trên cùng với Trạch Đông , cả hai như hai kẻ lạ mặt chung chuyến xe , không gian mỗi người mỗi ngã . Trong đầu cô nàng ẩn hiện hình ảnh hai chàng trai cùng 1 lúc .

Thứ nhất là Cổ Huyết với hình ảnh nhàn hạ , hồ hững thi chàng còn lại là Lục Quân với nụ cười ban hàn tươi như ông mặt trời cùng cơ thể lột trần lực lưỡng lấp lánh giọt nước .

Hễ mỗi lần nhớ tới là cô nàng chỉ muốn đập đầu vào bất cứ thứ gì cho đỡ ám ảnh .

Dừng trạm , bác tài xuống xe ngồi uống cafe nghỉ tay . Sinh viên nam nữ đều đã xuống hết trừ Nó đang lơ mơ trong giấc nửa tỉnh nửa mê trên xe .

Tên Cổ Huyết đó cũng định bỏ đi trước nhưng đi được vài hàng ghế thì cảm thấy cần rút lương tâm hay có cảm giác gì đó ngăn chân hán . Tâm bất định hồn , hán quay lại khò khò vào vai nó gọi : " Hey , tới trạm rồi , dậy đi ! "

Nó nghe loáng thoáng rồi chợt tỉnh hất tay hán ra vội vàng bước xuống cửa xe .

Nó đi vệ sinh rửa mặt xong ra ngồi cùng mấy cô bạn chổng chai nước suối ực sạch sẽ tay quẹt phẳng vết nước trên miệng ngồi thờ người ra thờ thần .

Hiểu Tinh thấy nó hơi lạ nên hỏi thăm xem : " Lâm Tử , cậu không sao chứ ? "

Nó cười gượng : " Hi...tớ không có gì , cậu khỏi cần bận tâm . "

" Ô , Lâm Tử , trán cậu sao độn lên một cục ừ kìa ! Cậu bị sao vậy ? " . Lưu Trinh khỏe hán tinh thần thoải mái hơn hốt hoảng nhìn nó hỏi .

Nó thăm một trả lời nhẹ tênh : " Hồi này ...xe... thắng gấp , tớ bị đập vào cạnh tay vịn ấy mà . "

Hiếu Tinh ngấm nghĩa bỗng hô to : " Ô bây giờ hình như nó phồng lên nữa kia.....! "

Tuyết Anh cũng góp công : " Đề tở lấy đồ chườm cho . "

Bọn hắn ngồi sát bên bàn nhiều chuyện không kém đàn bà . Lực Quân dòm dòm phán : " Ê ...ê..nhỏ Lâm Từ bị phình não hay gì zon lên cục chẳng kia kia ! "

Du Vỹ Tường liếc sơ qua rao thánh chỉ : " Cho chừa cái thói đâm chọc . "

" À...chuyện lúc sáng ấy hà ? Không ngờ cậu cũng có máu thù ghê nhỉ ? " Lập Tuyên xía ngang .

Du vỹ Tường lẳng mạ đột hai : "Tớ là thấy con đó ngứa mắt lắm rồi , đồ thứ lùn mà ham lấn lối người khác . "

".....RÀM....."

Âm thanh khùng khiếp vang lên từ bàn tụi con gái làm tất cả giật mình thu mắt về phía bàn đó . Ba người bọn hắn cũng tim chân rụng rời thấy nó đang phùng mang trợn mắt đứng ngay bàn bọn hắn .

Lâm Từ hùng hổ nổi giận miệng thét ra lửa : ".....Nói ! Ai Lùn ? "

Lực Quân xếp re ngồi im khi thấy nó nổi điên đến đáng sợ , Lập Tuyên lấy hai tay che mắt sợ hãi .

Đến cả thiếu gia Du cũng không dám nhìn thẳng nó nồm lạp cặp run chồi bầy bầy : " Tôi..tôi...không nói cô à , cô nghe nhầm rồi đóá . "

Hiếu Tinh bước qua giải vây : " Thôi được rồi Lâm Từ , mấy người đó bị hồng não hết rồi kệ họ đi ! "

Nó dụ lại theo Hiếu Tinh an tọa , còn tên Cổ Huyết đó vừa hay chứng kiến khi đứng mua nước coca-cola hắn cảm thấy sát khí trong nó hùng hùng , ruột già bảo ruột non : " Tôi thật , con gái giận lên đáng sợ thật !

Hắn tự lảm nhảm :

"Ừm...ngẫm lại thấy cũng tội , bị u cục chắc đau lắm còn bị bọn nam nhân đó lẳng mạ nữa , mấy tên này thiệt tình hài.z.zzz.! Không được , cái cục trên trán đó mà không xử lý là không ổn . "

Hắn ta nhanh trí lấy thuốc gia truyền gì đó không biết xài chân bước tới ngay cạnh nó xòe tay đưa , miệng nói cứng :

" Thoa vào đi , đỡ sung ! Lúc này bọn nó không có ý đâu , cô đừng để tâm "

" Không cần ". Nó gạt phăng đi một bên sắc mặt bùng bùng nộ khí .

Hiếu Tinh nhanh tay chớp lấy lo thuốc rồi ám chỉ xua hắn đi đi . Cô nàng nhẹ nhàng bôi vào cục u mà tên Cổ Huyết cười là mọc " Nấm " tức thì cục u nhô ấy dần xẹp xuống gần như không thấy .

" Wow , thuốc tên này công hiệu gớm , xẹp ừi kia ! " . Lưu Trinh nhảy cẫng lên ngạc nhiên .

Thật không ? Hết thấy từ nam thanh nữ tú bao vây xem cục u nó .

Lập Tuyên đảo mắt nghi ngờ thái độ của tên Cổ Huyết và chai thuốc thần bí đó hỏi hắn : " Way...Sao cậu lại đi quan tâm nhỏ đó vậy ? Còn cho cả thuốc gì đó hiệu lực ghê ! "

Nghe mùi hiềm nghi , Cổ Huyết anh ta mặt lăm lăm lét tự bào chữa cho hành động vừa rồi : " Có gì ...do các cậu gây chuyện trước mà , tôi chỉ muốn giải hòa giúp thôi . "

Lập Tuyên trước đó trên xe đã thấy hành động kì quặc của hắn ta đối với Lâm Từ , nhất là nụ cười mỉa mai đầy ẩn ý lúc nó bị va đập trên xe .

Thật tình , Lập Tuyên là người rất nhạy bén và tinh vi , cùng là nam nhi cảm giác cậu ta cũng từng trải nên cậu ta thừa sức đoán được đó là ẩn ý gì , có điều cậu không muốn vạch trần sự nghi ngờ chắc 100% của bản thân .

Hết giờ nghỉ , bác tài lên xe khởi động cùng mọi thành viên đã đông đủ an tọa ghé ngồi . Ông phi một mạch đến trường Nhạc Viện .

Kết thúc hành trình , tam đại thiếu gia phi xe về nhà nằm ngủ dưỡng quân . Còn hội nữ sinh cũng tan rã về nơi ăn chốn ngủ của mình .

Mỗi nàng nằm dài trên chiếc giường thân quen đánh một giấc nồng nàn . Nó vừa mệt đầu lại ê ẩm nằm ngủ bất chấp giờ giấc .

Lúc này tên Cổ Huyết không về chốn ngủ mà lang thang trên phố , ngồi công viên suy tư .

" Quái gì thế ? Mình điên rồi sao ? Khờ...! Lọ thuốc quý tổ tiên để lại thế mà lãng phí với con nhóc đó . " Hắn đâm gốc cây tự trách bản thân .

Gruuuu...m ! Bực thật ! Thân là đỉnh đỉnh đại danh Ma Huyết Đại Vương mà hành động cái khi gió gì thế chứ ? ". Tự biên tự diễn tập hai .

Hắn tự lấy tay nắm lại đâm vào đầu bản thân đến một lát rồi ngồi phệt ra bãi cỏ mát rười rượi .

Ngồi tự kỷ đến mặt trời lặn , ánh sáng mặt trăng êm dịu lú lên . Hắn ta lại tự gọi bản thân nhớ tới cảnh hiện hình cứu người mà hắn hay gọi là " Con nhóc " rồi lại tự hành hạ mình dưới gốc cây liễu .

Xin lỗi cho tại hạ ít phút chen ngang : (" Phải , ngài là Ma Huyết Đại Vương cao cao tại thượng , dung nhan đạo mạo nhưng trí não ngài đã chính thức bị thao túng do chính con tim ngài đây , còn trách ai bây giờ ! ")

Hết đời vị Đại Vương tàn khốc khát máu rồi ! Khô ái vô biên , tình duyên khiến chết mà ! Haizzzz !

Trời sắp tối , tuyết lại thông thả rơi từng hạt càng tăng vẻ não lòng bi thương cho ai đó . Trương Ý Hàm , cô từng là một nữ sinh hiền lành trong sáng có tiếng không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh này . Tâm trí cô bị hận thù lấn át , cô định bụng sau khi về sẽ loại Hiểu Tinh ra khỏi nhóm , nếu ai có ý định can ngăn hay theo phe cô cũng sẵn sàng loại thẳng . Đối với cô bọn Lâm Từ , Lưu Trình chẳng là gì so với danh phận thanh cao của mình .

Cô dạo bước vô tình nhìn thấy Cổ Huyết đang tra tấn chính hắn vô hồn dưới gốc cây , khuôn mặt hắn tuy có chút dần vật nhưng đẹp trai lạ lùng khiến tim cô chóng quên đi hình bóng Vỹ Tường .

Cô nàng có tiếp cận với vẻ ngây thơ hiền lành nhất : " Hi, trùng hợp anh cũng ở đây dạo phố à ? Nhìn anh có vẻ buồn , có thể chia sẻ không ? "

Hắn ta đang bực nhìn thấy cô hắn xem như một con chồn nhỏ đuổi phứt đi : " CÚT " .

Cô ngạc nhiên cũng kèm theo nỗi sợ khi thấy vẻ mặt hắn tỏ ra nguồn sát khí . Cô cố kìm nén nỗi sợ tự nghĩ :

" Mình cứ nhẹ nhàng tiếp cận một lần nữa xem sao ? Nhìn anh ta đẹp trai như thế , ăn mặc cũng rất có uy phong có lẽ thân thể không phải hạng tầm thường . Biết đâu mình và anh ta có thể kết đôi , mình đường đường là tiểu thư danh giá chắc hẳn anh ta cũng phải rung động khi được mình quan tâm " .

Suy nghĩ của Ý Hàm rất logic nhưng hoàn toàn thất bại trước " Thuật Đọc Tâm " của hắn . Hắn tuy đang bị kích động ức chế bản thân nhưng chưa đến mức mất đi lý trí và khả năng phi thường .

Hắn không thèm đoái hoài đến cô nàng mà đi nhanh trong chớp nhoáng khiến cô không kịp nhìn theo .

Vỹ Tường về nhà nằm trên chiếc giường sang trọng , xác cậu tuy yên vị nhưng hồn lại đi đâu xa lắc . Đầu óc chứa toàn hình ảnh cô nàng Hiểu Tinh . Hình ảnh ấy ngày càng lấn chiếm diện tích não bộ , cậu bực dọc đi tắm . Nhà tắm cũng cao sang không kém phòng ngủ , dưới vòi sen cơ thể vạm vỡ rắn chắc ấy lộ ra mờ ảo dòng nước chảy siết khiến cơ bắp càng mơ hồ trong quyền rũ đến rã người .

Ngay lúc tắm mà gương mặt cùng giọng nói Mạc Hiểu Tinh vẫn lảng vảng trước mắt cứ như âm hồn bất tán . Cậu ta sắp phát điên lên tìm tăng đột biến .

Lập Tuyên càng bất thường hơn , kể từ ngày tỏ tình cậu ga lăng hơn , chu đáo hơn và hay cười điên đại một mình . Hôm nay còn được chăm sóc người yêu cậu chìm trong hạnh phúc quên hẳn cả lịch diễn của Cổ Lực Quân hại cậu ta chạy đôn chạy đáo mệt cả đêm diễn .

Nói đi cũng phải nghĩ lại , bà mai Tác giả bỏ quên nhân vật của mình rồi . Cổ Lực Quân chứ ai ? Ông này ngày càng long nhong chỉ lo tán gái chưa có mảnh tình nào khắc cốt ghi tâm .

Tại phòng nhà Lưu Trình , cô nàng sau cơn mưa tình yêu , về nhà ôm gối đỏ mặt mình ên . Cứ nghĩ tới cảnh ông anh Lập Tuyên thôi là mác cỡ tim đập huyết áp tăng vùn vụt .

Biểu hiện của tình yêu quá rõ ràng ! Tuy nhiên nàng ta còn e ngại lúc bị tình tò à không là tò tình vẫn chưa trả lời .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đừng rời khỏi ta.....

“Ngươi nói gì?”

“Ta nói.....” Tại Trung hít sâu “Ta đã, yêu Hàn Canh. Thế ngươi vẫn còn ý định giữ ta bên cạnh mình?”

“Ta không tin. Ngươi sao có thể yêu hắn?”

“Sao lại không thể? Canh đối ta rất tốt.” Tại Trung vô cùng bình tĩnh trước những câu chất vấn đầy tức giận của Duẫn Hạo.

“Nhưng ta yêu ngươi!”

“.....” Ta yêu ngươi.....Ba từ này ta đã từng được nghe không ít lần, tuy rằng đó không phải những lời dành cho Tại Trung, tuy rằng trái tim giờ đã nguội lạnh nhưng, khi nghe lại ba từ ấy vẫn khiến lòng cậu vốn đang tĩnh lặng lại xuất hiện vài gợn sóng.....

“Tại, người ta yêu chỉ có mình ngươi, từ trước đến giờ vẫn chưa từng thay đổi. Ta biết thái độ của ta dành cho Y khiến ngươi nghi ngờ, nhưng đối tốt với Y chỉ vì muốn bù đắp những thương tổn mà hắn từng chịu đựng, một chút cũng không giống tình cảm ta dành cho ngươi!”

“Vương gia, đây đã là chuyện của quá khứ.”

“Ngươi thật sự, yêu hắn sao?” Chẳng lẽ ta không còn cách nào khiến Tại hồi tâm chuyển ý?

“.....Đúng.”

Hai người trầm mặc.....Không khí trong phòng như ngưng lại, thời gian cũng như vừa vịn ngừng trôi.

Thật lâu sau đó, Duẫn Hạo mới lên tiếng phá vỡ không khí quái dị ấy.

“Vây được rồi, chỉ cần.....” Nhìn thẳng hai mắt Tại Trung.

“Chỉ cần ngươi có thể đi lại một lần nữa, ta liền, liền đưa ngươi về bên cạnh hắn.....” Những đau khổ của Tại Trung đều do một tay ta đem đến. Nếu ở bên cạnh Hàn Canh có thể giúp Tại khôi phục như trước kia.....Ta nguyện ý buông tay.....

“Tại hạ, đa tạ Vương gia đã thành toàn.” Sẽ sớm thôi.....Ta rất nhanh sẽ không còn chút quan hệ nào với Duẫn Hạo.....

“Thỉnh Vương gia đi thông thả, tại hạ không tiện tiễn ngài.”

“Muốn rời khỏi đây, ngươi phải khiến đôi chân mình nhanh chóng hồi phục.” Đây là câu cuối cùng Duẫn Hạo lưu lại trước khi rời khỏi.

Ta nhất định sẽ cố gắng, cố gắng để có thể một lần nữa đứng lên bằng chính đôi chân của mình.

Hôm sau ~

“Sao rồi? Vì cái gì Trịnh Vương gia lại âu sầu như thế?”

“Y, ngươi đến rồi à.”

“Àn, có vấn đề gì khó giải quyết sao? Về Hoàng thượng à?”

“Ta thực hoài nghi ngươi từng học qua cách đọc suy nghĩ người khác.”

“Xem ra ta lại nói đúng rồi.”

“Y, ta, ta đã đồng ý để Tại Trung rời khỏi, ngươi nói xem, ta làm như thế là đúng hay sai?”

“Rời khỏi? Ngươi sao lại.....”

“Nhìn thấy bộ dạng của hắn hiện tại...rất đau.” Duẫn Hạo dùng ngón cái ấn lên ngực trái mình.

“Không phải ta đã nói rằng ngươi phải tự nghĩ cách xem làm thế nào mới là tốt nhất hay sao? Nhưng bây giờ ngươi đã đồng ý để hắn rời khỏi, ta thấy, một cơ hội ngươi cũng chẳng còn.”

“Đây là.....hiện thực sao.....”

“Được rồi được rồi, ta đã biết ngươi si tình rồi, ta cũng biết bây giờ không có gì quan trọng hơn Tại Trung rồi. Nhưng hắn còn chuyện khác khiến ngươi phiền lòng đúng không?”

“Àn, là Hoàng huynh.”

“Quả nhiên là vậy, có chuyện gì thế?”

“Ta cảm giác, hắn không còn tín nhiệm ta.”

“Sao lại nói thế?”

“Việc Hoàng huynh tấn công Tấn Quốc lần này chính là muốn thu hồi binh quyền trong tay ta.”

“Tình cảnh của ngươi hiện tại vô cùng nguy hiểm, ta chỉ có thể nói thế.”

“Nói như vậy, Hoàng huynh nhất định phải diệt trừ ta?”

“Đừng ngạc nhiên như thế, tình cảm huynh đệ không bao giờ đáng giá bằng ngai vàng mà hần đang ngồi.”

“Hoàng huynh muốn diệt trừ ta cũng không sao. Nhưng Hoàng huynh chỉ vì muốn diệt trừ mà liên tục phủ quyết những ý kiến ta đưa ra đã khiến rất nhiều đại thần trong triều bất mãn.”

“Đây chính là lý do khiến hần muốn diệt trừ ngươi. Chẳng lẽ ngươi không biết những người ủng hộ ngươi trong triều đã nhiều hơn số những kẻ ủng hộ hần. Sớm muộn gì quyền lực trong tay ngươi cũng lớn hơn hần. Vì thế hần nghĩ phải tiêu diệt ngươi trước khi đôi cánh của ngươi đủ vững chắc để chống lại hần.”

“Ta căn bản không hề có ý định tranh ngôi vị Hoàng đế với hần.”

“Tiếc rằng hần một chút cũng không nghĩ như thế.”

“Không ngờ Hoàng huynh lại biến thành con người như vậy.”

“Ta nghĩ, tình cảm giữa hai huynh đệ ngươi tốt như thế, hần hần sẽ không đột nhiên trở mặt. Giải thích được chuyện này chỉ có một nguyên nhân, đó chính là có kẻ thứ ba đã lên những tay vào. Hần mới là kẻ địch của ngươi, nhưng tiếc rằng Hoàng thượng không nhận ra điều đó.”

“Ta có làm Vương gia hay không chẳng quan trọng. Nhưng mà, nếu sau này ta thật sự không còn trong triều nữa, mong rằng Hoàng huynh sẽ không nghe theo kẻ gian làm điều xấu là được rồi.”

“Đây không phải việc ngươi cần quan tâm, bây giờ quan trọng nhất là có thể bảo toàn mạng sống của mình.”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ không có chuyện gì.”

“Mong là thế.”

“Y, ngươi nói xem sẽ mất bao lâu để Tại Trung có thể đi lại lần nữa?”

“Việc ta có thể làm chỉ là giúp hần nhanh chóng khỏe lại, còn việc có thể đi lại hay không tùy vào khát vọng của hần nhiều hay ít.”

“Nói thế thì hần sẽ nhanh thôi, Tại đang rất muốn rời khỏi nơi này.”

“Ngươi rốt cuộc là muốn hần khỏe lại hay suốt đời cứ như thế?” Y mỉm cười, hỏi.

“Muốn hần khỏe lại cũng không hần mà không muốn cũng không đúng.Nếu khỏe lại thì hần sẽ rất nhanh rời khỏi nơi này, rời khỏi ta. Nhưng nếu cứ như thế, ta lại đau lòng.”

“Xem ra hiện tại ngươi đang rất mâu thuẫn.”

“Ngươi không phải chỉ vì muốn chính niệm ta nói ra những lời mâu thuẫn này mà cố ý hỏi như thế chứ?”

“A, quên đi. Chúng ta đều đã sớm rõ đối phương nghĩ gì, tiếp tục trò đùa này cũng không có ý nghĩa. Ngươi vẫn là nên nghĩ xem có cách nào khiến Tại Trung hồi tâm chuyển ý mà ở lại nơi này hay không.”

“Đã biết, ngươi về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Không cần ngươi nói, ta đi đây.”

“Àn.” Trò chuyện với Y quả nhiên là cách duy nhất khiến lòng mình thoải mái.

~

“Đuẩn Hạo, nghe nói gần đây ngươi không đến Dạ Lăng Các?”

“Àn.”

“Sao không đến xem Tại Trung thế nào?”

“Bởi nếu nhìn thấy hần thì ta sẽ lại luyến tiếc không muốn hần rời khỏi.”

“Ta thấy ngươi vẫn chưa thể quên được Tại Trung. Ta đến là vì muốn cho ngươi biết một tin, Tại Trung đã có thể đi lại rồi. Ngươi hần vẫn còn nhớ những gì mình đã nói chứ?”

“Đương nhiên vẫn nhớ.”Chỉ là không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.....

“Tại Trung này quả thật rất quật cường, hấn đã quyết tâm rời khỏi thì dù cho đó là ai cũng không thể ngăn cản.”

“Sao thế, dường như ngươi rất muốn giữ hấn ở lại a~” Duẩn Hạo cười cười.

“Ta không ngờ đến giờ ngươi vẫn còn cười được. Tại Trung thật sự sắp rời khỏi rồi.”

“Vậy ngươi nói xem, ta còn có thể làm gì để giữ hấn lại đây?”

“Không có, nhưng dù sao ngươi cũng phải để ta nhìn thấy bộ dáng sốt ruột của ngươi chứ!”

“Thì ra ngươi đến là để xem trò vui.”Duẩn Hạo bất đắc dĩ nói.

“Dự tính khi nào sẽ để Tại Trung đi?”

“Chờ Hàn Canh đến rồi nói.....Ta đã phái người đi báo tin cho hấn rồi.”

“Ân, ta thấy ngươi vẫn là nên nghỉ ngơi đi, sắc mặt quá kém. Nếu đã là chuyện không thể giải quyết thì đừng nghĩ nữa, ta là đang nói về chuyện trong cung. Nếu ngươi cứ tiếp tục như thế này thì Tại Trung còn chưa đi thì ngươi đã suy sụp rồi.”

“Ân, đã biết.”

“Kết giao phải bằng hữu như ngươi quả thật rất phiền, bất luận về phương diện tình cảm hay công việc đều phải lo lắng hộ ngươi.”

“A, vậy ngươi muốn ta phải làm gì mới có thể báo đáp ân tình?”

“Ít nói nhảm, ta phải đi thăm Tại Trung.”

“Được rồi, ngươi đi xem Tại thế nào đi.”

Dạ Lăng Các ~

“Tại Trung?”

“Y, sao hôm nay đến sớm thế?”

“Ân, ta thấy chân ngươi hấn đã không còn vấn đề gì rồi nhỉ.”

“Ân.”

“Duẩn Hạo nói, khi Canh đến đón thì ngươi liền có thể đi.”

“Nga, đa tạ ngươi.” Cuối cùng, cũng được rời khỏi.

“Ngươi không nên đa tạ ta, là Duẩn Hạo đáp ứng cho ngươi rời khỏi, hoàn toàn không liên quan đến ta.”

“Y, đừng tự cho là mình thông minh, ta đa tạ ngươi vì đã giúp ta có thể đi lại được.”

“A, xem ra ngươi đã hoàn toàn khôi phục như trước rồi.”

“Đúng vậy.” Nhưng tim ta thì sao? Vĩnh viễn không thể nào như trước được nữa.....

“Ta nghĩ rất nhanh sẽ có kẻ ngã bệnh.”

“Ai?”

“Duẩn Hạo.”

“Hấn bị gì thế?”

“À, cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là tên tiểu tử nào đó nghĩ mình rất lợi hại, cả ngày chăm chú xem công văn, đến nỗi chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có.Ta nói sớm muộn hấn cũng chịu không nổi.” Tại Trung a, còn nói muốn rời khỏi? Nhìn biểu tình sốt ruột của ngươi đi, sao có thể qua mặt ta? Xem ra muốn giữ ngươi ở lại, không phải không có cách.

“Hấn lúc nào cũng thế, không bao giờ biết tự chăm sóc bản thân, suốt ngày cứ khiến người bên cạnh phải lo lắng.”

“Tại Trung, người vẫn còn yêu Duẩn Hạo.”

“Không có.....”

“Hạo, người nói không có liền không có.”

“À, Y, gần đây hấn...có chuyện gì phiền lòng sao?”

“Nga, thật ra cũng không có gì, người đừng lo.” Nếu để Tại Trung biết việc Hoàng thượng muốn diệt trừ Duẩn Hạo, ta nghĩ hấn chắc sẽ rất lo lắng a.

“Nga....”

Vài hôm sau ~

“Tại Trung, Canh đến rồi, đang chờ người ở ngoại ô, cách Trịnh Vương phủ nửa dặm.” Giọng Y vang lên.

“Àn, đa tạ.”

“Duẩn Hạo nói sẽ đến tiễn người.” Nói xong, Y rời khỏi.

Duẩn Hạo? Vì cái gì hấn lại đến?

“Công tử, người có thể dẫn theo ta không?” Tiểu Trúc trung khuôn mặt đáng thương của mình ra, nài nỉ.

“Nha đầu, ta đây cũng không phải đi du ngoạn, người vẫn nên ngoan ngoãn ở lại Trịnh Vương phủ đi.”

“Công tử là người xấu, người nhìn xem bộ dáng ta có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu, vậy mà người một chút cũng không có ý định đưa ta theo.”

“Tiểu Trúc, ta cũng rất muốn đưa người theo, nhưng người đến cùng vẫn là người của Trịnh Vương phủ a.”

“Kia, vậy được rồi, công tử nhất định phải bảo trọng.”

“Àn.”

Đây là lần đầu tiên trong nửa tháng này ta nhìn thấy Duẩn Hạo, từ ngày hấn đáp ứng để ta rời khỏi đến nay, đã được nửa tháng rồi. Xem ra những gì Y nói đều không sai, hấn thật sự đã bức bản thân không được nghỉ ngơi.....Mất hấn, đầy mệt mỏi...

Không gian chật hẹp trong xe ngựa khiến ta gần như không thể hô hấp. Ta sẽ sớm được thoát khỏi hấn, rất nhanh.....nhưng mà, trong lòng tuyệt nhiên không hề có cảm giác vui sướng vì được giải thoát. Lúc này ta mới nhận ra, mình căn bản vẫn rất nhớ hấn, vẫn lưu luyến hấn, vẫn yêu Trịnh Duẩn Hạo như ngày nào.....

Suốt đường đi, ta và hấn một câu cũng không nói với đối phương, xe ngựa di chuyển không bao lâu thì dừng lại.

Người đứng cạnh cỗ xe ngựa cách đó không xa, chính là Canh.

“Tại.” Hàn Canh bước tới bên cạnh Tại Trung.

“Canh.....” Xin lỗi, ta đã lợi dụng người.....

“Chăm sóc hấn.” Duẩn Hạo nhẹ nhàng nói với Hàn Canh.

“Ta sẽ.”

“Được rồi, ta cũng nên về thôi.....”

“Tại, người thật sự, theo ta về?”

Ánh mắt Tại Trung, trước sau vẫn chưa rời khỏi bóng dáng Trịnh Duẩn Hạo.

“Àn.....” Thật lâu sau đó Tại Trung mới đáp lại câu hỏi của Hàn Canh.

Hai người vừa xoay lưng thì phát hiện trên cành cây trước mặt có tên hắc y nhân đang phục kích.

Vì thế dừng bước.

“Trịnh Vương gia, bọn ta chỉ là phụng mệnh hành sự. Đắc tội.” Tên nọ vừa dứt lời thì có hơn mười tên hắc y nhân khác bước ra từ tứ phía.

Phụng mệnh? Này sẽ không phải Hoàng huynh.

“Các ngươi nhanh chóng rời khỏi đây, mục đích của bọn chúng là ta!”

Rất nhanh, đám hắc y nhân đã bao vây ba người Duẫn Hạo, Hàn Canh và Tại Trung.

“Hàn Canh, Tại Trung giao cho ngươi.”

“Ân.” Hắc y nhân giương mũi kiếm về phía Hàn Canh.

“Tại, có cơ hội liền chạy đi, ta và hắc y nhân sẽ bảo vệ ngươi.”

“Ngươi phải cẩn thận.” Xem ra những tên này, tới để lấy mạng Duẫn Hạo.

“Ta ngăn bọn chúng.” Duẫn Hạo rút kiếm bên thắt lưng ra, chỉ thẳng về phía một tên hắc y nhân.

Đột nhiên một ánh sáng lóe lên.

Duẫn Hạo vung kiếm lên, ngân châm ghim thẳng vào thân cây gần đó.

“Độc châm?”

“Trịnh Vương gia quả nhiên thông minh. Lên!” Mệnh lệnh của tên cầm đầu vừa dứt, hắc y nhân từ phía liền động thủ.

“Người các ngươi muốn giết chỉ có một mình bản Vương! Vô vị thương cấp vô tội*! Để bọn họ đi!”

(*) Ý nói đừng tổn thương kẻ vô tội.

“Trịnh Vương gia quả nhiên không sợ chết, giờ khắc này còn có thể ra điều kiện với bọn ta?”

“Nói thế, ngươi không đáp ứng?”

“Vô nghĩa, các ngươi, không được để hai kẻ kia chạy thoát! Đuổi theo!”

“Vâng!”

“Hàn Canh, đưa Tại Trung lên xe ngựa! Nhanh!” Duẫn Hạo vừa muốn bước tới liền bị kiếm của bọn hắc y nhân ngăn lại.

“Trịnh Vương gia, bọn ta vẫn chưa ngoạn xong, vậy mà Ngài đã muốn đi?”

“Nếu không muốn chết thì.”

“Thì thế nào?”

Câu hỏi vừa thoát ra khỏi miệng hắc y nhân thì hai mắt hắc y nhân trừng lớn, sau đó ngã xuống đất. Duẫn Hạo lui về sau vài bước, thanh kiếm lạnh lẽo quét ngang yết hầu của hai tên hắc y nhân khác, khi hắc y nhân ra ý đồ của Duẫn Hạo thì đã sớm đi đời nhà ma.

Hai tên khác gần đó thấy đồng bọn ngã xuống lập tức giương cao kiếm lao về phía Duẫn Hạo, tiếc là, khóe mắt Duẫn Hạo đã sớm liếc thấy hành động của chúng, cô tay nhẹ nhàng di chuyển, thanh kiếm đã đâm thẳng vào bụng tên hắc y nhân xấu số. Thanh nhũ rút trường kiếm ra, lui lại vài bước lại thấy vài tên hắc y nhân xuất hiện.

Lấy một địch mười đương nhiên gặp không ít khó khăn, huống chi bọn chúng đều là sát thủ chuyên nghiệp! Tuy Duẫn Hạo đã giết được không ít nhưng hắc y nhân cứ lần lượt xuất hiện không ngừng, rõ ràng Duẫn Hạo đã bắt đầu rơi vào thế yếu.

“Canh, Duẫn Hạo hắc.”

“Đừng lo cho ta! Các ngươi đi mau!” Duẫn Hạo vẫn giữ được bình tĩnh, nói.

“Đã nghe, Tại! Chúng ta đi trước thôi, Duẫn Hạo nhất định sẽ không sao!”

“Nhưng mà.”

“Nhanh!” Hàn Canh nhảy lên xe ngựa, đưa tay về phía Tại Trung.

Vì hắc y nhân chỉ tập trung lấy mạng Duẫn Hạo nên không quá khó khăn để hai người thoát khỏi vòng vây.

“Nhưng.”

Đúng lúc Tại Trung đang do dự thì Duẩn Hạo dùng khinh công nhảy đến trước mặt Tại Trung

“Tại, đi đi, nhanh!” Duẩn Hạo đẩy Tại Trung về phía Hàn Canh.

“Nhưng ngại.”

“Ta sẽ không sao! Đi!” Thanh kiếm của hắc y nhân sượt ngang mặt Duẩn Hạo.

“Tái kiến, Tại.” Duẩn Hạo né được một đao, chỉ kịp xoay người nói được ba từ.

Hàn Canh kéo Tại Trung lên xe ngựa, xe tứ mã cứ như vậy mà rời khỏi.

Sau một lúc xóc nảy trong xe ngựa, tâm Tại Trung từ đầu đến cuối vẫn không yên tâm về Duẩn Hạo.

“Canh, quay lại.”

“Sao?”

“Quay về, nhanh! Ta lo Duẩn Hạo gặp nguy hiểm, hắn không thể có chuyện được. Canh, mau quay lại.”

“.....Ta hiểu rồi.”

Xe ngựa chuyển bánh, thẳng hướng về phía khu rừng vừa rời.

Không mất quá nhiều thời gian để hai người quay về nơi vừa rời khỏi, trên mặt đất đâu đâu cũng là thi thể! Toàn bộ đều của hắc y nhân. Tại Trung xoay quanh tìm thân ảnh Duẩn Hạo, cuối cùng cũng thấy hắn cách đó không xa. Dòng máu đen chảy xuống từ ngón tay, hắc máu này là do vết thương ở cánh tay mà có.Duẩn Hạo hiện đang ngồi tựa lưng vào thân cây.

“.....Duẩn Hạo.” Tại Trung bước tới.

“.....Chẳng phải, đã bảo ngại đi rồi sao? Tại sao, còn trở lại?” Duẩn Hạo khó nhọc nói.

“Chẳng phải ngại đã nói mình sẽ không gặp chuyện sao? Vì cái gì.” Nhìn vết thương trên cánh tay Duẩn Hạo, dòng nước mắt nóng ẩm cuối cùng cũng lăn dài trên má.

“Ngốc, ngại biết không, hiện tại ngại có thể khóc vì ta, ta sẽ lại nghĩ rằng, ngại vẫn còn yêu ta.” Cố gắng nâng cánh tay còn lành lặn lên giúp Tại Trung lau nước mắt. Khuôn mặt tuy tái nhợt nhưng vẫn mỉm cười.

“Tên ngu ngốc này.” Nước mắt Tại Trung chẳng những không ngừng rơi mà ngược lại càng rơi càng nhiều.

“Ngươi có thể vì ta mà rơi lệ một lần nữa, ta thực rất cao hứng.đây, có thể là lần cuối cùng.Tại, ta yêu ngại.” Dùng chút hơi tàn còn sót lại, Duẩn Hạo kéo mạnh Tại Trung vào lòng mình rồi hôn lên môi cậu.

“Thật sự.rất yêu ngại.” Khi câu nói kết thúc cũng chính là khi đôi mắt kia chậm rãi khép lại.

“Đại ngốc, ta cũng yêu ngại. Ngươi nhanh chóng mở mắt cho ta, nhanh lên.Chỉ cần ngại có thể tỉnh lại, ta, sau này ta sẽ không bao giờ, rời khỏi ngại. Duẩn Hạo, Duẩn Hạo.” Tại Trung ôm chặt Duẩn Hạo khóc lớn.

“.....Tại, kiếm của những tên sát thủ được phái tới, có thể có độc.” Hàn Canh âm trầm nói.

“Ý ngại là, Duẩn Hạo trúng độc?”

“Ân, trước cứ đưa hắn về Trịnh Vương phủ rồi nói.”

“Hảo, nhanh lên.”

Trịnh Duẩn Hạo, nếu ngại

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ta sẽ luôn bên cạnh ngươi.

Trịnh Vương phủ ~

Lúc này đây, nếu dùng hai từ để diễn tả Trịnh Vương phủ hiện tại thì đó chính là ‘hỗn loạn’, Duẩn Hạo bị thương, ta quay lại, Hàn Canh xuất hiện. Đám gia đình trong phủ vẫn chưa hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện đã đi mời đại phu khắp Kiến thành về. Nha đầu Tiểu Trúc thì cứ ở bên tai ta ồn ào suốt. A Tứ vừa đi ra từ phòng Duẩn Hạo, đại phu bên trong đang bắt mạch cho Duẩn Hạo. Nhưng nhìn về mặt A Tứ, ta biết, đại phu cũng đã bất lực. Chẳng lẽ Duẩn Hạo thật sự sẽ.....

“Công tử, Vương gia trúng độc quá nặng, ta cũng bó tay rồi, cáo từ.” Đại phu vừa nói vừa thu dọn hòm dược của mình rồi đứng dậy rời khỏi.

“Nga, A Tứ, sao ngươi lại tìm loại lang băm đó đến xem bệnh cho Vương gia chứ! Công tử, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” Tiểu Trúc hỏi.

Đúng vậy, phải làm gì bây giờ?

“Trước cứ vào xem Duẩn Hạo thế nào rồi tính tiếp, Canh, ngươi nghỉ ngơi trước đi.” Duẩn Hạo, ta tin ngươi, ngươi đã nói mình sẽ không sao mà, rồi ngươi sẽ khỏe lại thôi, đúng không?

“Không sao, ta ở bên ngoài chờ ngươi.” Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vẻ mặt hoang mang lo lắng của Tại Trung.

Đẩy cửa phòng rồi tiến vào, chậm rãi bước đến giường Duẩn Hạo.

Xem ra máu từ miệng vết thương vẫn không ngừng chảy, băng vải vừa được thay mới nay đã nhuộm đỏ cả rồi.Khuôn mặt tái nhợt không chút máu, mồ hôi thì cứ không ngừng chảy dài, còn có cặp chân mày kia nữa, nó vẫn nhíu chặt.

“Duẩn Hạo, ngươi sao rồi, nghe thấy ta đang nói gì không?”

Tại? Là Tại đúng không? Ta nghe thấy.....Nhưng ta không thể đáp lại, bây giờ ngay cả mở mắt cũng quá khó khăn với ta.

“Công tử, Vương gia vẫn đang hôn mê, sao có thể nghe thấy lời ngươi được.”

“Tại Trung công tử, đại phu nói, nếu máu độc trong người Vương gia không được tẩy trừ nhanh chóng thì có lẽ ngài ấy sẽ không qua khỏi đêm nay.” A Tứ nói.

“Không! Duẩn Hạo hán, nhất định sẽ không sao!” Thật ra bản thân ta lo lắng, sợ hãi hơn bất kỳ ai, nhưng mà, ta phải tin tưởng Duẩn Hạo. Hán rồi sẽ ổn thôi.....

Tại Trung vẫn không ngừng động viên chính mình không được bi quan, nhưng cảm giác lo sợ cứ từng chút từng chút gặm nhấm tâm can cậu.

Tại Trung bây giờ nhất định rất lo lắng, ngay cả nói vài câu mà giọng cũng run đến thế.....Ấy vậy mà ta hiện tại ngay cả một từ cũng không thể an ủi! Trịnh Duẩn Hạo, ngươi chẳng khác gì phế vật!

Làm sao đây? Duẩn Hạo! Ngươi nhanh nói cho ta biết đi, rốt cuộc ta phải làm gì mới có thể giúp ngươi bình an vô sự? A đúng rồi, chỉ là máu độc thôi, nếu chúng không còn thì Duẩn Hạo sẽ không sao..... Vì cái gì ta không nghĩ ra sớm hơn?!

“Tiểu Trúc, Y công tử đâu?”

“Khi Y công tử vừa hay tin Vương gia trúng độc thì đã không thấy đâu.”

“Không thấy??” Y, rốt cuộc ngươi đang ở đâu? Với y thuật của Y thì Duẩn Hạo nhất định còn cơ hội tỉnh lại! Nhưng, bây giờ ngay cả người cũng không tìm thấy thì Duẩn Hạo phải làm sao đây?

“Công tử, ngươi tìm Y công tử làm gì?”

“Đừng hỏi nhiều, cứ truyền lệnh xuống, bây giờ việc quan trọng nhất mọi người cần làm chính là tìm cho được Y công tử.”

“Vâng.” Tiểu Trúc và A Tứ liền ra ngoài phân phó.

“Duẩn Hạo, ngươi sẽ không sao đâu. Chỉ cần Y quay về thì ngươi nhất định có cơ hội tỉnh lại. Nếu ngươi có mệnh hệ gì, ta sẽ đi theo ngươi! Nếu không muốn ta chết thì ngươi nhất định phải tỉnh lại, biết không?!” Tại Trung nắm chặt tay Duẩn Hạo, rồi cúi thấp người xuống hôn lên môi hán.

Một lúc lâu sau đó, Tiểu Trúc chạy nhanh vào.

“Công, công tử, ha.....ha.....Y công tử, hán, hán về rồi.” Tiểu Trúc vừa thở gấp vừa nói.

“Hán đang ở đâu?”

Tại Trung vừa dứt lời thì Y cũng vừa vịn bước vào, theo sau Y là vài nam tử ăn mặc kỳ quái.

“Y, Duẩn Hạo hiện tại đang rất nguy hiểm, nhưng với y thuật của ngươi thì hẳn chắc chắn còn cơ hội hồi sinh, nhanh đến đây xem.”

“Tại Trung, Duẩn Hạo đã trúng độc châm, hơn nữa loại độc này lợi hại vô cùng, chỉ cần vừa tiếp xúc với máu người thì nó liền lập tức khuếch tán. Nói cách khác, nếu máu của Duẩn Hạo đã bị nhiễm độc thì, phải đem toàn bộ máu trong người hắn tẩy trừ.”

Toàn bộ.....toàn bộ? Thế chẳng phải Duẩn Hạo sẽ.....

“Nhưng ngươi yên tâm, vừa rồi ta ra ngoài chính là đi tìm vị đại sư này.”

“Đại sư?”

“Ân, bởi những loại y thuật bình thường không thể loại bỏ toàn bộ chất độc trong máu hắn, nhưng nếu dùng loại rết độc này thì ít nhất vẫn có cơ hội chuyển nguy thành an. Bất quá, ảnh hưởng của loại rết độc này đối với cơ thể người bệnh cũng rất khác với những loại rết thông thường. Nếu ngươi đáp ứng đề vị đại sư này dùng rết độc trị thương cho Duẩn Hạo thì hẳn vẫn còn một tia hy vọng, bằng không.....”

“Hạo, ta đáp ứng!” Tại Trung không suy nghĩ quá lâu liền đồng ý.

“Công tử, ngươi điên ư?!”

Không còn cách nào khác! Ta tin Duẩn Hạo cũng tán thành quyết định này của ta. Nếu hắn thật sự phải chết thì cùng lắm cái mạng nhỏ này của ta cũng không còn quan trọng!

“Một khi đã như thế, Tại Trung, chúng ta trước cứ ra ngoài chờ đi. Đại sư, phiền ngài rồi.”

“Ân.”

Ba người Y, Tại Trung và Tiểu Trúc bước ra ngoài, đóng cửa lại.

“Y, Tiểu Trúc, A Tứ, các ngươi cứ về nghỉ ngơi trước đi, có ta ở lại đây là được rồi.” Tại Trung nói.

“Nhưng Tại Trung, ngươi cũng đã rất mệt rồi.” Y nói.

“Ta không sao, các ngươi cứ về nghỉ ngơi đi.”

Mọi người về phòng mình nghỉ ngơi, để lại một mình Tại Trung đứng trước cửa phòng Duẩn Hạo.

Lúc này, có một người chậm rãi bước tới.

“Canh? Sao ngươi vẫn chưa nghỉ ngơi?” Canh vẫn luôn đứng bên ngoài sao?

“Không có gì, chẳng phải ngươi cũng thế sao?”

“Ta rất lo lắng cho Duẩn Hạo.....”

“Đừng lo, hắn biết ngươi đang chờ mà, không sao đâu.”

“Đa tạ ngươi, Canh.....”

“Chỉ vài giờ mà đã xảy ra nhiều việc như thế, hẳn ngươi cũng rất mệt rồi, không bằng cứ về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng mà, Duẩn Hạo hắn.....”

“Đừng nói nữa, mạng tên họ Trịnh ấy lớn như vậy chắc chắn sẽ không có việc gì.” Hàn Canh cố gắng giúp tâm tình Tại Trung nhẹ nhõm hơn.

“Ân.....” Tại Trung cười cười.

“Đừng lo, cứ về Dạ Lăng Các nghỉ ngơi đi.” Hàn Canh nhẹ nhàng ôm Tại Trung vào lòng.

“Canh, người lúc nào cũng đối tốt với ta, vậy mà ta hết lần này đến lần khác lợi dụng ngươi.....thực xin lỗi.....” Tại Trung cũng không hề có ý định thoát khỏi cái ôm dịu dàng của Hàn Canh.

“Ngốc, cũng không phải ngươi bức ta, là ta cam tâm tình nguyện để ngươi lợi dụng.” Hàn Canh hơi tựa cằm lên tóc Tại Trung, nói.

“Nghe những lời này của ngươi, ta cảm thấy mình đúng là chẳng ra gì.....” Tại Trung khép mắt lại, thều thào nói....

“Thật à? Xem ra ta không giỏi về khoản an ủi người khác rồi....”

“A, người thật ngốc.....” Giọng nói Tại Trung ngày càng nhỏ dần....

“Ngủ đi, người cũng rất mệt rồi.” Thì ra Tại Trung đã ngủ trong lòng Hàn Canh khi nào không biết. Sau đó, Hàn Canh cứ như vậy mà bế cậu về Dạ Lăng Các.

Sáng sớm hôm sau ~

Tại Trung giật mình tỉnh dậy.

Sao ta lại ngủ quên thế này....

Nhìn sang Hàn Canh đang ngủ say bên đầu giường, vì không muốn kinh động hắn nên Tại Trung nhẹ nhàng rời giường, mở cửa bước ra ngoài.

“A, công tử, người dậy rồi.”

“Suyt, nhỏ thôi, đừng làm phiền Canh.”

“Vâng.”

“Dẫn ta đến chỗ Duẩn Hạo.”

“Nga.”

.....

“Công tử, ta đi trước.”

“Ân, còn có, ngàn vạn lần đừng làm phiền Hàn Vương gia.”

“Nga.”

Tiểu Trúc đi rồi, Tại Trung đẩy cửa phòng Duẩn Hạo bước vào thì phát hiện Y đã ở đó.

“Y, Duẩn Hạo hán.....”

“Nga, độc của hán đã được tẩy trừ hoàn toàn, chỉ là.....”

“Sao?”

“Nhớ kỹ những lời này của ta. Rất độc, vốn chưa bao giờ được dùng để cứu mạng bất cứ kẻ nào, vì thể sức khỏe Duẩn Hạo hiện tại vô cùng yếu. Đại sư nói, vài ngày sau sẽ rất quan trọng, vì thế lúc nào cũng phải có người ở bên cạnh xem chừng hán.”

“Ta sẽ chăm sóc hán.”

“Không ổn, người không mệt sao?”

“Sẽ không, ta muốn ở cạnh đến khi hán tỉnh lại.”

“Nga, vậy được rồi.”

Tại Trung ngồi xuống bên cạnh Y.

“Y, thật ra, ta cảm thấy người rất đặc biệt.”

“Bộ dáng giống người nên đặc biệt?” Y cười cười.

“Nga, không phải.” Tại Trung bị câu này của Y làm phì cười.

“Thế thì tại sao?”

“Ta vẫn nhớ rất rõ ngày đầu tiên ta đến thế giới này, chính là ở Di Xuân Viện, trong cơ thể người.”

“Ân, thì sao?”

“Ta cảm thấy rất kỳ lạ, người và Duẩn Hạo giận nhau, có tất yếu phải đày đoạ bản thân đến nơi như vậy hay không?”

“A, ta hiểu hai từ ‘đặc biệt’ của người nghĩa gì rồi, là đang nói ta quái lạ đúng không?!”

“Ách, ta không có ý này.”

“Ai bảo tên hỗn đản ấy không hỏi ta câu nào liền làm ‘chuyện kia’ với ta làm gì.”

◊◊◊ Chuyện kia!! Y là nói, Duẩn Hạo đã XXOO hấn đúng không.Không ngờ Y dám nói chuyện này.

“Hơn nữa, ngươi biết không, sau đó ta còn phát sốt, tất cả đều do hấn hại! Vì thế ta giận quá liền nói người ta yêu là Canh, còn nói giữa chúng ta đã có quan hệ thân thiết ra sao, yêu nhau thế nào a. Khi đó hấn đã rất tức giận, và rồi chỉ vì một câu vô tình của ta mà hấn nhẫn tâm đưa ta đến nơi quá quý đó! Ngươi cũng biết ta mù đường, sao có thể tự mình thoát ra được. Vốn đang chờ đến khi hấn biết sai mà đón ta về Vương phủ sẽ mắng vài câu cho hả giận, nhưng thật không thể ngờ khi hấn đến thì bên trong Y kia đã là ngươi rồi.”

“A, phát, phát sốt?” Xem ra ta và Y đều rất thích lợi dụng Canh để chọc tức Hạo a, lương tâm ta đang cắn rứt này!!

“À, lần đầu tiên của ai hấn cũng như thế nhỉ.”

◊◊◊ Y! Kim Tại Trung ta rất bội phục ngươi! Nói việc xấu hổ như thế mà mặt không đỏ chút nào a.Ngay cả người nghe như ta còn ngượng mà ngươi thì.

“Aish, Tại Trung, ngươi đỏ mặt cái gì, đâu phải ngươi chưa từng làm chuyện ấy!”

“A, ta, ta.” Không còn gì để nói, ta dù đã làm chuyện kia rồi nhưng cũng không thể không đỏ mặt khi nhắc đến a π π o π π

“Ừm...”

Vừa nghe thấy thanh âm này, Tại Trung và Y nhanh chóng chạy đến bên giường Duẩn Hạo.

“Duẩn Hạo, ngươi sao rồi?”

“Y, không phải ngươi biết y thuật sao, nhanh bắt mạch a.”

“Ân.”

“Sao thế?”

“Đã không còn gì đáng ngại, ta đi cho người sắc thuốc, ngươi chăm sóc hấn đi.”

“Ân.” Thật ra, Y vẫn còn yêu Duẩn Hạo đúng không? Bởi ánh mắt hấn, ta nhìn thấy.nhưng hấn đã chấp nhận buông tay vì ta.

“.....Tại.....”

“Duẩn Hạo, ngươi tỉnh rồi.” Tại Trung mừng rỡ nói.

“Ân.....”

“Cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy, như đang mơ vậy. Ngươi thật sự đang ở cạnh ta sao.”

“Ngươi tên ngọc này, ta vẫn đang ở đây a.”

“Vây là tốt rồi.” Duẩn Hạo cười cười, hai mắt nhắm lại.

“A, ngươi không được ngủ.”

“Ta đang rất mệt, chẳng lẽ ngay cả chớp mắt một lát cũng không được sao?”

“Ta sợ nếu ngươi ngủ rồi.” Sẽ không tỉnh dậy nữa =_= Xùy, sao mồm mảy thôi thể Kim Tại Trung?!!

“Ta hỏi ngươi một câu.”

“Được.”

“Ngươi, có phải sẽ, không bao giờ rời khỏi ta không?”

“.....”

“Không nói? Xem ra ta nên ngủ một giấc dài thì tốt hơn.”

“Ồ lại, ta ở lại mà, này này, đừng chết a.”

“A, người đã hứa sẽ ở bên cạnh ta thì sao ta có thể chết được. Nhưng hiện tại ta rất mệt, cần phải ngủ. Hay là người cứ ở lại đây với ta đi, thế thì không sợ ta gặp chuyện bất trắc.”

“Hảo, người ngủ đi, ta ngồi đây trông người.”

“Àn.....”

Duẩn Hạo nắm chặt tay Tại Trung, một lần nữa nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lần đầu tiên??

Độc trong cơ thể Duẩn Hạo đã được loại đi hoàn toàn, hơn nữa với y thuật của Y, sức khỏe hắn đã hồi phục rất nhanh, có lẽ đã khôi phục hơn tám phần.

Thoạt nhìn cứ nghĩ rằng Vương phủ vẫn sóng yên biển lặng như không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Nhưng, ta cuối cùng cũng nhận ra điểm bất thường trong sự bình yên ấy. Vì đoạn thời gian trước có quá nhiều chuyện đã xảy ra cùng một lúc nên ta tuyệt nhiên không chú ý, khi ấy.....khi hắc y nhân xuất hiện, Duẩn Hạo vừa nhìn liền khẳng định mục đích của chúng là mình. Nhưng mà, rốt cuộc là kẻ nào muốn hạ thủ với Duẩn Hạo??

Tại Trung vừa nghĩ vừa đi về phía phòng Duẩn Hạo, vừa đưa tay muốn đẩy cửa bước vào thì nghe thấy tiếng trò chuyện bên trong, vì thế bàn tay vừa giơ lên lại hạ xuống.

“Duẩn Hạo! Cứ tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp! Trước kia cứ nghĩ rằng Hoàng thượng chỉ muốn đoạt đi binh quyền trong tay người, nhưng qua sự việc lần này người đã biết rõ tâm tư của hắn như thế nào rồi! Ta cảm thấy, có lẽ người không nên nhất nhất nghe theo những gì hắn nói nữa.”

“Nhưng mà, Y, hắn là ca ca của ta, là Đương kim Hoàng thượng! Mệnh lệnh của hắn, thân là thần tử, ta phải tuân theo.”

“Chuyện đến nước này mà người vẫn còn xem hắn như huynh đệ?? Hắn muốn.....”

“Chuyện này, để sau hắn nói.”

“Thôi được rồi, người thích làm gì thì làm, cáo từ!” Y giận dữ đẩy cửa phòng bước ra ngoài.

“Ách, Tại Trung? Đến thăm Duẩn Hạo sao?”

“Àn.”

“Ta có việc phải làm, cáo từ.”

“Hảo.” Khi Y đi rồi, Tại Trung xoay người bước vào phòng.

“Tại? Người đến khi nào?” Rõ ràng Duẩn Hạo sợ Tại Trung biết việc mình đang giấu.

“Khi nào? Có lẽ những gì nghe được khi đứng bên ngoài đã đủ để trả lời những thắc mắc trong lòng ta.”

“Tại?”

“Nói cho ta biết, kẻ muốn hạ thủ với người, có phải chính là Hoàng thượng hay không?”

“Này.....”

“Không nói? Thì ra, trong mắt người, ta chỉ là ngoại nhân.”

“Tại, chuyện này không nghiêm trọng như người nghĩ đâu.”

“Thật à?” Tại Trung cố ý cao giọng hỏi.

Không nghiêm trọng như ta nghĩ? Thế vì cái gì vừa rồi Y lại kích động như thế? Ngươi nghĩ ta ngu ngốc đến nỗi tin những gì ngươi nói sao?

“Ngươi đã không muốn nói thì ta cũng không bức ngươi làm gì. Dù sao ta bắt quá cũng chỉ là ngoại nhân ở Trịnh Vương phủ này mà thôi, sớm muộn cũng phải rời khỏi...” Xem ngươi còn dám giấu hay không!

“Tại, chẳng phải ngươi từng đáp ứng sẽ không rời khỏi ta nữa hay sao?!”

“Nga? Có à? Aish, ta chỉ biết một điều, Canh đã rời khỏi Duyệt thành khá lâu rồi, dù sao đi nữa hấn cũng là Vương gia a. Có lẽ khi hấn quay về Duyệt thành thì ta cũng nên đi theo hấn thôi.”

“Tại.” Duẩn Hạo cầu xin.

“Ta chỉ muốn ngươi trả lời một câu! ‘Đúng’ hay ‘Không’?!”

“.....Đúng.”

“Đúng?! Thế, tình cảnh hiện tại của ngươi chẳng phải vô cùng nguy hiểm sao? Hoàng thượng kia đúng là tên bạo quân, chẳng phải tình cảm giữa ngươi và hấn vốn rất tốt sao? Vì cái gì lại làm ra loại chuyện như thế? Không được, Duẩn Hạo, ta nghĩ ngươi nên nhanh chóng trốn khỏi đây đi. Loại đế vương độc ác này ta đã thấy trên phim ảnh nhiều rồi! Tên Hoàng thượng này sớm muộn cũng tàn sát chính huynh đệ mình! Ta nói này, sao ngươi lúc nào cũng bình tĩnh thế? Không sợ chết? Ta nói cho ngươi nghe, việc đã đến nước này, tên hôn quân kia chắc chắn sẽ không tha cho ngươi đâu! Còn có, nếu ngươi chết.....thì ta làm sao bây giờ?”

“Được rồi, ta chính là sợ ngươi lo lắng nên mới không nói cho ngươi biết chuyện này. Thực xin lỗi.....”

“Không cần giải thích với ta, ta cảm thấy Y nói rất đúng. Nếu Hoàng thượng đã muốn làm ra loại chuyện này thì ngươi tốt nhất nên phản công trước a. Với thể lực và khả năng của ngươi mà nói thì hoàn toàn có khả năng.”

“Này nhất định không được!”

“Ta nói ngươi nha, khi cần thì không thấy ngươi kiên quyết như thế, đến khi không cần thì có nói thế nào ngươi cũng không nghe.” Tại sao ngươi chẳng bao giờ nghĩ đến cảm xúc của ta mỗi khi bị ngươi khi dễ cơ chứ.

“Mọi chuyện nhất định sẽ ổn thôi.”

“Bỏ đi, sức khỏe thế nào rồi?”

“Hấn đã khôi phục bảy tám phần rồi.”

“Thế thì tốt rồi, nhưng đừng quá vội vàng vận động, nếu xảy ra bất trắc thì ta đây không nhìn đến ngươi nữa.”

“A, đã biết.”

“Đúng rồi, thật ra ta đến là muốn nhờ ngươi giúp ta giữ Canh lại.”

“Sao thế?”

“Canh nói, hấn phải đi.....” Tại Trung mất hứng nói.

“Chúng ta không nên miễn cưỡng hấn a.” Thế thì còn gì bằng!

“Nhưng ta lại không muốn hấn đi a, những ngày hấn ở Dạ Lăng Các khiến ta khi ngủ cũng cảm thấy yên tâm vô cùng.”

“Cái gì?? Hấn, qua đêm, ở Dạ Lăng Các?”

“Lớn tiếng như thế làm gì? Đúng thế, nếu không thì ngủ thế nào a. Hai đại nam nhân ngủ trên một cái giường thì có làm sao?!” Khó khăn lắm mới thuyết phục được Canh ngủ cùng giường với ta a. Dạ Lăng Các không có nhiều giường, chẳng lẽ bảo Canh ngủ dưới sàn sao!

Hàn Canh, ta, muốn, giết, ngươi!!

“Ngươi dám ngủ cùng một giường với hấn?”

“Ta không hiểu như thế thì có vấn đề gì!”

“Ngươi, dám lên ta ngủ cùng nam nhân khác?”

“Gi thế, trước kia ở Hàn Vương phủ đều như thế nên đã sớm thành thói quen rồi.” Bình phẩm của tên họ Trịnh này thật sự không phải lớn dạng vừa.

“Hay cho hai chữ ‘thối quen’!”

“Aish, ngươi tức giận!” Mặt đen như vậy làm gì. Hơn nữa ta lại không làm chuyện có lỗi với ngươi! Cho rằng ai cũng giống ngươi sao, chỉ nghĩ được mỗi chuyện đó khi lên giường!

“Đúng, ta tức giận! Ta không thích ngươi gọi tên hần! Không thích ngươi ở cùng một chỗ với hần! Càng không thích ngươi nhắc đến những việc hai người đã làm cùng nhau!”

“Này, ngươi đang cố ý gây sự đó à?! Ta và Canh ngoài ngủ cùng ra thì bất cứ chuyện gì cũng không làm!”

“Chuyện gì cũng không làm? Ngươi đến Vương phủ của hần lâu như thế, ta không tin cái gì hai ngươi cũng chưa làm!”

Lại thế lại thế! Đúng là hồ ngôn loạn ngữ! Hần thật sự muốn ta tức chết sao!! Nếu hần đã muốn nghĩ ta là loại người tùy tiện như thế thì, được thôi, ta chiều theo ngươi!

“Đúng vậy! Những gì ngươi nói hoàn toàn đúng! Ta và Canh quả thật đã làm những chuyện đó! Ta căn bản chẳng phải thuộc hạ của ngươi, càng chẳng thuộc sở hữu của ngươi! Ngươi quản ta à?!”

Lời vừa nói xong, Tại Trung cảm thấy mình phải tự tặng bản thân vài cái tát vào mồm. Vì cái gì lại nói ra những lời thiếu suy nghĩ như thế cơ chứ.

“Thừa nhận?!”

“Ách, ngươi, ngươi.” Ánh mắt Duẩn Hạo, quá, khủng, khiếp!!

Nhìn nam nhân mặt đen đang từng bước từng bước tiến về phía mình, mà bản thân lại hoàn toàn không còn đường lui, xem ra lần này xong rồi.

Duẩn Hạo đẩy Tại Trung ngã xuống giường.

“Aish, ban ngày ban mặt, nếu ngươi dám làm vậy, ta liền.Ồ.....” Không đợi Tại Trung nói xong, Duẩn Hạo đã bá đạo chặn cái miệng nhỏ ấy lại, bắt lấy đầu lưỡi cậu rồi dùng sức mút mạnh.

Được, ngươi cứ hôn đi! Ta tuyệt đối không cho ngươi thực hiện được trò đồi bại này! Nhưng mà, nụ hôn này, tuyệt thật.

Tại Trung cố gắng giữ chặt y phục trên người.

1

2

3

4

Sáng sớm hôm sau ~

“Tại Trung, đang yên đang lành sao đột nhiên phát sốt thế a?” Y quan tâm hỏi.

Nghe vậy, Tại Trung liền trừng mắt nhìn Duẩn Hạo ngồi bên giường.

“Có phải đêm qua đã nhiễm phong hàn không?” Hàn Canh hỏi.

“Ta không sao, các ngươi đừng quá lo lắng...” Đầu vẫn nặng như thế.Khó chịu quá.

“Được rồi được rồi, có ta chăm sóc Tại Trung là được rồi. Các ngươi ra ngoài đi.” Duẩn Hạo hạ lệnh đuổi khách.

“Nhưng mà, ngươi làm được chứ?” Hàn Canh nhìn Duẩn Hạo bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, không cần nghĩ cũng biết tiểu tử đứng trước mặt mình lại ghen bóng ghen gió.

“Ngươi có ý gì! Cút! Tại hôm nay rất không thoải mái, ta không muốn phí lời cãi nhau với ngươi, một mình ta chăm sóc Tại là đủ rồi, ngươi nhanh chóng ra ngoài cho ta!”

“Đừng khiến mọi chuyện thêm nghiêm trọng” Sau khi nói thêm một câu như thế, Hàn Canh liền bị đẩy ra khỏi phòng.

Nể tình ngươi từ trước đến giờ vẫn quan tâm chăm sóc Tại rất tốt nên hôm nay ta bỏ qua cho ngươi, Hàn Canh!

Sau đêm qua, Duẩn Hạo có thể khẳng định mình chính là nam nhân đầu tiên của Tại Trung! Vì những phản ứng của cơ thể Tại Trung đêm qua đã chứng minh rằng nó chưa từng tiếp xúc thân mật với bất kỳ nam nhân nào. Hơn nữa hôm nay, hần cư nhiên phát sốt! Hệt như Y trước kia! Bây giờ Tại Trung

đang bệnh, đứng lý ra hẳn không nên cao hứng như thế, nhưng mỗi khi nghĩ đến việc mình là người đầu tiên của Tại Trung thì.cảm giác sung sướng vẫn không thể dùng dâng lên trong lòng.

“Tại, người sao rồi?”

“Người cút! Ta không muốn nói chuyện với người!” Chết tiệt! Bây giờ cả người chẳng thể cử động được!

Tại Trung quay đầu sang hướng khác để không phải nhìn thấy mặt Duẫn Hạo.

“Người đem qua, thật sự là lần đầu tiên?” Tuy rằng đã tự mình xác thực nhưng vẫn muốn được nghe.

“Không! Ta đã sớm ngủ với không ít người! Người mau cút ra ngoài cho ta!” Trực tiếp kéo chăn trùm kín đầu.

“Đừng lừa ta, rất đau đúng không?”

“Hiện tại nói những lời này làm gì?! Ta rõ ràng đã cầu xin, bảo người nhẹ một chút nhưng người lại làm như không hề nghe thấy! Muốn ta chết? Giờ thì tốt rồi, ta thấy về sau ta không tàn cũng phế!” Thật ra chỉ là hạ thân không thể động thôi ~ Ta đúng là tuyệt thế mỹ nam tử đáng thương mà, ta nói Thương đế là đang ganh tị với ta nên mới bày mưu tính kế hại ta thâm như thế này a!

“Ta không ngờ người.”

“Ha, cái gì mà ‘không ngờ’?? Ý người là trong mắt người, ta là kẻ tùy tiện đến mức có thể lên giường cùng bất cứ nam nhân nào? Người cút ngay!”(ノ`皿`)

“Được rồi được rồi, đừng giận. Ta hiểu lầm người, là ta không đúng. Ta xin lỗi là được chứ gì?!” Thật ra, ngay khắc tiến vào cơ thể Tại Trung thì Duẫn Hạo đã xác định được đây là lần đầu tiên của cậu. Nhưng mà, những chuyện này sao có thể không chế được khi ở trên giường cơ chứ == Hôn nữa tiếng rên rỉ của Tại Trung thật sự, rất êm tai.

“Nhìn thái độ người xem! Thái độ này là đang xin lỗi?! Về phòng kiểm điểm xong rồi đến tìm ta!”

“Tại.” Duẫn Hạo bị những gì Tại Trung nói khiến cho dở khóc dở cười.

Người nằm trên giường vẫn không nói lời nào.

“Muốn ta làm gì người mới không giận ta nữa?”

Nghe vậy, Tại Trung mới kéo tấm chăn xuống.

“Rất đơn giản, chỉ cần người đáp ứng ta vài điều kiện.”

“Hào, chỉ cần người không rời khỏi ta thì bất cứ việc gì đều có thể!”

“Hi hi, đến đây đến đây, này là do chính người nói nha.”

Duẫn Hạo ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống giường.

“Nghe kỹ đây. Thứ nhất, sau này không được khi dễ ta, nhất là khi trên giường.”

“Hào.” Này còn phải xem lại ngày đó ta thế nào đã.

“Thứ hai, về sau nếu ta muốn ra ngoài Vương phủ thì người phải đáp ứng, không được có nửa câu oán hận.”

“Hào.” Còn tùy tâm trạng ta hôm ấy ra sao.

“Thứ ba, không được có bất cứ hành động vô lễ nào đối với Canh.”

“Có thể.” Dù sao hiện tại người cũng thuộc về ta.

“Thứ tư, không được ăn giấm chua bậy.”

“Được rồi.” Này còn có phần khó khăn.

“Thứ năm, lấy tay người ra khỏi người ta.” Chết tiệt, vừa gọi lại nói vài câu mà hẳn đã không an phận!

“Được được được, tất cả ta đều đáp ứng. Hết giận chưa?”

“Ân.”

“Đã biết, Tại Trung đại nhân.”

“Hào, giờ người có thể lui xuống rồi, Trịnh Vương gia.” Tại Trung cười hi hi.

“Ta đi lấy thuốc cho người uống.”

“Ân.”

Nhìn Dẫn Hạo mở cửa ra ngoài, Tại Trung bắt giác mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lại vách núi??

Vài hôm sau, vừa nhìn liền nghĩ những phong ba bão táp của những hôm trước chỉ là tình huống đặc biệt. Dùng bốn từ ‘sóng yên biển lặng’ để diễn tả vài ngày trở lại đây là chính xác nhất, yên bình đến nỗi ta suýt nữa thì quên mất có chuyện rất rất kinh khủng đang chờ bọn ta phía trước. Đến tận bây giờ ta vẫn chưa dám nghĩ tới những chuyện sẽ phát sinh trong thời gian sắp tới.

“Dẫn Hạo, người thật sự muốn đi sao?” Hoàng thượng ngoài mặt thì nói là mời Dẫn Hạo tiến cung trò chuyện, nhưng bọn ta đều biết rõ mục đích chân chính của hắn là gì. Lần này Dẫn Hạo đi lãnh ít dữ nhiều.

“Tại, đây là mệnh lệnh của Hoàng huynh chứ không phải ‘mời’. Có thể nói là, ta không đi không được.”

“Nhưng mà, khả năng người có thể quay về gần như không có a.”

“Dù cho Hoàng huynh muốn lấy mạng ta thế nào đi nữa thì cũng phải đưa ra bằng chứng. Yên tâm, ta nhất định sẽ quay về.”

“.....Ta ở đây chờ người.” Ta biết dù hiện tại có nói gì đi nữa thì Dẫn Hạo cũng không để vào tai.

“Ân.”

Dẫn Hạo bước ra đại môn, lên ngựa.

“Dẫn Hạo, nhất định phải trở về.”

“Nhất định.” Dẫn Hạo cười với Tại Trung để trấn an cậu, xe ngựa di chuyển nhanh dần, hai người cũng dần không nhìn rõ thân ảnh đối phương.

.....

“Yên tâm đi, Dẫn Hạo nhất định sẽ bình an vô sự.” Y ngồi bên cạnh an ủi.

“Tại, đừng quá lo lắng, ăn chút gì đi.” Hàn Canh nhìn Tại Trung đang nhăn mặt nhủ mày.

“Không được, ta ăn không vô.” Đặt bát xuống, đứng dậy bỏ đi.

“Tại.” Hàn Canh muốn giữ Tại Trung lại nhưng lại bị cái lắc đầu của Y ngăn cản.

Đến khi Tại Trung đã đi rồi, Y mới lên tiếng.

“Bây giờ dù cho người có nói gì đi nữa Tại Trung cũng chẳng để vào tai đâu, cách duy nhất có thể khiến hắn trở lại bình thường chính là Dẫn Hạo nhanh chóng quay về.”

“Ân, Tại Trung như vậy mà ta chẳng thể làm được gì cho hắn....” Hàn Canh cười khổ.

“Người đã vì hắn làm quá nhiều rồi, Canh. Hơn nữa, ta tin rằng Tại Trung biết rất rõ những gì người đã làm cho hắn. Người đừng nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng phải có hai kẻ giữ được đầu óc thanh tỉnh mới có thể duy trì đại cục.”

“Ân...Y, ta phát hiện người biết an ủi kẻ khác hơn trước kia rất nhiều.” Hàn Canh cười.

“A, đa tạ đã khích lệ.”

~

“Trịnh Vương gia, mời. Hoàng thượng đang đợi ngài ở thư phòng.”

“Làm phiền.”

“Hoàng thượng, Trịnh Vương gia đến.”

“Ngươi lui đi.”

“Vâng.”

“Không biết đột nhiên Hoàng thượng triệu kiến là vì chuyện gì?”

“Niệm tình ngươi là huynh đệ của Trẫm, ngươi chỉ cần chính mồm thừa nhận tất cả tội trạng, Trẫm sẽ cho ngươi con đường sống.”

“Hoàng thượng, thứ cho thần ngu muội không biết chính mình đã gây nên tội gì?”

“A, không thừa nhận? Chẳng lẽ muốn Trẫm cho ngươi xem chứng cứ?”

“A? Có cả chứng cứ? Thành Hoàng thượng cho vì thần có cơ hội mở rộng tầm mắt.”

“Ngươi nhận ra vật trên tay Trẫm không?”

“Chưa từng gặp qua.”

“A, hay cho bốn từ ‘chưa từng gặp qua’, ngươi nghĩ chỉ cần nói vài lời như thế liền có thể phủ bỏ mọi tội danh? To gan! Văn tự này rõ ràng chính là của ngươi! Ngươi thế nhưng dám cấu kết Tần Quốc chống lại ta?!”

“Hoàng thượng, thần là người như thế nào chẳng phải Hoàng thượng là người hiểu rõ nhất hay sao?” Vừa nhìn liền có thể nhầm đây chính là văn tự do chính ta viết, quả nhiên đã có kẻ châm ngòi ly gián ta và Hoàng huynh. Buồn cười chính là, Hoàng huynh đã nghe theo lời kẻ đó.....

“Chính vì Trẫm quá tin nhiệm ngươi nên mới phạm phải sai lầm này!”

“Hoàng thượng, nếu người đã muốn định tội thì thần cũng không còn gì để nói. Nhưng mà, thần không hề có ý định mưu phản!”

“Không hề? A, muốn đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế, có tính là động cơ hay không?”

“Hoàng thượng.....”

“Trẫm đã biết cả rồi! Trong di ngôn của Tiên Hoàng, kẻ thừa kế ngôi vị này là ngươi!”

“Ta cũng không biết được nội dung di ngôn của Tiên Hoàng. Nhưng người cao cao tại thượng hiện tại chẳng phải chỉ có mình Hoàng thượng người sao?”

“Không biết? Hừ, đó là chuyện trước kia, hiện tại ngươi mỗi lần lên triều đều đưa ra ý kiến chống lại ta, hơn nữa còn cấu kết Tần Quốc với ý đồ mưu phản! Nhiều đây cũng đủ để chứng minh ý đồ soán ngôi của ngươi!”

“A, Hoàng thượng, không. Ca.....Thì ra trong mắt ngươi ta chính là người như vậy? Khi thượng triều, tất cả đề nghị ta đưa ra đều vì Dẫn Quốc, một chút ý đồ mưu phản cũng không có. Từ trước đến giờ chẳng phải chúng ta đều tranh luận như thế sao, vì cái gì đến bây giờ ngươi mới cho rằng hành vi của ta là bất kính?”

“To gan! Ý ngươi là nói Trẫm vu oan người tốt?”

“Không dám.” Chỉ là thất vọng thôi.....

“Bây giờ chứng cứ đã rõ ràng, người còn gì nói không!”

“Thần, không còn lời nào để nói. Nhưng mà, ta lấy thân phận đệ đệ ra nói với ngươi một câu, phải cẩn thận suy xét khi nghe ý kiến quần thần.....” Thật sự, rất tuyệt vọng. Tình cảm huynh đệ gần hai mươi năm, thì ra có thể hủy hoại nó một cách đơn giản như thế.

“Người đâu! Giải hắn đi!”

“Vâng!”

Vài hôm sau ~

“Nguy rồi nguy rồi!!!! Công tử!!!”

“Chuyện gì? Có phải liên quan đến Dẫn Hạo không?” Tại Trung lo lắng hỏi.

“Vâng, vâng.”

“Tiểu Trúc, cứ nói thẳng, đừng dông dài.” Y nói.

“Ta, ta vừa đi xem cáo thi, trên đó viết, viết.”

“Nói đi.” Hàn Canh lên tiếng.

“Nói ba ngày sau sẽ xử trăm Vương gia! Công tử, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Ba ngày sau.qua nhiên.Hoàng thượng nhất quyết không buông tha Duẩn Hạo, vì cái gì hôm đó hắn không nghe ta nói.Bây giờ Trịnh Vương phủ chỉ là cái vỏ rỗng.Từ ngày Duẩn Hạo tiến cung đã như thế rồi.

“Tại.

“Tại Trung.”

“.....Yên tâm, Duẩn Hạo hắn, sẽ không sao. Ta tin chắc là vậy....” Nếu có thể làm đúng những lời mình nói thật tốt biết bao.Nhưng mà.Không được! Nhất định phải nghĩ cách cứu Duẩn Hạo!

“Tại, đừng nói rằng ta đã đoán đúng những gì ngươi đang nghĩ.”

“Canh.”

“Ngươi thật sự muốn cứu Duẩn Hạo?”

“.....Đây là cách duy nhất! Bây giờ Hoàng thượng chắc chắn sẽ không chấp nhận bất cứ thỉnh cầu của kẻ khác! Ta còn có thể làm gì đây? Ta không thể trơ mắt nhìn Duẩn Hạo bỏ ta mà đi như thế!”

“Tại Trung, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm.”

“Thế Duẩn Hạo thì sao? Hắn sẽ ra sao? Ba ngày, ba ngày nữa hắn sẽ.Ta nhất định phải đi cứu hắn!”

“Nhưng ngươi một chút vô công cũng không có.”

“Mặc kệ, ta đã quyết định rồi.”

“Tại.”

“Được rồi, ta đi cùng ngươi.” Y nói.

“Hết cách, nếu đã vậy, ta cũng đi.” Hàn Canh nói.

“Các ngươi.”

“Bọn ta không muốn nhìn thấy chẳng những Duẩn Hạo không được cứu ra mà ngay cả ngươi cũng đi vào.” Y cười.

“A.” Hàn Canh nghe xong lời Y nói cũng cười theo.

“Đa tạ các ngươi. Nếu vậy thì, ta nghĩ đến lúc đó Y không nên đi cùng. Bởi ít nhất phải có một kẻ ở lại ứng chiến. Canh, ta đi cùng ngươi.”

“Khi nào hành động?”

“Nếu Hoàng thượng xử tử Duẩn Hạo thì bước tiếp theo của hắn sẽ là Trịnh Vương phủ. Đến lúc đó e rằng gia đình ở đây sẽ gặp nguy hiểm. Thế này đi, trước tiên chúng ta phải thu xếp cho họ, sau đó tính tiếp.” Dù cho không thể cứu được Duẩn Hạo thì cũng không thể liên lụy kẻ khác.

“Hạo.”

.

.

.

Cuối cùng cũng thu xếp xong cho tất cả gia đình ở Trịnh Vương phủ. Dù sau này Trịnh Vương phủ có biến mất thì tiền trong tay cũng đủ để bọn họ buôn bán nhỏ. Ta tin chắc Duẩn Hạo sẽ tán thành quyết định này của ta. Ta và hắn sẽ nhanh chóng được tái ngộ, nhất định!

“Tại Trung, Canh, hai người nhất định phải cẩn thận.” Y căn dặn.

“Nhất định.” Tại Trung cười với Y.

“Thế đi thôi.”

“Ân.”

~

Không biết Tại bây giờ sao rồi, hẳn là đang trách ta.....Ta đã hứa với hắn nhưng không thực hiện được. Chỉ còn hai ngày.....Ta còn có thể nhìn hắn không?

“Duẩn Hạo.” Tại Trung cầm chìa khóa tra vào ổ.

“Tại?” Duẩn Hạo ngạc nhiên tột độ nhìn Tại Trung.

“Còn ta nữa.” Hàn Canh bước vào.

“Các người sao lại.....”

“Đừng nói nữa, Canh đã đánh bất tỉnh những kẻ bên ngoài nên chúng ta mới có thể vào đây. Ta nghĩ sẽ sớm bị phát hiện. Nhanh đi thôi.”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị nữa! Đi!” Tại Trung giữ chặt tay Duẩn Hạo, kéo ra ngoài.

“Đa tạ.” Duẩn Hạo cười cười, quay sang nói với Hàn Canh.

“Ta làm thế là vì Tại Trung.”

“Tiểu tử, sau này sẽ giáo huấn người.”

“Ta nói hai người đang làm cái quái gì thế! Giờ là lúc nào rồi mà còn cãi nhau! Y đã giúp chúng ta chuẩn bị xe ngựa, nhanh lên.”

“Ân.”

“Tại, có thể từ giờ trở đi, chúng ta phải sống ẩn dật.” Hoàng huynh nhất định không buông tha cho ta.....

“Sợ gì chứ, nhưng mà, Canh, chúng ta liên lụy người rồi.”

“Ngốc, nếu không có ta bên cạnh, ta nghĩ ai đó sẽ khi dễ người cả ngày.”

“Này, tên họ Hàn kia, người có ý gì hả!”

“Ta là nói ‘ai đó’, người có tật giật mình sao?”

“Được rồi, hai người các người thật là.” Tại Trung cười.

“Bây giờ làm gì?”

“Ta nghĩ, hẳn là cứ thoát ra được rồi tính tiếp.” Hàn Canh nhìn đám truy binh đang bám sát phía sau, nói.

“Chết tiệt, nhanh như vậy liền đuổi tới!”

“Không cần nhìn phía sau đâu, chỉ cần tập trung phi ngựa thẳng về phía trước thôi.” Tại Trung nắm chặt dây cương không ngừng tăng tốc.

Cứ như vậy người truy ta đuổi, bọn người Tại Trung nháy mắt đã tiến sát đến vách núi, mà truy binh phía sau cũng vừa vặn sắp đuổi tới.

“Tên họ Trịnh kia, ta vẫn cho rằng người không tốt bằng ta, tiếc rằng Tại Trung đã chọn người, ta cũng hết cách.”

“Tên họ Hàn, ta thừa nhận mình không tốt bằng người, tiếc là Tại Trung yêu ta, ta cũng hết cách.” Duẩn Hạo đáp.

“Tiểu tử.” Hàn Canh vỗ vỗ vai Duẩn Hạo.

“Bên dưới chính là vách núi, thế nào?” Duẩn Hạo nhìn nhìn hai người.

“Chẳng phải hai người các người đã sớm quyết định rồi à? Còn hỏi ta?” Tại Trung cười.

“Hào, cứ nhảy xuống. Dù sao như vậy cũng tốt hơn so với bị bắt về.”

“Ngươi đừng hối hận.” Hàn Canh nói.

“Xùy, tốt nhất là chỉ mình ngươi chết.”

“Yên tâm, ta thế nào cũng kéo ngươi đi cùng.” Hàn Canh đùa.

“Được rồi, bọn chúng đến rồi. Nhảy, hay không nhảy?” Tại Trung

“Tại Trung, ngươi phải lập lời thề độc trước khi chúng ta chết, bởi có như vậy thì kiếp sau ta mới có thể tiếp tục yêu ngươi.” Duẩn Hạo nói.

“Này, ngươi ngay cả kiếp sau cũng muốn tranh với ta?!” Rất rõ ràng, Hàn Canh đang vô cùng bất mãn.

“Được rồi được rồi, kiếp sau, ta sẽ cho hai người các ngươi một cơ hội, bây giờ nhảy được chưa?” Đúng là nói nhiều thật, bọn chúng đã sắp đuổi đến nơi rồi!

“Àn.”

Vì thế, khi truy binh đuổi đến nơi thì ba người đã sớm biến mất ngay vách núi.....

Không biết đời này chết đi rồi sẽ về đâu.....

Một ánh sáng màu bạc bao phủ, Tại Trung cũng dần mất đi ý thức.

.
.
.

Thật lâu sau đó, Tại Trung mới chậm rãi nâng mi mắt lên...

Ta, vẫn chưa chết? Nơi này là, phòng ta? Hơn nữa y phục trên người ta lúc này, là cổ trang?? Ngất! Sao, sao lại như thế này? Thế, thế Duẩn Hạo và Canh đã đi đâu?

“Reng reng reng.” Tiếng điện thoại vang lên.

“Alo.”

“Yah! Thăng quý! Mày về thật rồi đấy à?”

“Ách?”

“Tao, A Vô đây!! Thăng A Bắc cũng thật tài quá đi! Nó tính toán thế nào rồi phán rằng hôm nay mày sẽ về! Sao rồi, biến mất một tuần, có thu hoạch được gì không?”

“Một tuần?” Thì ra ta chỉ rời khỏi đây một tuần?

“Đúng thế, A Bắc nói, hôm đó là vì chúng ta đã gặp phải lỗ sâu (*)! Thời gian thay đổi, hơn nữa lại trùng hợp cuốn luôn cả mày vào. Không gian và thời gian sau khi chuyển động hỗn loạn như thế một lúc thì cũng dừng lại. Nhưng mà, aish, dù sao thăng quý A Bắc chẳng phải rất thích tìm tòi nghiên cứu về những vấn đề này hay sao. Thôi được rồi, mày đã quay về, tao trước phải báo tin cho bọn nó đã, tối nay gặp nhau rồi nói tiếp.”

(*)Lỗ sâu (虫洞): là một không-thời gian được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt tạo nên đường đi tắt trong không thời gian. Chúng nối thông từ một vùng không-thời gian này đến vùng kia và, đôi khi, vật chất đi từ vùng này sang vùng kia bằng cách chui qua hố này.

Ở đây ý nói khoảng xuyên giữa không gian và thời gian.

“Ách.....” Thăng quý! Lúc nào cũng thế! Tao vẫn chưa nói xong thì mày đã cúp máy! Đáng giận (๑ ̎ ̎ ๑)

Đặt điện thoại về vị trí cũ, bước ra phòng khách, không ngờ.....

Duẩn Hạo và Canh? Gì thế này? Tại sao hai người bọn họ lại???

Tại Trung bước về phía hai người với khuôn mặt khó tin.....

Đúng là bọn họ....Hắn là chưa tỉnh đi, này, tuy rằng nếu nói đến thì quả thật chuyện này rất khó tin! Nhưng mà, chính mình đã có thể quay về cổ đại thì

bọn họ sao lại không thể đi đến tương lai? Đây hẳn là giải thích hợp lý nhất!

“Này, hai người mau tỉnh a.”

“Ân, Tại đó à?” Duẩn Hạo chậm rãi mở mắt.

“Đúng, là ta đây. Duẩn Hạo, người khỏe không?”

“Ồ, đầu của ta, đau quá.....” Hàn Canh cũng vừa vận tĩnh lại.

“Canh, người sao rồi?”

“Tại, ta không phải Canh! Ta là Duẩn Hạo!”

“Ách.....” ⊙Δ⊙

“Ta cũng không phải Duẩn Hạo! Ta là Hàn Canh.....”

A!!!!!!!!!!!!!! ☹ (□ ⊖ ☹) Ông trời a!! Đừng đùa ta như thế có được không!! Duẩn Hạo và Hàn Canh bị hoán đổi linh hồn? Này, ta phải làm gì đây??

Nhìn bộ dáng kinh hồn bạt vía của Tại Trung, Hàn Canh và Duẩn Hạo hiểu ý nhau cười thầm.

[Họ Trịnh, không ngờ người phối hợp với ta nhịp nhàng như thế!]

[Này còn phải nói. Tiểu tử Tại Trung này, dám lừa chúng ta, vẫn là nên cho hắn ném chút mùi vị đau khổ.]

[Hợp tác thành công!]

Muốn biết rốt cuộc Tại Trung đã làm sai chuyện gì? Ta đây nói cho mọi người nghe một bí mật ~

Ngay khi ba người vừa lao xuống vực.....

“Nếu ta nói, ta không phải Tại Trung mà là Y. Các người nghĩ thế nào?”

“Người nói gì?”

“Tại Trung vẫn đang chờ các người ở Vương phủ.” Để vai diễn thêm thành công, Tại Trung nhếch môi tạo một nụ cười nhạt nhưng đầy gian tà.

“Người thật sự là Y?”

“Không sai!”

Mọi chuyện chính là như thế. Hậu quả của việc này chính là bị hai tên ác ma nào đó dắt mũi. Tiểu Tại à, người nhất định sẽ còn bị hai người bọn họ khi dễ, ngoan ngoãn nhận mệnh đi ■ (∇ ∟) /

=====Toàn văn hoàn=====

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.